CU CE SĂ ÎNCEPEM?

—Dr.Serban MILCOVEANU—

Nu ne referim la extrema prostie şi la excepţionala inteligenţă. Prima are suficiente simptome patognomonice şi idem a doua are evidente semne diagnosticante. Ne referim la treptele dela mijlocul scării numită ierarhia valorilor. Si anume la treapta de sus a inteligenţei putând ascunde prostia şi la treapta de jos a prostiei neexcluzând totuşi inteligenţa.

Inteligenţa constă înainte de toate din capacitatea de înţelegere. Si într'adevăr trebue să fii înţelegător; înainte de a fi creator, înainte de a fi cooperant şi înainte de a fi bun.

Iar prostia constă înainte de toate din defectul de intoleranţă. Si această intoleranţă se manifestă prin: a) absolutism, dictatorialism şi terorism când dispui de putere şi b) intrigă, calomnie şi subversivitate când nu dispui de putere.

Observaţia socială are documentaţie şi cu privire la judecarea oamenilor ne dă următorul consiliu: a) omul realmente inteligent, ţine seama de prostia altora, dar se abţine de a învenina societatea prin catalogarea lor ca atare şi b) omul incurabil prost, decretează a fi prostie, deci vinovăţie tot ce nu înţelege şi califică a fi proşti pe toţi cei cu acelaşi defect ca el.

De când există societatea, lupta mereu continuă şi mereu inepuizată este între adevăr şi putere. Intre adevărul care neavând arme nu se poate înfăptui şi puterea care având monopolul armelor nu renunţă la lăcomie.

Raportul între adevăr şi putere este mult influenţat de calitatea sau necesitatea oamenilor alcătuind poporul în respectiva epocă. Inteligenţa descoperă adevărul şi insistând consecvent pe drumul lui oamenii recte poporul, înfăptuieşte dreptatea şi generalizează bunătatea. Prostia aduce răutăţi aşa precum răutatea face prostii şi ca atare ea este cel mai primejdios complice al puterii ajunse în conflict cu adevărul.

Nu întâmplător, ci necesar şi deliberat: ocupaţiile străine au în plus de jaf şi exploatare programe de exterminare a elitei intelectuale şi de corupere a elitei morale din respectiva naţiune învinsă şi imobilizată.

Nu întâmplător, ci necesar şi deliberat: dictaturile totalitare au în plus de furt şi umilire program de degradare a oamenilor până la transformarea în obiecte deci reificare şi de mediocrizare a naţiunii până la transformarea în deşeu, deci, autodistrugere.

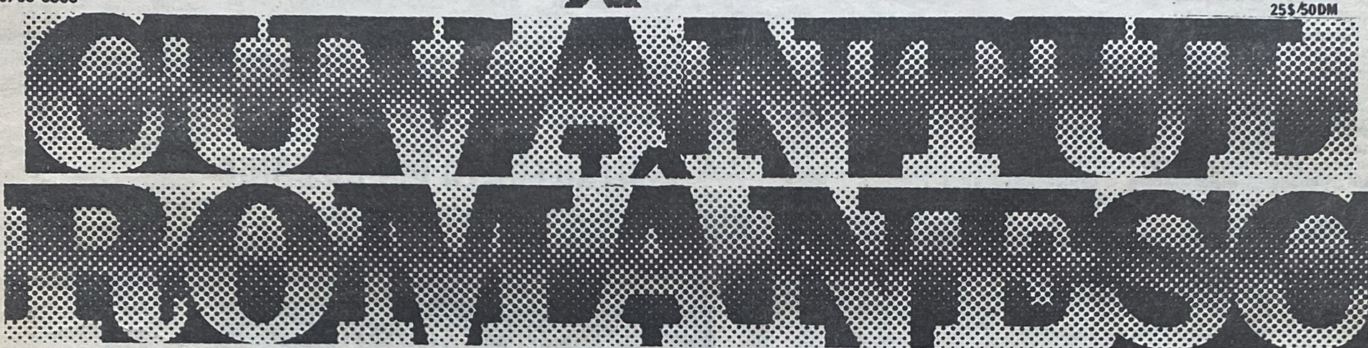
Refuzăm reificarea.

Ne împotrivim autodistrugerii.

Una din principalele îndatoriri cetăţeneşti este să apărăm, să păstrăm şi să asigurăm inteligenţa în nefericita noastră ţară.

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 168 -APRILIE 1990- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

DELA EUFORIE LA PROBLEME

Eugen BÂRSAN

In momentele de înaltă euforie, legată de victoria revoluţionară dela 22 Decembrie, se credea că de acum înainte pe scena politică a ţării nu se va mai vedea nimic altceva decât o libertate structurată într'o democraţie pluralistă de tip occidental.

Dar, din păcate, euforia trece prin probleme. Căci libertatea şi democraţia din glasul revoluţiei tineretului rămân lucruri la dispoziţia organului de guvernământ numit "Frontul Salvării Naţionale". O formaţie politică de nişte oportunişti emanaţi din conjunctura ţării de sedimentată structură comunistă şi de aceea, în chip firesc, posedaţi de cu totul alte concepte despre libertate şi democraţie. De aici, precara situaţie: monopolizarea puterii de stat de către foşti ştabi comunişti a dus ţara la consternare şi nelinişte, iar libertatea şi democraţia la o stare de incertitudine. Lucruri care constituie o neaşteptată şi extrem de repugnabilă blocare a revoluţiei.

Pusă cât mai explicit, problema fundamentală din această blocare stă în faptul că, împlinirea libertăţii câştigată de revoluţie a ajuns la cheremul unor îndoctrinaţi în marxism-leninismul care respinge şi sfidează înţelesul libertăţii pentru care a luptat şi murit tineretul, înţelesul libertăţii din cugetul şi vrerea ţării.

Că Ceauşescu a secătuit pe Români de orice libertate, am văzut. Că tocmai din această cauză el a ajuns acolo unde a ajuns, iarăşi am văzut. Si cu ochii la aşa ceva, ne întrebăm: ţine cineva să repete istoria? Ori chiar numai să scamatoricească ţara cu o asemenea problemă?

A îmbrăca ce-i comunist doar în altă haină şi a exprima doar în alte vorbe, nu schimbă cu nimic fondul. Cine poate să priceapă acest lucru, e un om lămurit. In sensul că, până când libertatea de care oficial se vorbeşte nu scoate poporul din nelinişte, din maladia injectată a fricii şi din incertitudine, ea rămâne înţepenită în realitatea: dacă Ceauşescu a murit, comunismul e o într'o strădanie de ridicare la supravieţuire din răpunerea la care l-a adus revoluţia tineretului. Si nu numai de o ridicare la supravieţuire ci de o supravieţuire într'un rol de conducător monolitic al ţării. După toate aparenţele, este ceea ce încearcă să facă cei care dela revoluţie încoace au monopolizat puterea de stat în România.

Si de acolo, din incinta monopolului de putere, ei perseverează cu tot dinadinsul să ţină la rece libertatea şi democratizarea României. In fapt, o chestiune

Continuare în pag.3

SFÂNTA ÎNVIERE 1990

—Pr.Dr. Petre POPESCU—

Cei patruzeci şi cinci de ani de viaţă creştinească şi românească sub teasc, ameninţau dispariţia spirituală şi dispariţia sufletului specific al poporului român. Un lung calvar, o viaţă strivită de conspiraţia tuturor nedreptăţilor, un drum greu, cu căderi, cu lacrimi, cu sudoare, cu constrângeri, cu suferinţă, cu umilinţă şi cu sânge. Au căzut ai noştri torturaţi, înfometaţi şi umiliţi, sub pumnul de plumb al tiranilor.

Prin minciună, prin ură, prin ipocrizie, prin furt, prin propagandă odioasă şi falsă şi prin încurajarea mediocrităţii, s'a încercat să se schimbe ţesutul sufletesc al poporului român.

Se ajunsese la limită. Toţi se întrebau când va lua sfârşit acest calvar!

In România n'a fost o revoluţie, n'a fost o conspiraţie contra dictatorului şi contra partidului comunist. In România înfometaţii n'au ieşit pe stradă să ceară pâine şi nici chiar mamele n'au ieşit pe stradă să ceară lapte pentru copiii din faşă.

De patruzeci şi cinci de ani poporul român îşi duce crucea liniştit, fără proteste, fără greve, fără bombe, fără violenţă şi fără revoltă. Cu o maturitate spirituală unică în felul ei, poporul român îşi duce crucea fără şovăire, spre Dumnezeu, spre libertate, spre Sfânta Inviere. El are conştiinţa că Sfânta Inviere trece prin suferinţă, prin răbdare şi prin dragoste jertfelnică.

Sus pe Colina Golgotei româneşti, poporul român a adus obolul său de jertfă, cu ceea ce el a avut mai pur, mai frumos, mai sănătos şi mai nevinovat: adolescenţii şi tinerii neintoxicaţi de minciună şi de ură, neatinşi de păcat şi de deşertăciunile lumii. Ei s'au oferit jertfă pentru a readuce în România pe Dumnezeu şi Sfânta libertate. Jerfta lor se va înscrie în legendă.

Vor intra în legendă cei 30 de tineri desculţi, simbolul curăţeniei, care s'au dus în faţa securiştilor şi le-au cerut să tragă. In câteva clipe aceşti adolescenţi au fost seceraţi şi scăldaţi în baie de sânge.

Vor intra în legendă tinerii care îngenunchiaţi în faţa bisericilor se rugau lui Dumnezeu cu voce tare, lăsând pe caldarâm lacrimile lor nevinovate. In luptă, ei nu purtau în mâini arme, ci flori şi lumânări aprinse. Ei erau transformaţi în torţe de lumină, de speranţă, de credinţă şi de biruinţă.

Cum să nu intre în legendă tinerii care au fost arestaţi, torturaţi, omorîţi şi aruncaţi în gropi comune, care au murit striviţi de blindate, care au muşcat asfaltul sub rafale trase din elicoptere, dela ferestre, din automobile şi dela blocuri!

Cu sângele lor s'a spălat ruşinea deceniilor de suferinţă şi de umilinţă şi ruşinea indiferenţei şi a tăcerii culpabile.

Jertfa tinerilor de pe Golgota românească a adus învierea libertăţii, a demnităţii şi a adevărului.

Durerea din acele zile nu are cuvinte, dar din nerostirea ei a ţâşnit biruinţa, lumina şi învierea, iar pe harta onoarei s'a repus numele de Român. Răul şi ura, minciuna şi ipocrizia au fost învinse de jertfa pură a tinerilor şi de comportamentul profund creştin al poporului român.

In această vreme de urgie, suferinţa, răbdarea şi privaţiunile îndurate de poporul român, timp de peste 4 decenii, cum şi jertfa tinerilor, au căpătat sens nou şi ele vor adăuga un spor spiritual la valorile occidentale. In această vreme poporul român a învăţat că "răbdarea este o mare virtute", iar "suferinţa este o cale spre mântuire".

Analizând în profunzime aceste încercări, ele au o valoare inestimabilă, mai ales pentru vremea sărăciei spirituale de azi. Prin

Urmare în pag.4

editorial

TOTALITARISMUL DE AZI ȘI EXPULZAREA NOASTRĂ

Când am plecat în vizită în România nu mă așteptam să fiu tratat cu atenție sau respect de Petre Roman, care se intitulează prim ministru. Pozițiile noastre sunt ireconciliabile. El este ministru prin fraudă și reprezintă lumea comunistă, în interiorul căreia a fost format, educat și instruit cu instrumentele propagandei comuniste. La conducerea țării a fost proptit de clica lui Ilici Iliescu cu speranța că vor putea amăgi, în continuare, poporul român și vor putea păstra ideologia marxistă.

Ziarul nostru, în numele căruia m'am dus să vizitez țara, este o cetate de luptă românească, care nu are nimic comun cu Petre Roman și aventurierii din anturajul lui.

Poporul român este conștient de obiectivele pe care le urmărește Ilici Iliescu cu rămășițele arogante comuniste care formează camarila lui. Presa scrisă, în marea ei majoritate, nu numai în București, dar prin toate colțurile țării, desfășoară o critică logică și obiectivă comuniștilor din guvern, pe care îi ține sub permanent atac.

La București am avut schimburi de vederi, idei cu grupuri de ziariști și am verificat temperatura politică a țării. România are ziariști de talent, de mare valoare și dornici să dezbată problemele majore ale societății și viitorului românesc. Contactul între ziariștii romani și ziarul nostru a fost rodnic, căci ne-am înțeles cu ușurință pozițiile și ne-am dat seama că servim aceleași aspirații naționale românești. Am avut discuții și dezbateri libere, fără constrângeri și aroganță, cu dorința reciprocă de a sluji poporului în strădania lui spre deplină libertate. Toate problemele și proiectele de colaborare între ziariștii români si ziarul nostru, urmau să fie prezentate într'o conferință de presă, cu un număr mare de ziariști români și străini care și-au anunțat participarea. Din ordinul prim ministrului Petre Roman, conferința de presă a fost anulată, prin expulzarea noastră, motivată de acuzații inventate ad hoc de temerile și fragilitatea poziției lui politice.

Probele lui Roman sunt numai imaginare, nu sunt concrete și documentate. Iar metodele de a proceda la expulzarea noastră sunt absolut dictatoriale, deci ilegale și inumane.

Clica lui Ilici Iliescu, implicit Roman, s'a temut de conferința de presă și de răsunetul pe care-l prevestea această conferință. Altfel, nu există nici o probă a vreunei literaturi subersive care ar fi fost în posesia noastră. Si nu ni s'a îngăduit să luăm legătură cu ambasada canadiană, pentru protecția legală. Nici Ceaușescu nu a procedat în trecut printr'o astfel de manieră diplomatică. Este dovada că guvernul provizoriu român, dominat de comuniști, este dictatorial, și nu operează în cadrul legalității internaționale, ci după bunul plac al clicii comuniste. Este o dovadă că guvernul comunist al lui Ilici Iliescu nu respectă libertățile individuale; nu respectă libertatea presei și a vorbirii. Adică, nu s'a schimbat nimic de pe vremea lui Ceaușescu și a predecesorilor acestuia. Astăzi, în România, la conducerea țării se găsește o clică de rămășițe comuniste care își arogă drepturi și privilegii pe care nu le merită și nu le-au fost încredințate de poporul român. Aceasta este situația pe care am găsit-o în România.

Pe de altă parte am găsit în țară un număr impresionant de ziariști ce fac servicii imense populației prin scrisul lor, căci lămuresc, cu logică, obiectivitate și cuget românesc problemele la ordinea zilei, și ei apără interesele naționale și drepturile legitime ale poporului, în ciuda dificultăților pe care le crează, în toate formele, clica rămășițelor comuniste - Ilici Iliescu, Petre Roman etc.- Acesta-i un semn bun și continuăm să acordăm toată încrederea noastră, acestor ziariști.

Expulzarea noastră, ca "persona non-grata", este semnul tăriei noastre.

George BĂLAȘU

PREMIUL NOBEL, POPORULUI ROMÂN

—Aurel D. BUGARIU—

Am înregistrat cu o nespusă bucurie știrea publicată de săptămânalul "Lumea Liberă" din New York, cu privire la propunerea de a se acorda Premiul Nobel pentru Pace din anul 1990, poporului român. Stire pe care ne permitem a o reproduce mai jos, în întregime, așa cum a apărut în săptămânalul mai sus amintit:

"Cititorii ziarului spaniol "La Vanguardia" au sugerat - după cum a declarat trimisul special al ziarului în România, Ricardo Estariol - ca Premiul Nobel pentru Pace pe anul 1990 să fie acordat poporului român pentru lupta sa eroică, pentru marea victorie obținută, cu profunde implicații în viața politică europeană și mondială.

Această propunere a fost susținută de corespondentul ziarelor turcești "Sabah" și "Tercuman", ca și de ziarele "Sudoust" (Bordeaux) și "La Republicain Lorain" (Metz) din Franța, "Akahata" (Japonia), precum și de agențiile de presă "Sipapress" cele ale Bulgariei, Poloniei, Bangladeshului, de către radio Italia și un număr de ziare din Moldova Sovietică.

In același timp, din ce în ce mai mulți corespondenți de presă străini acreditați în România susțin același lucru".

La acestea trebue adăugat ziarul "America", organul oficial al Uniunii și Ligii Societăților Române Americane, care de asemenea împărtășește ideea acordării Premiului Nobel pentru Pace pe anul 1990, poporului român, drept recunoaștere mondială a sacrificiilor sale la instalarea unei democrații adevărate în Europa de Răsărit. Ziarul nostru, "Cuvântul Românesc", se alătură vocilor din public care sprijină această propunere, ca o dovadă că jerfta lui, a POPORULUI ROMAN, n'a fost și nu va fi uitată. Propunem de asemenea drept reprezentantă a primi acest premiu simbolic, pe doamna profesor Doina Cornea, neînfricata luptătoare anticomunistă.

Credința noastră este că, dacă cineva merită cu adevărat acest premiu, acesta nu poate fi altul decât POPORUL ROMAN. Așteptăm ca și celelalte ziare de limba română din Statele Unite, să se afilieze acestui deziderat de ordin național.

PENTRU FRAȚII DIN ROMÂNIA

VOTAȚI CU "PARTIDELE ISTORICE" NAȚIONAL ȚĂRĂNESC ȘI NAȚIONAL LIBERAL

NU VOTAȚI CU F.S.N.-UL

CĂTRE REDACȚIE

*IASI, ROMANIA - Am aflat cu deosebită bucurie de oferta dumneavoastră de a trimite publicația "Cuvântul Românesc" cititorilor din țară, fără posibilități valutare. Desigur, tânăra democrație românească are nevoie de exemple dela care să poată învăța. Ne face plăcere să aflăm opiniile publicației pe care o editați, având în vedere că avem același catalizator - pământul și credința străbună. Poți învăța mai ușor dela un semen care poartă în inimă înțelepciunea și vitejia lui Stefan cel Mare și în același timp are suflet limpede ca albastrul cerului dela Voroneț...

Laurențiu COZMA

*MUNCHEN, GERMANIA DE VEST - Am plecat în România la 3 Ianuarie 1990, însoțit de o delegație a Congresului Mondial Românesc și m'am întors în Germania la 17 Ianuarie. In acest timp, am cerut o audiență Dlui Dumitru Mazilu, vicepreședintele FSN la acea vreme, pentru a-i cere sprijinul în vederea înscrierii "Uniunii Democrat Creștine" și pentru obținerea unui sediu. Audiența cerută pentru 5-10 minute a durat aproape două ore. Mi-a oferit să vorbesc la televiziunea română și multe altele. Am declinat toate ofertele făcute, motivând că nu am încredere într'un guvern în care marea majoritate sunt comuniști. I-am spus că alegerile trebuesc pregătite de un guvern de Uniune Națională, cu reprezentanți ai tuturor partidelor politice, plus tehnicieni independenți. Mi-a răspuns că el este de aceeași părere, dar se împotrivește Iliescu. I-am replicat că poartă întreaga răspundere alături de Iliescu, dacă nu face publice părerile lui. Mai târziu a arătat că a ținut seama de recomandările mele, demisionând.

Am organizat în București un comitet de conducere provizoriu al partidului, bazat pe studențime; conducerea este deținută de foști deținuți politici, dublați de studenți. Am format două puternice nuclee la Sibiu și Cluj și mai multe nuclee mici în celelalte orașe ale țării, obținând totalul sprijin al Germanilor din România și al sectei religioase "Oastea Domnului".

Am vorbit cu diferiți scriitori puși pe linie moartă de către Ceaușescu, ca M. Sorescu, Hăulică (critic), Horia Stanca și Ana Blandiana. Am constatat că sunt extrem de înfricoșați și că nu vor să se amestece în politică. Am vorbit cu Doina Cornea, care a spus că în mod abuziv a fost inclusă în FSN. Apoi a făcut publică această declarație. Am participat la mitingul din 12 Ianuarie, când guvernul a scăpat ca prin urechile acului să nu fie doborît...

Ion PANTAZI

*MONTREAL, CANADA - Cuvântul Românesc, publicație de înaltă ținută românească, a menținut în decursul anilor, vie, flacăra patriotismului român în toate continentele globului pământesc. Este o operă de ordin național și social, pe care nu a reușit să o realizeze nici o altă publicație din exil.

Meritul reușitei acestei acțiuni este în primul rând al echipei **entuziaste** și tenace care nu precupețește zile și nopți de voluntariat pentru a scoate ziarul la timp și în cele mai bune condițiuni. Dar nu în al doilea rând se situează meritul colaboratorilor Cuvântului Românesc, care scriu materiale pe temele cele mai actuale, **dintr'un** larg evantai de domenii (**dela filosofie** și până la sport), care interesează toate categoriile de cititori români.

Dacă până în prezent **Cuvântul** Românesc se adresa cu precădere Românilor din exil, acum, după ce revoluția românească a sfărâmat zăgazurile opresiunii comuniste, consider foarte oportună orientarea ziarului nostru, într'o mai mare măsură înspre Românii din **țară**. Această orientare permite un fructuos schimb de idei între cercurile românești din exil și Românii de **acasă**, schimb de care au nevoie și unii și alții pentru primenirea concepțiilor sociale și de ordin spiritual.

In această idee, propun **Cuvântului** Românesc următoarele acțiuni:

1. **Realizarea , în fiecare număr**, a unei **pagini a** tineretului, care a fost promotorul și făptuitorul revoluției românești, dovedind prin aceasta că **educația comunistă pe care a primit-o nu a reușit** decât să trezească reacția organică de respingere a acestei ideologii străine poporului român, și să deter**mine acest tineret de a se situa, ca totdeauna de-a lungul istoriei noastre, pe poziție de avantgardă,** întru apărarea ființei noastre **naționale**. Această pagină ar putea găzdui nu numai informații despre tineretul român din țară și de peste hotare, ci și materiale de informare a tineretului, care **să-i** satisfacă setea de cunoaștere a istoriei și spiritualității **românești**, sugrumată de regimul comunist.

2. Având în vedere că, practic, toată populația activă a României a fost crescută în anii guvernării comuniste, fiind nu numai privată de o informare **obiectivă**, dar fiind victima alterării intenționate a mentalității și a sentimentului românesc, prin demagogia pseudo-naționalistă a regimului Ceaușescu - propun realizarea unor **dezbateri** în paginile Cuvântului Românesc, pe teme majore, cum ar fi de exemplu **"naționalism-șovinism-rasism-terorism"**, noțiuni pe care anumite cercuri se străduiesc să le suprapună, sau "informare și desinformare", etc. Aceste **dezbateri** ar putea să-și afle locul în rubrica "Cronica ideilor", pe care ne-o oferă cu atâta competență și suflet **românesc**, Domnul Ion Halmaghi.

3. Având în vedere faptul că accesul Românilor din **țară la Cuvântul Românesc este limitat** , din cauza apariției sale în străinătate, consider foarte oportun ca ziarul să tipărească o ediție și în România.

In încheiere felicit echipa Cuvântului Românesc pentru oferta de a trimite gratuit, la cerere, Românilor din **țară**, ziarul pe timp de un an, ofertă generoasă la care cititorii din exil ar fi de dorit să-și aducă contribuția materială. Cu deosebită stimă

Erast CALINESCU

Second Class Mail Registration Number 4133

DISTRUGEREA PRIN COMUNISM SALVAREA PRIN NAŢIONALISM

—George BĂLTEAN—

Comunismul este o barbarie creată artificial, în scopul dominării oamenilor, transformaţi într'o masă amorfă, fără naţie, fără credinţă, fără proprietate, fără drepturi, fără cultură şi fără gândire, oameni care au drept singur rost al vieţii lor doar munca în favoarea clasei mondiale comuniste. Baza teoretică a acestei barbarii este marxism-leninismul. El are două părţi principale: prima parte, este partea "ideală", momeala, propaganda privitoare la rezolvarea problemelor sociale; a doua parte este cea reală, a comunismului real existent, adică barbaria comunistă, care este servită de prima parte.

Pentru a-şi atinge scopul, marxism-leninismul trebuia să conducă la lichidarea celor trei piloni principali ai independenţei omului: naţiunea, credinţa şi proprietatea. Naţiunea trebuia lichidată prin divizarea ei în clase antagonice care să se lupte între ele. In lupta de clasă, proletariatul trebuia să joace rolul de unealtă ucigaşă a naţiunii, iar prin unirea sa internaţională, trebuia să se uşureze conducerea străină. Creştinismul trebuia lichidat prin concepţia materialistă despre lume, prin interzicerea Bisericii şi practicării credinţei în Dumnezeu. Proprietatea particulară urma să fie lichidată prin exproprierea forţată şi formarea proprietăţii comuniste.

Prin realizarea acestor trei obiective s'ar fi obţinut masa amorfă, de "oameni noi", din care se poate face orişice, pe de o parte, şi o forţă uriaşă care deţine monopolul absolut al puterii economice, politice şi militare, partidul comunist, pe de altă parte. Revoluţia din Rusia, organizată de străinătate prin Lenin, în 1917, ca şi rezultatele celui de-al doilea război mondial, au condus la realizarea şi extinderea parţială în lume a acestei crime internaţionale comuniste care acum devenise un instrument al imperialismului rusesc. Din păcate, comunismul s'a realizat şi pe spinarea poporului român.

Poporul român este un popor paşnic, european, latin şi creştin până în măduva oaselor. Aproape în întreaga sa istorie, el a fost dominat, mai mult sau mai puţin, de către străini. Atunci când străinii nu au reuşit să-l domine din afară, au dominat prin străinii dinăuntru şi prin unii Români vânduţi lor. Poporul român este tolerant, umil şi plecat, calităţi, dar şi defecte, de care străinii au ştiut să profite. A lipsit Românilor o solidă educaţie naţională, de oameni uniţi, iar unirea tuturor Românilor, "la una" a fost de foarte scurtă durată, 22 de ani, pentru un popor de două mii de ani. 1918-1940 a constituit o perioadă de mare înălţare românească, cu toate unele scăderi. Ocuparea ţării de Ruşi şi domnia agenturii lor comuniste au stopat şi mutilat dezvoltarea naţională.

Comunismul s'a manifestat în România în toată goliciunea sa barbară. La noi s'a expropriat mai mult decât la alţii, la noi s'a colectivizat agricultura mai radical şi mai brutal decât la alte naţii, la noi s'a arestat, torturat şi ucis în proporţie de masă, la noi s'a încercat să se lichideze tot ce a fost mai românesc şi mai simbolic pentru neam şi ţară, cum nu s'a petrecut la alţii. La noi a fost lichidată aproape în întregime elita ţării, la noi s'a experimentat genocidul prin întreaga gamă de metode: teroarea permanentă, frica, foamea, lipsa de medicamente, aruncarea bătrânilor din societate şi drepturi, uciderea pruncilor, frig în case, întuneric, dărâmarea satelor, distrugerea spirituală şi târîrea în mocirlă a întregii naţii. Această monstruozitate de neimaginat s'a realizat în numele marxism-leninismului, al socialismului şi al comunismului de către străini şi uneltele lor autohtone.

Străinătatea a ştiut să aleagă pentru această crimă naţională un anormal, pe Ceauşescu, specializat în străinătate din timp în acest scop, străinătate cu care el a fost în permanent contact. Acum pentru a justifica încercarea de perpetuare a dominaţiei comuniste, Iliescu, Brucan, Roman etc. au decretat "ceauşismul". Tactică veche! Nu a existat ceauşism. A existat doar comunism, contra căruia a luptat poporul român în Decembrie 1989.

In faţa pericolului desăvârşirii distrugerii naţiunii române prin comunism, există o singură cale de salvare: naţionalismul!

Naţionalismul este dragostea de neam şi ţară, dragostea de libertate şi de o viaţă umană. Naţionalismul nu este ura contra altor naţii. El este ceva ce nu permite să se facă experienţe de distrugere a poporului român în numele socialismului. Manifestarea unui naţionalism sănătos este singura cale prin care naţiunea română se poate reface, poate trăi demn şi se poate reintegra în comunitatea europeană de naţiuni. Această cale înseamnă acţiunea întregii naţiuni contra a tot ce se cheamă comunism. Această cale înseamnă sprijinirea totală a partidelor democrate naţionale.

George BĂLTEAN

DELA EUFORIE LA PROBLEME

Urmare din pag. I

de extraordinară provocare în timp de extraordinare zile pentru o ţară care a făcut o revoluţie ca să se scape de monstruozitatea în care a fost ţinută. Pentru o ţară care a ajuns la euforia bucuriei şi a credinţei că odată cu Ceauşescu a murit şi politica comunistă monolitică, tirană şi dictatorială. Pentru o ţară care vrea să revină la o viaţă fundată pe libertate, democraţie, demnitate şi pe deasupra a toate la o binefăcătoare linişte. Cu alte cuvinte, la lucrurile naturale şi simple lăsate de Dumnezeu.

Atâta timp cât aceste valori, după o sclipire şi o răsuflare de o clipă, sunt trecute prin ciurul marxist al celor care s'au autoinvestit la conducerea ţării, ele au început să redevină iarăşi chestiuni de năzuinţe. Chestiuni care reflectă o mare problemă: România e o ţară cu mai multă dictatură decât libertate, cu mai mult monolitic decât pluralism. După cum am vizat deja, prin cuvântul scamatorie, o politică de: uite libertatea... nu-i libertatea; uite democraţia... nu-i democraţia...

Un joc politic, pe strune de dialectică marxistă, care se desfăşoară în ecoul încă viu al cuvintelor unui student din clipele euforice: "E revoluţia noastră, acest lucru nu-l uităm şi e bine să nu-l uite nici cei care au astăzi funcţii...Incepe să ne fie teamă că ni se confiscă roadele revoluţiei"... Aşa după cum zice zicala că "de ce ţi-e teamă nu scapi", teama, sesizată, s'a cam adeverit. Căci în timp ce studenţimea rămâne pe poziţia ei spirituală a sfintei libertăţi, botezată cu sângele ei tânăr, neacceptând să uite şi să fie înşelată, în realitate se vorbeşte tot mai puţin de tineret şi de revoluţie şi tot mai mult de oficialii făcători de politică. A făcătorilor de politică care pun accentul mai mult pe ideile lor decât pe cele atât de curate, atât de strălucitoare şi atât de entuziasmante, de pe teatrul de încleştare cu tirania, în pieţele Timişoarei, Bucureştiului şi Sibiului, conduse de deviza imperativă "Acum ori niciodată", cu orice sacrificiu.

Aici s'a salvat ţara de sugrumarea din tirania comunistă, şi nu în alt loc. Inţelegem prin acest "alt loc", un "Front" care în chip cu totul fals a ţinut să se autonumească "de salvare naţională" în timp ce ţara a fost salvată, de tirania regimului comunist, de tineret.

Cel mult poate că acest "Front" vede, în felul lui, în opreliştea cu care tratează libertatea şi democraţia, pentru care a luptat tineretul, un act salvator de menţinere a ţării la linia de libertate şi democraţie pe care vrea s'o acorde el. Iar pentru acest fel al lui, de a gândi şi a face, are la dispoziţie ajutorul întregii aparaturi de stat moştenită, pe când tineretul revoluţiei carpatine n'are decât capitalul spiritual al aureolei legate de o mare şi decisivă luptă naţională. Aureolă ţinută pe zi ce trece tot mai mult la distanţă de ingratitudinea oficială a ţării, de astădată reprezentată -factic- de Frontul care-şi zice de "salvare naţională" pentru a crea imaginea că nu tineretul ci doar el ar fi salvat ţara. In timp ce cei din el n'au avut absolut nici o legătură cu bătălia de salvare.

Iată o culme a ingratitudinii care are loc în politica ţării româneşti, ca să nu zicem mai mult.

Eugen BÂRSAN

LACRIMILE ROBOŢILOR

Un scrib, cu chipiul "libertăţii" dat pe ceafă, afirmă că ciracii lui Ceauşescu n'au fost decât nişte oiţe nevinovate şi ne dă ca exemplu pe Dl. Petre Popescu, un naiv, "...care a fost adus (la Televiziunea Română, N.R.) ca un robot uman, ca robot vorbitor, ca speaker-robot, de rânduielile ceauşiste. Nu cu mult diferită de condiţia atâtor şi atâtor oameni reduşi la rolul de robot-miile şi milioanele de truditori pentru o bucată de pâine înghiţită cu lacrimi şi năduf..." ("Libertatea" 14 Februarie, 1990) Dl. Paul Lampert, autorul teoriei "Suferinţele cu burta plină", ne spune de năduful şi lacrimile ce-au umplut paharele de şampanie ale roboţilor care au zeificat "Creierul Carpaţilor".

Odată "roboţii-crocodili" ridicaţi pe catedră, rămân în băncile din fundul clasei "repetenţii" care au luat nota doi la gimnastică deoarece conştiinţa le-a împiedicat picioarele şi n'au putut sări din partid în front şi din front în consiliu.

Este adevărat că ei nu şi-au înghiţit pâinea cu lacrimi pentrucă n'au avut pâine şi nici nu i-a apucat năduful pentrucă n'au avut căldură.

Una este să accepţi un fapt, aşa cum a fost instalarea, cu forţa--de prietenii aliaţi, bineînţeles-- a regimului comunist şi alta este să te faci complice sprijinindu-i crimele.

Si acum ne referim la celelalte "mii şi milioane de truditori"; conform deciziei Curţii Supreme din Washington, membria într'un partid nu te face responsabil de crimele partidului.

Nu acuzăm membrii partidului ci pe criminalii din sânul partidului şi din afara partidului.

Ceauşescu n'a comis crimele singur! Unde-i sunt complicii care l-au aplaudat, încurajat şi ajutat la distrugerea neamului?

Dar oricât de fecioare curate ar fi fost "roboţii", şi oricât de sincer le-ar fi fost năduful şi lacrimile, ei nu mai au dreptul să ocupe posturi de răspundere acolo unde se modelează opinia publică.

Libertatea nu poate fi apărată de cei care-şi pleacă frunţile la "rânduielile" tiranilor.

Stroe MOLDOVANU

Hristos a Înviat!

ESEUL POLITIC

LEGITIMITATE

—Constantin MACRI—

Problema de bază, problema numărul unu a oricărui guvernământ este legitimitatea. Cu alte cuvinte, care este cauza raţională pentru care cei ce conduc o colectivitate umană fac acest lucru, raportul de comprehensiune şi consens între cei ce conduc şi cei conduşi.

Incepând dela forţa brută a comunei primitive, din viaţa tribală în genere, se asociază curând forţa magiei, a superstiţiilor manipulate care dau aureolă mistică şi teamă pentru cei din vârful piramidei. Aceşti doi factori, teama şi falsa reprezentare, se vor menţine aproape constant de-a lungul întregii istorii a umanităţii până la revoluţiile aşa zise burgheze din Anglia, America şi mai ales Franţa din secolele 16-18 când iluminiştii şi conştiinţa europeană, cu deosebire, renaşte şi redă omului o demnitate şi o autonomie spirituală şi civică necunoscute până atunci.

Drepturile omului, dreptul omului la fericire, sunt proclamate cu o îndârjire şi cheltuire de energii care fac ca epoca "revoluţionară" să răsune şi azi în conştiinţele şi eposul celor oprimaţi.

Dispare, cel puţin pentru o scurtă perioadă, teama, "blestemata frică" de represiune, imaginea clasei diriguitoare se apropie de adevăr, individualităţile conducătoare trebue să răspundă pentru faptele lor, pentru justificările care le prezintă în faţa maselor conduse, se înfiripă un cuvânt luat din antichitatea greacă, unde avea un alt înţeles, democraţia, echivalentul lui "respublicae" din vecina Romă, dar termenul va prinde rădăcini adânci şi va da o inflorescenţă semantică, generatoare de atâtea confuzii şi abuzuri, de atâtea crime făcute în numele "poporului suveran".

Comunismul şi marxism-leninismul cu toate variantele lor, au uzat şi abuzat până la desfigurare de această terminologie care mascând setea de putere şi inconştienţă socială au dus la masacrele continuu denunţate şi a căror listă pare fără sfârşit.

Fascismul şi hitlerismul au proclamat clar antidemocratismul lor funciar şi au lansat "teoria elitelor" conducătoare prin vocaţie personală sau rasială. Numai marxism-leninismul s'a drapat în democraţie "populară", "socialistă", "soviete" etc.

Mistificarea cu consecinţe dezastruoase pentru zeci de milioane de oameni, pentru zeci de naţiuni, pentru zeci de ţări a durat mai bine de şapte decenii.

In Abisinia, Cambodgia, China, Cuba, etc. durează şi azi "Patria Socialismului Victorios", însă s'a oprit, la timp, pe marginea abisului.

Impreună cu ea, ţările satelizate în 1945 de abilităţile criminale ale lui Stalin şi ale slujitorilor lui "naţionali", constată, în primul rând, că regimurilor de dictatură stalinistă le lipsea, mai întâi, legitimitatea.

Adică, repetăm, acel raport de comprehensiune şi consens între conducători şi conduşi. Acest raport este emblema democraţiei.

Dacă cei conduşi nu-i înţeleg pe conducători în actele lor publice şi nu le acordă consimţământul, nu poate fi vorba de democraţie.

Dintre toate sistemele de organizare şi conducere socială democraţia s'a dovedit a fi cel mai perfect dar, cel mai perfectibil şi mai adaptabil, condiţiilor specifice ale fiecărei ţări şi ale fiecărui popor (naţiune).

S'a dat şi se dau continuu noi definiţii conceptului de democraţie. Toate încep sau trebue să înceapă, cu primul element constitutiv, care este legitimitatea. Cu alte cuvinte, care este originea puterii ce se exercită asupra cetăţenilor?

Cine a hărăzit, cine a însărcinat, cine a delegat pe conducător ca să conducă?

"Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională" nu pare o formulă care asociază misticismul credinţei la exprimarea voinţei naţionale, ci, tradusă, "laicizată", expresia este o primă recunoaştere a echivalenţei politice dintre supremaţia divină şi voinţa naţională.

Adică legitimitatea este deopotrivă sacră, vine dela Dumnezeu (ca în monarhiile constituţionale) dar care este inoperantă dacă nu se asociază "cu voinţa naţională", adică cu consimţământul celor guvernaţi. Incă odată, deci, legitimitatea este începutul oricărei puteri publice. Aceasta în orice moment istoric. Chiar în momentele de răsturnări revoluţionare, legitimitatea este un factor indispensabil al oricărui factor de decizie.

Nu poţi hotărî nimic dacă nu ai, măcar prezumtiv, adeziunea celor asupra cărora se răsfrâng hotărîrile luate. Dacă nu serveşte interesele majore şi de perspectivă ale acestora. Legitimitatea se extrage din analiza "voinţei naţionale" (populare). Această analiză se face prin chestionarea deopotrivă afectivă şi raţională a celor conduşi.

Judecata "intereselor maselor populare" o fac ele însele nu "avangărzi" sau "elite" (termenii sunt echivalenţi numai că provin din panoplii ideologice presupus antagonice) şi nimeni nu are dreptul să se erijeze în "conducător" sau "preşedinte" dacă nu a primit măcar indirect şi măcar ipotetic şi provizoriu o asemenea delegare.

Modul indirect, ipotetic şi provizoriu, se practică de obicei în moment de criză, de răscruci revoluţionare în istoria unui popor, dar cel "selecţionat", sau "selecţionaţi", trebue să aibă o derivaţie fie cât de firavă din conştiinţa populară.

O figură total necunoscută, total neafirmată, pe nici un plan, nu poate să revendice postura de "lider", această vocaţie trebue să-şi aibă o implantaţie cât de eterogenă în conştiinţa obştească.

Ascendentul personal, fie profesional, fie politic, fie moral, contează enorm în consacrarea eventuală, în asemenea momente de criză, de răbufniri revoluţionare. Dacă nu există un asemenea ascendent nici nu poate fi vorba de o desemnare ca lider, chiar în momentele mai sus indicate şi chiar provizoriu.

Legitimitatea cere ca o condiţie "sine qua non" o anumită consacrare.

Democraţia, dialogul, alegerea, platforma de idei şi program, bunul renume moral, o anumită doză de curaj şi de risc personal în situaţii critice, sunt tot atâtea elemente care contribuie decisiv la stabilirea legitimităţii unei anume poziţii conducătoare în societate.

Politicul, mediul de afirmare al democraţiei, priveşte, esenţial, treburile conducerii cetăţii (stat, comună, judeţ etc.) Dacă ne transferăm în alte sectoare ale vieţii colective, sindicat, profesiune, şcoală etc., nu se aplică exact aceleaşi reguli pentrucă guvernământul îmbracă toate aspectele vieţii sociale, deci consensul este de spectru mult mai larg, aproape integral, ceea ce încarcă de o responsabilitate decisivă opţiunea. Atât pentru cel "ales" cât şi pentru "alegător".

Când alesul se autoalege este un atentat direct la viaţa fiecărui individ al cetăţii respective.

Experienţa comunistă este deplin edificatoare în acest sens. Comunismele au fost pretutindeni şi totdeauna antidemocratice. Antipopulare, antiumane în sens propriu.

Deci fiecare om are datoria să reacţioneze împotriva ilegitimităţii. Ilegitimitatea este un atentat împotriva tuturor, laolaltă, şi a fiecărui cetăţean în parte.

Istoria ne demonstrează că acel ce se instituie lider, "preşedinte", fără nici o prealabilă consacrare în sensul evoluţiei sociale incidente momentului istoric respectiv, este tentat, de regulă, să se creadă de neînlocuit.

Cazul Ceauşescu nu este unic. El este unic prin ferocitate şi arbitrar incompetent. De aici i s'a tras ura compactă a 23 milioane de Români. Ura şi mânia.

Cu acest moment revoluţionar naţiunea română a făcut dovada unei virtuţi de eroism şi redresare morală excepţionale. Naţiunea română s'a ridicat în stima întregii lumi. O stimă incomensurabilă de care trebue să se teamă orice asupritor sau "preşedinţi" autodesemnaţi.

Când aceşti "preşedinţi" au şi boli congenitale soarta lor este uşor previzibilă. Evident este vorba de "boli congenitale" ideologice, morale cu inevitabile implicaţii psihologice şi comportamentale.

Toţi foştii băleţi sunt gata să recunoască influenţa decisivă a "taţilor" asupra creşterii şi dezvoltării lor mai ales în adolescenţă, când se cristalizează caracterul.

Si cu aceasta am ajuns la cea de a doua notă caracterizantă, la cel de al doilea element constitutiv al conceptului de legitimitate. Este elementul denumit în genere "credibilitate" sau capital moral sau antecedente politice.

Nu poate exista legitimitate dacă nu e credibilă în faţa maselor populare, a naţiunii, a celor guvernaţi.

Această cerinţă esenţială a legitimităţii, credibilitatea, descinde din biografia liderului, din faptele lui concrete, fapte care au o reverberaţie civică, politică, morală. Prin aceste fapte acumulate anterior "promovării" se exige un anumit capital moral menit a persuada şi a emoţiona chiar, pe cel din popor.

Fără această persuadare nu există consimţământ valabil, noţiune care are aici acelaşi sens ca în ştiinţele juridice, adică trebue să fie liber (consimţământul), liber de orice constrângere morală sau fizică, dat în cunoştinţă de cauză, adică având exact reprezentarea consecinţelor actului său de adeziune, exclusă fiind, de asemenea orice captaţiune (manevre frauduloase) care ar altera sincera, libera manifesatare a voinţei alegătorului. Orice presiune, de orice natură, anulează "ab initio" acest act de adeziune, tacită sau expresă, care trebue să stea la baza oricărei legitimităţi.

Tirania nu poate şi nu a fost niciodată legitimă.

Există tirani care sunt lesne identificaţi după criteriile sumare, mai sus expuse, şi tiranii care se autodisimulează în democraţii, adică în guvernăminte, liber alese şi promovate la conducere prin voinţa naţională.

Secolul 20 prin apariţia bolşevismului ca expresie politică a marxism-leninismului, a adus, din nefericire, în penurie istorică mondială aceste crâncene dictaturi de partid sau, până la urmă, personale, care s'au autoproclamat democraţii "populare", de "unitate socialistă", de "bloc muncitoresc-ţărănesc", etc., tot atâtea firme pentru nişte conţinuturi mincinoase.

Personal cred că "politologia", "ştiinţa politică" s'a desprins ca o ramură specializată a sociologiei, tocmai ca o reacţie împotriva mistificărilor şi diversiunilor provocate după revoluţia bolşevică de partidele comuniste promoscovite, care semănând confuzii asupra fenomenelor sociale, economice şi politice, se impuneau clarificări raţionale, ştiinţifice, pentru a bloca drumul neadevărului.

Desigur că şi excesele plutocraţiei şi realităţile inegalităţilor frapante şi intolerabile au determinat investigaţii menite a le combate, dar acutizarea interesului obştesc pentru fenomenul politic a fost, în principal, determinată de demagogia şi abuzul de încredere provocate de marxism-leninism.

Istoria post-belică a marxism-leninismului cu impunerea voinţei criminale a lui Stalin, cu satelitizarea ţărilor din Răsăritul european, cu dezvăluirea crimelor bolşevice şi staliniste, crime ştiute, la vremea lor, de cei iniţiaţi, lipseşte categoric de orice bază morală pe orice membru de partid. Mai ales pe cei din nomenklatură.

Dacă ai fost membru de partid şi mai ales dacă ai fost "activist" sau beneficiar al nomenklaturii, în noua epocă a eliberării, a revoluţiilor, cu adevărat populare, paşnice sau sângeroase (ca în România din nefericire), trebue să intri într'un soi de penitenţă, măcar autodidactă, din conştiinţa responsabilităţii morale.

Există o certă discontinuitate între "fostul regim" şi "noul regim". Discontinuitate de substanţă, de personagii.

Nu te poţi repudia dela o zi la alta. Si mai ales nu te poţi abjura "post festum", adică după revoluţie.

Comprehensiunea, consensul, credibilitatea, "lupta contra trecutului nefast" (ca principiu) dau consistenţă legitimităţii. In absenţa acestor elemente constitutive nimeni nu poate pretinde că guvernează legitim.

In sfârşit, să mai amintim şi de elementul "notorietăţii" de un anume gen, strict incident la revoluţie, la momentul de criză. Notorietatea sau "a fi reprezentativ" întregeşte personalitatea liderului atunci când, mai ales, el se plasează în constelaţia celorlalte elemente, alături de elementul de "ruptură" adică de discontinuitate. Cu cât acest element de "ruptură" este mai frapant cu atât legitimitatea este mai consolidată.

Putem reduce, în esenţă, spasmele istoriei, la o continuă luptă împotriva guvernărilor ilegitime.

Această luptă triumfă generalmente, pentrucă în conştiinţa umană şi socială triumfă în final raţiunea, adevărul, transparenţa, adică sinceritatea în relaţiile de putere politică.

SFÂNTA ÎNVIERE 1990

Continuare din pag.1

aceste valori poporul român redevine ceea ce este el, autentic, organic, în adevărata lui statură morală şi spirituală. El ar face o greşeală capitală dacă ar mai încerca să copieze structuri şi sensuri străine de sufletul lui. El nu mai poate copia valori care nu au o referinţă creştină. Am făcut acest lucru în trecut şi am plătit amar consecinţele ei.

Chiar în sistemele politice, dacă democratizarea nu are o axă morală bine închegată şi bine definită, libertatea, egalitatea şi fraternitatea sunt cuvinte seci, fără sens şi fără duh de viaţă.

Acceptarea suferinţei, a tuturor presiunilor, a încercării spălării creerului, a răbdării inimaginabile, au dat naţiunii române un alt punct de vedere realităţilor româneşti. Prin această atitudine profund creştină, dospită în adâncul sufletului, poporul român a dat o nouă dimensiune revoluţiei, un sens spiritual, un sens care îl va duce direct la Sfânta Inviere.

Mântuitorul Iisus Hristos din dragoste pentru noi a pătimit şi s'a jertfit. Din dragoste de a ne salva şi de a ne mântui, Iisus Hristos "s'a judecat şi s'a osândit pe sine însuşi", aşa cum excepţional de frumos o spune cântarea bisericească. El nu s'a jertfit din cauza osândei "judecătorilor nedrepţi", ci din cauză că El ştia că osânda ce şi-o impune este singura cale care duce la Inviere.

Naţiunea română a acceptat drumul crucii în linişte, timp de 45 de ani iar pe Golgota românească şi-a adus obolul, conştientă că numai în acest fel va avea parte de înviere. O dimensiune profund creştină.

Astăzi se trăieşte un moment de bucurie, dar şi un moment de conştiinţă, de purificare duhovnicească.

Viaţa nu mai poate fi risipită în întunericul deşertăciunilor omenşti. Ea trebue trăită în duhul valorilor evanghelice, în duhul duhovnicesc al Bisericii, în dragostea ei, în perspectiva ei înnoitoare, prin pocăinţă, prin iertare şi prin uitare. Aceste valori oferă omului singurul element fecund, singurul element de continuitate şi singurul element care-i poate defini adevărata statură morală.

Această trăire să fie un punct de atins, o aspiraţie care să ridice poporul român din toate încercările, căderile şi aberaţiile vieţii.

Această conversiune este deschisă fiecăruia. Conversiunea se poate adânci şi se poate lărgi până la proporţii de vis. Numai aşa se va simţi şi se va gusta până în cutele fiinţei bucuria şi lumina Invierii Domnului şi bucuria şi lumina Invierii neamului românesc.

Hristos a Inviat!

Pr.Dr.Petre POPESCU

MOTIVELE EXPULZĂRII NOASTRE (!?)

Mihaela MOISIN

Nu mi-am imaginat niciodată că securitatea a dispărut în România sau în afara ei odată cu revoluţia din Decembrie 1989. Pentrucă revoluţia a fost furată tineretului de aceiaşi comunişti, care pregătiţi să răstoarne familia Ceauşescu, au profitat de moment şi s'au instalat la conducerea ţării fără nici o legitimitate. Dar nu mi-am imaginat că aceeaşi securitate, acelaşi sistem conduce în continuare amărîta noastră ţară, nu din umbră, ci pe faţă, la fel ca pe vremea comunismului declarat.

Nu am putut înţelege niciodată, iarăşi, cum au supravieţuit arestărilor, foştii deţinuţi politici, mai ales cum nu mureau pe loc, de spaimă, în momentul arestării lor, la sentinţa auzită încă înainte de orice judecată, mai exact când după bătăi puternice, uşa se deschidea şi celui vizat i se dădea ordin: "Mergi cu noi".

România liberă

somnul naţiunii naşte monştri

ANUL XLVIII Nr. 14106 (Serie nouă nr. 74) MARŢI 20 MARTIE 1990

ZIAR INDEPENDENT, DE OPINIE, INFORMAŢIE ŞI REPORTAJ

„Cuvîntul Românesc"

Societatea ziariştilor din România organizează miercuri, 21 martie, de la ora 17,00, în Sala Rondă a Hotelului Intercontinental din Bucureşti o conferinţă de presă prilejuită de prezenţa în România a reprezentanţilor redacţiei revistei „Cuvîntul românesc", publicaţie ce apare la Hamilton (Canada) şi este difuzată în comunităţile româneşti din 23 de ţări.

Am înţeles şi am simţit pe propria-mi piele toate acestea lucruri, la 21 Martie a.c.

Venisem în România cu un grup de colegi ai redacţiei Cuvântului Românesc, sau cu simpli Canadieni şi Americani de origine română, pentru o baie de românism, sau altfel spus, pentru a ne încărca bateriile, descărcate în ultimii ani de proteste disperate, de luptă cu forţele securităţii al cărei braţ lung a trecut peste mări şi oceane, de manifestaţii şi proteste pentru a-i face pe naivii (voit sau nu) Occidentului să înţeleagă că nu există un comunism cu faţă umană.

Venisem să ne vedem ce a rămas din rudele dragi lăsate în urma plecării noastre, mormintele celor trecuţi între timp la cele vesnice, prietenii care au avut încredere în noi, care nu ne-au trădat în sufletele lor; unii se întorceau după 40 şi chiar 50 de ani.

Venisem, iarăşi, să începem un schimb de informaţii şi cultural, de fapt o imixtiune între Români şi Români întinşi pe suprafaţa globului.

Au fost prea frumoase cele zece zile petrecute cu cei dragi, ostenitoare fizic, dar înviorătoare moral, pentru noi, cei spăsiţi, cu sentimentul vinovăţiei că am lipsit la revoluţie; totul era prea frumos să fie adevărat...

Aveam întâlniri la televiziune, în parcul Cişmigiu, cu oameni care ne-au înţeles sufletele şi bunele intenţii de colaborare viitoare.

Aşteptam cu mare nerăbdare conferinţa de presă sugerată de colegii noştri de breaslă, membri ai Societăţii Ziariştilor din România (ai cărei membri am devenit şi noi).

Conferinţa de presă trebuia să aibă loc Miercuri, 21 Martie 1990, la ora 17, în Sala Rondă a Hotelului Intercontinental, sală rezervată şi achitată în prealabil; ea fusese anunţată de agenţia de presă ROMPRES, în ziarele capitalei şi la staţiile de radio.

Aşteptam să povestim într'un grup larg (se anunţase un mare număr de reporteri români şi străini, reprezentanţi ai partidelor de opoziţie, precum şi ai unor organizaţii şi asociaţii) despre activităţile noastre, ale unui grup de Români, consideraţi de unii nebuni, de alţii Români cu suflet mare, în ţările noastre adoptive, mai ales în Canada, unde se află atât redacţia ziarului, cât şi cunoscutul Câmp Românesc.

Sinceră fiind, nici unul nu ştiam dacă aceste discuţii se vor limita la activităţi culturale, ziaristice, manifestaţii de protest sau suport organizate pentru ţara noastră, România, sau se va ajunge la subiectul principal, de actualitate: cum este democraţia în Canada? Cu cine credeţi că ar trebui să votăm?

Ni se puseseră aceste întrebări de zeci de ori în cele 10 zile, iar răspunsul nostru la a doua întrebare, fusese: Dacă nu cunoaşteţi platformele partidelor suficient de bine, sau nu aveţi o afecţiune clară pentru un partid, atunci votaţi cu partidele cu care au votat părinţii voştri şi va fi bine. In primele alegeri nu trebue să câştige partidul preferat de voi, ci să nu câştige comuniştii. La alegerile următoare, adevărat libere, puteţi lupta pentru partidul vostru.

Să fi influenţat noi atâţia oameni spre binele ţării, încât i-am supărat pe domnii fesenişti?

In noaptea dinaintea conferinţei de presă, am primit un telefon dela o rudă, spunând textual: "Televiziunea v'a atacat ziarul".

După câteva date sumare ce indicau natura emisiunii prezentate de televiziunea română, am recunoscut imediat că era acelaşi film prezentat cu câtiva ani în urmă de televiziunea canadiană, cu date furnizate de securitatea atotştiutoare română, ca reacţie la "primirea" făcută familiei Ceauşescu de Românii din Canada. Dar mai ales că, dela noi, din Canada i-a început sfârşitul.

Cu prezentarea în Canada a acestui film s'a încercat dezbinarea comunităţii româneşti puternice din zona Toronto-Hamilton-Kitchener în momentul când aceasta devenise o forţă temută de însuşi Ceauşescu.

Acelaşi film, căruia i s'au adăugat alte câteva scene trunchiate, a fost prezentat deci, de televiziunea română (liberă?), în ideea unei noi dezbinări, de această dată între Românii din afară şi cei din ţară.

Pentru a ne împiedica pe noi să vorbim despre democraţia din Occident, securitatea română, a primit ordinul de a ne da nouă o lecţie de democraţie comunistă practicată în România.

Inainte de ora 7 dimineaţa, în ziua de 21 Martie, ziua în care trebuia să aibă loc conferinţa de presă ce a speriat clica Iliescu - Roman - Cazimir Ionescu, mânuită din America de Brucan, - am auzit bătăi în uşa camerei dela hotelul Negoiu, unde locuiam. La întrebarea justificată "Cine e?" mi s'a răspuns: "Recepţia". Ca în zilele bune, când băiatul dela recepţie îţi aducea mesajele pe tavă, la uşă.

Am deschis usa şi în acel moment au năvălit - textual - în cameră "băieţii dela recepţie", în uniforme de poliţie (sau de securitate, cine ştie azi care-i diferenţa?), băieţi înalţi ca brazii, şi bine făcuţi, crescuţi în pepiniera lui Ceauşescu, cu toate binefacerile regimului comunist.

Inferioritatea mea fizică cât şi numerică (eram singură în cameră) nu mi-a permis nici o opoziţie, mai ales după cererea primului securist: "Paşaportul Dvs!" urmată de ordinul cunoscut "Dvs. mergeţi cu noi!, sunteţi persoană indezirabilă!"

Desigur sculată din somn, nedumerită de cele ce se întâmplă, i-am cerut acestui securist să se legitimeze, să-mi spună de ce şi cui sunt indezirabilă, precum şi dacă are un ordin scris de a intra în camera mea. La aceste întrebări "neîndreptăţite", mi-a răspuns că cel mai bine este să nu opun nici o rezistenţă, pentrucă altfel voi fi scoasă cu forţa. Atunci a mai adăugat că trebue să părăsesc ţara în jumătate de oră şi m'a declarat "persona non grata".

Acesta este momentul de care vorbeam, experienţa vieţii mele, momentul în care am înţeles cum Dumnezeu, atinge cu mâna lui mâna ta, transferându-ţi, vlaga, curajul necesar, să infrunţi orice rău. Atunci am putut să înţeleg cum toţi foştii deţinuţi politici au reuşit să supravieţuiască uniformelor albastre ce treceau prin uşi, luând de lângă familii pe cei dragi, cu formula: "Dvs. mergeţi cu noi".

Sunt prea mulţi cei care au avut motive de revoltă asemănătoare, dar ei nu au avut ocazia s'o spună, au trebuit să îndure ani grei de închisoare, de umilinţe morale şi fizice în închisorile ţării.

Necunoscând cu ce m'am făcut vinovată faţă de ţară şi faţă de fraţii mei români, am cerut să contactez ambasada canadiană, la care ne înregistrasem în ziua sosirii noastre, fiind convinşi, că, cu toate asigurările consulului român (comunist cameleonizat) că nu vom avea probleme, nu puteam avea încredere în fiarele comuniste ce mişună încă în ţară. Nu mi s'a permis să contactez ambasada, ca de altfel nici să-mi anunţ rudele şi prietenii de plecarea mea precipitată, sau măcar... să las o notiţă soţului meu ce vizita rudele lui în provincie şi urma să se întoarcă la hotel a doua zi.

Desigur, nu am fost lăsaţi să ne facem toaleta; am aflat mai târziu că exact acelaşi lucru se întâmplase şi cu cei doi colegi de expulzare.

Nu numai că nu ni s'a făcut nici o perchiziţie în camere, pentru a găsi "materialul fascist", mai mult, am fost "ajutaţi" să ne facem valizele ca să părăsim hotelul şi ţara, în jumătate de oră. Astfel, chiar dumnealor, au aruncat parte din lucrurile noastre în valize, pe care le-au închis şi le-au cărat în holul hotelului.

Aici i-am întâlnit şi pe cei doi colegi. Si aici a început bruma noastră de rezistenţă:

Petre Roman, unul dintre afectaţii articolelor noastre din Cuvântul Românesc, probabil că monitoriza acţiunea "PE" (prima expulzare) din spatele ordinatorului personal), ordonase subalternilor să fim scoşi pe la Giurgiu, în Bulgaria. După refuzul nostru la aceasta şi refuzul lor la cererea noastră de a pleca la Belgrad prin Stamora-Moraviţa (le era frică efectiv de un accident ce ar fi dat naştere unui conflict diplomatic) şi după o serie de telefoane la "monitor", au primit aprobarea să ne ducă la aeroportul Otopeni şi să ne urce în primul avion.

Ce copii! Scandalul diplomatic, ce poate duce la ruperea relaţiilor cu o ţară civilizată, care întotdeauna ajută pe cei în nevoie, a şi ieşit oricum! Cum putea Dl. Roman să gândească a ne da afara după regulile comuniste, pe noi sau alţii, cetăţeni prin adopţiune ai altei ţări, democrate? Credem că în lunga lui educaţie a lipsit chiar la cursurile de relaţii diplomatice între ţări.

S'a primit aprobarea telefonică, în fine, de a fi duşi la aeroport şi îmbarcaţi în primul avion disponibil.

Holul hotelului devenise neîncăpător de forţele securităţii în uniforme şi în civil, zeci de indivizi se învârteau în jurul nostru, parcă eram marţieni. Incepusem, acum când eram deja în stradă să ne simţim trataţi în mod diplomatic.

Urcaţi în maşini, încadraţi de maşinile poliţiei, şi însoţiţi de maşinile securităţii, am trecut pe ruta fostului dictator, printr'un coridor, spre Otopeni.

Am ajuns astfel la aeroport, unde am fost duşi la secţia diplomatică, trecând printr'o vamă tot diplomatică, spre deosebire de cea dela intrarea în ţară.

Am mai protestat odată la ideea lui Roman de a ne trimite la Varşovia, iar telefoane, aprobări, în care timp avionul a plecat. Următorul avion - la ora 2.30 pm (n.b.) iar nu la 9.30 am (după Chiţac) am plecat cu TAROM la New York, neavând nici măcar bilete.

Aşteptând ora plecării, ne-am bucurat de statutul de arest, fiind însoţiţi până şi la toaletă.

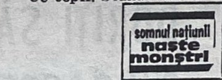
Ajunşi la New York în aceeaşi seară, iar pe 23.03. la Toronto, am aflat din ziare şi dela reporterii ce ne aşteptau la aeroport, că suntem învinuiţi de instigatori ai incidentelor din Transilvania şi de difuzare de material fascist în România. Si aşa am "făcut" prima pagină a ziarelor occidentale, în rând cu bolnavii de SIDA, cucoanele ce fac acte de caritate adoptând căţei, etc.

Aţi citit cartea Piteşti? Este prima carte pe care noi cei dela Cuvântul Românesc am adus-o în ţară; potop de torturi şi umilinţe prin care au trecut cei cărora li se spunea "Mergeţi cu noi!"

Aţi citit 'Poezii din închisori"? Sirag de mărgele, mătăniile mele...

Sunt cărţi pe care nici un om de bun simţ nu are dreptul în faţa lui Dumnezeu să le comenteze; sunt documente ale unei istorii nescrise încă, documente ce trebue citite şi date mai departe.

Aceste două cărţi reprezintă "materialul fascist" "răspândit în ţară" de noi.

România liberă

somnul naţiunii naşte monştri

ANUL XLVIII Nr. 14110 (Serie nouă nr. 76) JOI 22 MARTIE 1990

ZIAR INDEPENDENT, DE OPINIE, INFORMAŢIE ŞI REPORTAJ

Expulzare

Printr-un ordin al ministrului de interne, general colonel Mihai Chiţac : 1. Se ridică dreptul de şedere în România a următorilor cetăţeni străini : Popescu Nicolae-Doru, născut la 21 noiembrie 1943, cetăţean canadian ; Bălaşu Gheorghe, născut la 24 mai 1924, cetăţean canadian ; Moisin Mihaela, născută la 24 iunie 1941, cetăţeană canadiană ; 2. Inspectoratul general al poliţiei va lua măsuri de executare a prezentului Ordin şi va asigura părăsirea teritoriului României de către cetăţenii străini sus-menţionaţi în termen de 48 de ore de la data aducerii la cunoştinţă. 3. Direcţia generală pentru paşapoarte, controlul trecerii frontierei şi evidenţa străinilor va lua măsuri de includere a celor de mai sus pe lista persoanelor indezirabile pentru România pe o perioadă de 5 ani.

In ziua de 21 martie, înainte de ora 9.30, cetăţenii respectivi au părăsit teritoriul României.

Pentrucă am făcut cunoscut adevărul dintr'o perioadă a istoriei ţării noastre ţinută în beznă generaţiilor de după război, pentru aceasta, mă întreb încă, am plătit noi cu expulzarea? Sau poate pentrucă celor trei fesenişti Iliescu, Roman, Brucan nu le-au făcut plăcere articolele din ultimele luni ale ziarului nostru tocmai pentrucă erau pline de adevăruri; ştiam că nu le plăcea să fie numiţi "beneficiari imorali" ai revoluţiei, cum îi numea George Bălaşu sau să fie întrebaţi (de mine) pe când îşi vor da demisia domnii Roman şi Iliescu? Dar după regulile democraţiei adevărate, noi nu am făcut altceva decât să criticăm guvernul comunist român actual, tot aşa cum sunt criticate guvernele occidentale când o iau razna.

Se vede că, tot ca pe vremea lui Gheorghiu Dej şi a lui Ceauşescu, tot ceea ce nu este comunist , este fascist. Căci "materialul fascist" pe care l-am răspândit în ţară cuprinde cărţile 'Piteşti" a lui Bacu şi 'Poezii din Inchisori" a lui Zahu Pană care demască teroarea aplicată în închisorile comuniste în regimul comunist, plus exemplare ale ziarului nostru, care atacă vehement regimul actual comunist instalat nelegal la putere, prin domnii: Iliescu, Roman şi Brucan. Toate aceste "materiale fasciste" au fost bine controlate la vamă şi au obţinut intrarea legală în ţară. Este adevărat că probabil la nivelul de jos, chiar şi vameşii, poliţiştii şi chiar şi securiştii, doresc să ştie adevărul. Dar când acestea au fost rumegate cu atenţie, la nivel de Iliescu, Roman şi Brucan (poate Cazimir Ionescu şi Chiţac?) toate publicaţiile acestea au devenit fasciste, fiind net anti-comuniste, iar noi , am fost catalogaţi fascişti.

Sau poate adevărul este că FSN - adică Iliescu, Roman, etc. s'a speriat de un dialog despre democraţie, care se putea transforma într'o demonstraţie?

S'au citit scrisori de dezinformare la TRL şi înaintea sosirii Părintelui Calciu în ţară; iar acum, la începutul lunii Aprilie a mai fost expulzat un "cetăţean străin", probabil pentru interferenţe similare în treburile interne ale României. Nu ştim dacă şi lui, în Europa i se face aceeaşi propagandă ca şi nouă, sau pentru el s'au găsit noi acuzaţii.

Autorităţile canadiene au făcut deja un protest la guvernul român pentru nerespectarea drepturilor elementare umane, al cărui rezultat îl aşteptăm. Valoarea ordinului lui Chiţac, fără dată, fără număr, fără legea ce a fost călcată, iar peste toate conţinând o minciună grosolană relativ la ora plecării noastre - 2.30 pm, iar nu înainte de 9.30 am., este îndoielnică. Nu suntem dispuşi să lăsăm nerezolvat un astfel de abuz al urmaşilor lui Ceauşescu, pe care îl urmează pas cu pas.

După răspunsul ce-l vom primi dela autorităţile canadiene, vom chema în acţiune legală pe implicaţii Iliescu, Roman, Cazimir Ionescu şi Mihai Chiţac.

Nu regret nici un moment aceste întâmplări, care mi-au adus o nouă doză de maturitate în gândire şi comportare, care m'au făcut nu numai să nu renunţ la lupta pe care am pornit-o ani în urmă, ci s'o intensific, s'o fac cât mai publică, să demasc mereu şi mereu murdăria acelor fiinţe bestiale, care nu pot fi numite oameni, nici Români, ci "securişti".

EXILAREA EXILAȚILOR

Constantin MAREȘ

Treptele puterii în România au fost urcate de acei **care** s'au urcat în balcon în noaptea revoluției. Aflați în clădirea partidului căreia îi **aparțineau**, cunoscând intrări și ieșiri ce le erau **familiare, au făcut revoluția** culegând aplauzele celor pe **care** i-au dezamăgit în zilele următoare dar și ale celor născuți pentru a se integra întotdeauna și pretutindeni marelui partid al interesaților. Parafrazând vechi formule putem spune că sunt disponibile titluri de **oportunist** evidențiat, oportunist emerit și oportunist al poporului.

Strategia și tactica au fost reluate din învățăturile lui Iosif Visarionovici Stalin așa cum le-a expus **în Problemele Leninismului. Istoria zbuciumatelor decenii românești a cunoscut fronturi după fronturi, toate pornind ca titulatură și idee dela fronturile anilor 30, în care socialo-comuniștii, concurându-se în fidelitate față de marxism, jucau rolul conducător.**

In Aprilie 1944, alianța dintre comuniști și social-democrați s'a perfectat în Frontul Unic Muncitoresc, ce se va extinde în Septembrie la tineretul celor două partide, respectiv UTC și UTS. La finele **aceleeași** luni se dă publicității proiectul **platformei** unui nou front, Frontul **Național** Democrat (FND), elaborat de Partidul Comunist și la care aderă Partidul Social Democrat, Partidul Socialist-Tărănesc, Frontul Plugarilor și așa zisa Uniune a Patrioților, care prilejuiește una din primele forme de humor politic, fiind botezată "Uniunea Patrihoților". In Octombrie 1944, Frontul își **crează** un **consiliu** în care comuniștii își asigură dominația. Partidele obediente față de cel comunist încep regruparea deschisă prin contopirea socialist-țărăniștilor cu Frontul Plugarilor. Sunt acaparate sindicatele și se **crează** o organizație sportivă - OSP, Organizatia **Sportului** Popular -, instrument al Partidului Comunist. **Transfugii oportuniști** ies la suprafață, Guță Tătărescu își organizează o **disidență** liberală cu program **propriu.**

Sub egida **Frontului** FND - sunt instalate autorități locale, prefecți și primari.

La 6 Martie 1945, în condițiile ocupării țării de către Armata Roșie, cu sprijinul Moscovei, este instalat guvernul Groza în care comuniștii domină, tătărescienii și social-democrații participă la guvernare. Abia în Martie 1946 o minoritate a celor din urmă se va desprinde de Partidul Comunist. După două luni, o nouă manevră tactică a comuniștilor duce la **crearea** Blocului Partidelor Democratice - BPD - care se va prezenta ca atare în alegerile din **Noembrie, falsificate în aplauzele transfugilor oportuniști, Guță Tătărescu și Anton Alexandrescu.**

In tot acest timp, marile partide istorice și democrate, Național Tărănesc prezidat de Iuliu Maniu, și Național-Liberal prezidat de Constantin-Dinu Brătianu, sunt supuse tuturor presiunilor. Manifestațiile lor sunt interzise, militanții lor sunt bătuți sau chiar asasinați, sediile blocate sau devastate, ziarele cenzurate sau împiedicate să apară. Frontul își făcea datoria așa cum credea si cum voia.

Impotriva poporului român, comuniștii dictează. Monarhia noastră constituțională este abolită, se constituie un alt front: **Frontul Democrației** Populare, dar și acesta va căpăta altă mască. In 1974, Nicolae Ceaușescu prezidează constituirea Frontului Unității Socialiste-FUS o formație NU pluripartinică, dar care se putea referi la plural, încorporând dominantul Partid Comunist și formațiile **în subordine: sindicatele, cooperativele, tineretul comunist, asociațiile studențești, consiliul femeilor, uniunile de** creație ale scriitorilor, compozitorilor, artiștilor plastici, ziariștilor, culte, comiții și comitete. Dar cascada formulelor fronturilor nu se oprește. Apare Frontul Democrației și Unității Socialiste, care potrivit legii electorale are dreptul unic de a depune candidaturi pentru alegerea deputaților.

Crescuți la școala lui Stalin, a Anei Pauker, a lui **Dej sau Ceaușescu, liderii** Frontului țâșnit în misterioase condiții în Decembrie 1989 - sau an**terior - expropriind sânge pe** care nu l-au vărsat și sudoare ce nu a curs, uzează față de opoziție, **în primul rând față de marile partide, Național Tărănesc și Național** Liberal, de metodele demne de înaintașii lor, tot comuniști. Pericolul pentru frontiști și frontisto-oportuniști vine **dela** aceste partide precum și **dela** o categorie tot mai hulită, tot mai respinsă: **exilul** politic românesc.

Niciodată comuniștii nu s'au temut de cei **care** au părăsit țara pentru căpătuială, pribegia **caltaboșului.** Reprezentanții acesteia s'au putut plimba în România ori când au vrut, cum au dorit, în timp ce la punctele de graniță se aflau listele scrise sau computerizate ale celor care peste hotare activau cu interesul dezinteresului împotriva comunismului instalat în **țară**, nu de un sfert de veac, ci de aproape jumătate de secol. Autoinstalat la putere în Decembrie 1989, **un nou front comunist,** efectuând cu dela sine putere autorotația cadrelor, uzând de cele mai demagogice fraze, de neadevăruri care într'un stat de drept și civilizat ar fi atras condamnări grave pentru grave calomnii, s'a ridicat, exact ca și în timpul lui Ceaușescu, împotriva exilului politic românesc.

Stiind că ani și decenii, peste hotare s'a dus o luptă susținută pentru a lămuri oficialitățile și opinia publică a țărilor democratice asupra adevărului despre România supusă dominației comuniste, deseori cu sacrificii materiale, niciodată cu beneficii, Frontul din balconul Comitetului Central și-a îndreptat tirul bateriilor **neo-ceausiste** împotriva exilului. Nu contau anii de detenție anticomunistă ale exilaților, exmatriculările din facultăți, dările afară din serviciu, anchetele repetate și prigoana. Ceea ce conta era faptul că având un astfel de trecut dar și experiența unor ani de exprimări democratice, ale unei prese libere și organizații politice, de foști deținuți sau religioase pe făgașul tradiției și nu al imposturii plecate, deveneau incomozi sau chiar periculoși pentru frontiștii de ieri și de azi.

Unui fruntaș național țărănist lipsit de mijloace și care în urmă cu puțini ani dormea pe peronul bătut de vânturi al gării Zurich unde venise dela Paris, orașul în care își câștiga pâinea măturând și spălând geamuri, agitatorii Frontului îi reproșează bună starea occidentală. Iar drumul său în Elveția, făcut cu trenul și cu auto**stopul**, era parcurs doar spre a-l vedea pe Părintele Calciu, nu spre a depune fondurile ce nu le-a avut la Aiud. Despre un **Român** care a făcut parte din Tineretul **Național** Liberal, se **poate** spune că are mașină la scară în New York, **așa cum se poate trece cu vederea că își câștigă pâinea ca șofer de taxi de noapte în Manhattan, sau mai bine spus nu și-o mai poate câștiga de când un client i-a străpuns brațul cu un cuțit, spre a-i jefui puținul câștigat în acea noapte.**

In istoria noastră, exilul a fost considerat așa cum s'a cuvenit. După **înăbușirea revoluției din 1848, capii acesteia,** C.A. Rosetti, Nicolae Bălcescu, **Ion Ionescu dela Brad,** Ion Brătianu, Cezar Bolliac, Dimitrie Bolintineanu, Voinescu, Goleștii, sunt trimiși în exil. Transportați mai întâi pe Dunăre în două mici vase turcești, trase cu odgoanele - ghimii cum li se spunea - înghesuiala și insalubritatea acestora va fi reluată de dubele securității anilor 40-50-60-70 și 80. Reîntorși în țară, câțiva ani mai târziu, vor fi primiți **cum li se cuvenea și vor juca rolul ce a intrat în istorie.**

Stăpânirii comuniste i-a fost hărăzit un timp mai lung, de altfel fără cuvenitul sfârșit la scrierea **acestor rânduri. Unora care** în majoritate și în cel mai bun caz și-au câștigat cu eforturi pâinea, le este reproșată o cheltuială electorală de valută convertibilă față de care, însă, soarta i-a ținut imuni. Mulți dintre ei nu au mai avut niciodată casa muncită sau moștenită **dela** munca părinților în țară, și pe care, generos, actualul Front, urmaș al celor anterioare, se arată dispus să le-o vândă în hulita valută convertibilă. Problema cetățeniei rămâne voit neclară, îndepărtarea dela vot o dogmă, venirea în țară supusă suspiciunii de o parte, îngrijorării și consternării de alta. Faptul că neo-frontiștii continuatori ai fronturilor pomenite împiedică veșnica pomenire a celor anterioare, nu poate și nu **trebue** să mire. Aceleași cauze, în aceleași condiții produc aceleași efecte, același uz și abuz de putere în 1945 ca și după 45 de ani.

Activitatea dusă timp de decenii de exilul politic românesc este fie ignorată, fie contestată, oricum falsificată. Dacă sediile partidelor, marilor partide, sunt asediate sau violate, **dacă militanții lor** sunt oprimați după modelul lui Teohari Georgescu, dar cu mijloace mai moderne, exilului îi rămâne rezervată soarta unui nou exil. Aceasta, în timp ce în țară este instalată deprimarea. Străbaterea tunelului ceaușist a durat un sfert de veac, dar la capătul său, ca și la început, stau de strajă fronturile.

BĂTĂLIA PENTRU ROMÂNIA DE DUPĂ ALEGERI

—Traian BARCIAN—

Totul a început cu revoluţia spontană a tineretului care la 22 Decembrie 1989 a dărâmat regimul comunist. Pe pancartele acestei revoluţii alături de "Jos Comunismul", "Jos Ceauşescu", se mai putea vedea şi cererea "Vrem alegeri libere". O cerere care, ţintind reconstrucţia României, a exprimat calea de trecere dela dictatura partidului comunist la un regim democratic pluralist de tip occidental.

Dar fiindcă tineretul jertfelnic şi victorios n'a avut la îndemână o garnitură de oameni de guvernare, pe potriveala ideologică a spiritului lui, în chip cam tot spontan câţiva foşti comunişti de elită, dintre cei scoşi de Ceauşescu la diferite timpuri dela căldura graţiei şi puşi la recele disgraţiei, s'au autoinvestit ca guvernanţi temporari ai ţării în numele formaţiei politice Frontul Salvării Naţionale. Si s'ar putea spune că, cu acel moment a început bătălia politică pentru România postrevoluţionară. O bătălie legată de libere alegeri electorale.

Toată această bătălie este purtată pe ideile conducătoare din spiritul ţării depe marginea problemelor: rupere totală de comunism, o viaţă naţională de libertate cu regim democratic pluralist, revenire la proprietatea individuală şi un sistem economic de piaţă liberă.

Deşi ideile de mai sus au fost incluse în principiile adoptate de Frontul Salvării Naţionale, care a devenit organ de guvernământ, ele au devenit teme de dispute şi îngrijorare. In chip primar din cauza interpretărilor contradictorii asupra conceptelor de libertate, democraţie pluralistă şi economia de piaţă liberă, emise şi contraemise de guvernanţii ex-comunişti "reformişti" care după cum se vede în ciuda declaraţiilor din zilele de euforie nu vor s'o rupă cu sistemul comunist şi cadrele lui. Un asemenea lucru a rupt încrederea şi a creat în ţară o situaţie de incertitudine alarmantă, cu îngrijorări, proteste, demonstraţii şi contrademonstraţii.

Odată încrederea ruptă, încep zilele de politică contradictorie. Un timp de detectare a minciunilor şi adevărului. Tineretul trece prin simţul că i s'a furat revoluţia şi reia demonstraţiile atacând Frontul că el vrea să transforme capitalul moral al revoluţiei pentru a se statornici la putere pe ideile ei, care trecute prin dialectica comunistă la urma urmei n'ar fi nimic altceva decât tot un comunism, numai că îndulcit cu calificativul de "faţă umană". Si aşa de astă dată studenţimea strigă: "Jos cu comuniştii ascunşi" şi "Vrem alegeri fără Front".

Partidele democratice nou înfiinţate şi presa de opoziţie îşi fac şi ele cunoscută recalcitrarea faţă de Front, pe motiv că dela rolul lui iniţial de organ de guvernare apolitic şi de tranziţie, el s'a autotransformat într'un partid care pune mai mult preţ pe ideea marxistă decât pe glasul fiinţei româneşti rostit de revoluţie. Un glas care nu vrea să accepte că oameni care au fost conducători în comunism ar fi buni să fie conducători şi în democraţie. In chip firesc, informaţia despre un asemenea aspect e cu greu ecou şi în străinătate.

Deci probleme şi într'o parte şi în cealaltă.

Faţă de cele care-l privesc, Frontul, presat din ţară şi din afară să devină mai democratic, acceptă o bază democratică de conlucrare cu noile partide înfiinţate, în aşa zisul Consiliu de Unitate Naţională, care în chip formal preia rolul Consiliului Frontului Salvării Naţionale, acesta devenind de acum înainte partid politic angajat foarte serios în lupta electorală. In fapt, el e partidul structurii comuniste din ţară. Si ca să confirme şi mai bine acest lucru, procedează clasic comunist. Intră în bătălia alegerilor cu strategia "Blocul Partidelor Democratice" (BPD). Iar în chip mai mult decât evident, în ceea ce privesc alegerile este asigurat de beneficiile multor lucruri foarte ajutătoare, ca de exemplu: propaganda de toate zilele pe care şi-a făcut-o şi şi-o face la televiziune, la radio şi în larga presă de care dispune; şi de luat în considerare mai sunt şi avantajele pe care le culege depe urma decretelor şi măsurilor cu iz propagandistic.

Faţă de plusurile de mai sus, celelalte partide care concurează şi ele la alegerile din Mai se află într'o situaţie extrem de dezavantajoasă, ca potenţial de organizare şi de propagandă. Iată ce ne scrie în această privinţă un confrate din ţară: "Noi încercăm să ne punem pe roate în vederea alegerilor, dar suntem lipsiţi de cele mai elementare lucruri de care avem absolută nevoie. N'avem maşini de scris, de multiplicat, xerox, cerneluri pentru tipărire, microfon, etc. Uite cum şi de ce, din cauza acestor lipsuri, se pare că încă chiar din start am pierdut alegerea".

După cum se vede, este vorba de o bătălie electorală între cei care dispun de atuuri şi cei care în afară de ideal şi suflet aproape că nu mai dispun de nimic. O situaţie care reflectă realitatea: când te-ai eliberat de un regim comunist, mai ai încă lipsă de un oarecare timp ca să te poţi elibera şi de complexul situaţiei în care el te-a pus. De aceea bătălia electorală pusă în discuţie e o luptă politică inegală între oficialii dela putere privilegiaţi şi poporimea care de abia a scos capul la viaţă.

Din păcate, mai e încă şi un alt lucru trist: în timp ce voturile poporimei desclavizate vor fi împărţite după numărul de partide, cele ale moştenitorilor "structurii" vor fi un bloc solid.

Si cu toate acestea nu putem elimina gândul că - cine, ştie?! poate şi 1990 e cu miracole. Oricum, alegerile care vor avea loc în Mai vor fi doar începutul aşezării apelor.

RUGĂ PENTRU ÎNVIERE

Doamne,
Amar aduc din satul meu uitat, departe,
La margini de hotar.
Deschis să-mi fie sufletul - o carte
Pentru copii - abecedar...

Din lacrima ce-o poartă'n colţul genei
Ţărani cu palma noduroasă şi suflet răstignit,
Am însemnat opriri la porţile Gheenei
Si-am împletit
Cunună de măriri pentru Inviere.

Din datina poporului sărac şi bun,
Aduc azi ruga mea la denii.
Nădejdile în salbă să le-adun
Si să distrăm năpraznice vedenii.

Umil,
Cu gând neistovit, în ceasul răstignirii Tale,
Cobor în giulgiu trupul vlăguitului norod.
Din chinul frământărilor o cale -
Să-i hărăzeşti - cu bucurie şi cu rod.

Din ochii stinşi şi feţe măcinate,
Răsară floarea traiului mai bun.
In ruga mea - străbun după străbun -
Noi toţi, am năzuit spre deslegarea de păcate.

Când toaca va vesti nemărginita Ta putere
Si îngerii vor proslăvi Minunea în sobor,
Trimite răstignitului popor,
Mult aşteptatul semn de Inviere.

Valerian CARDU

UN PROGRAM CONFUZ ŞI PERICULOS

—Alexandru NEMOIANU—

După lungi amânări, după declaraţii şi penibile reveniri, în sfârşit "Frontul Salvării Naţionale" s'a alcătuit în partid politic şi pe faţă s'a angajat în lupta de definitivare la putere.

Este bine ştiut acuma că acest grup este condus de un mănunchi de "foşti" demnitari comunişti în frunte cu "troica" Iliescu, Roman, Brucan. Din declaraţiile făcute şi din programul lor rezultă foarte clar că linia lor ideologică (de altfel foarte confuză) este de stânga şi că în acţiunile şi planurile lor de lungă şi scurtă durată ei folosesc şabloanele comuniste.

In esenţă pe tărâm economic ei urmăresc să menţină un sistem riguros centralizat şi bazat pe predominarea proprietăţii de stat la care se adaugă mici şi neesenţiale ajustări "cosmetice". (Proprietăţi private cu maximum 20 de lucrători, 1/2 de hectar de pământ dat "în folosinţă" ţăranilor, etc.) In cel mai bun caz deci încearcă să obţină o mai mare eficienţă prin păstrarea aceloraşi structuri economice care au fost compromise şi care sunt anacronice.

Aceeaşi mobilitate caracterizează programul "Frontului" şi pe tărâm politic. Esenţială este dorinţa de a continua un regim totalitar care să se bazeze pe aceleaşi structuri şi forme organizatorice "experimentat" în cei peste 40 de ani de jalnică administrare comunistă. Desigur şi aici, siliţi de evenimente şi de valul victoriilor democratice, grupul Iliescu, Roman, Brucan încearcă să opereze mici ajustări. In cel mai bun caz aceste ajustări ar merge până la tolerarea unor mici partide sau formaţiuni politice fantomă şi subordonate "Frontului" şi o foarte limitată şi controlată "libertate" a presei.

In atenţia imediată a grupului amintit se află însă găsirea acelor căi care le-ar asigura câştigarea alegerilor (care dintr'odată nu se mai vrea a fi supraveghere de o comisie internaţională) şi deci definitivarea la putere.

In vederea atingerii acestui scop grupul Iliescu, Roman, Brucan apelează la bine cunoscutele metode comuniste: controlul mijloacelor de informare, controlul total al forţelor de represiune, fragmentarea opoziţiei. Ca mijloace "alternative" sunt folosite zvonurile, şicanele administrative şi mituirea. De asemenea se foloseşte lipsa de informare şi de experienţă politică a populaţiei rezultată din cei peste 40 de ani de minciună şi dezinformare comunistă. Demagogia cea mai nocivă este o altă armă utilizată de "Front". Nu sunt luate nici un fel de măsuri de însănătoşire a economiei în schimb sunt făcute tot felul de promisiuni nerealiste şi iresponsabile. Aceasta în condiţiile în care este evident că se merge spre inflaţie şi că măsuri de austeritate vor trebui introduse oricum.

Mai pe scurt programul şi acţiunile "Frontului" sunt nu numai confuze, ele sunt şi periculoase.

Din fericire acest "Front" şi grupul său de conducere, echipa de "şoc" Iliescu, Roman, Brucan, este confruntat cu o forţă extraordinară şi care în final îl va mătura: respingerea instinctivă a comunismului de către Români. De fapt Revoluţia începută în Decembrie 1989 în România nu poate fi înţeleasă şi explicată decât dacă se va înţelege că poporul român nu s'a schimbat în timpul criminalei administraţii comuniste şi că el şi-a păstrat trăsăturile sale tradiţionale de statornicie opusă nomadismului ajuns la perfecţiune în varianta sa comunistă. Această statornicie a Românilor este rezultatul unei înalte trăiri naţionale şi creştine.

De fapt însănătoşirea României va începe în momentul în care aceste trăiri fundamentale româneşti vor putea fi cuprinse într'un program practic. Este posibil ca aceasta să mai ceară ceva timp. Dar este foarte sigur că această caracteristică fundamentală de oameni ai locului ataşaţi trăirii naţionale şi creştine este, în acelaşi timp, garanţia viitorului poporului român şi a eşecului "Frontului Salvării Naţionale".

DOUĂ DEZVĂLUIRI

—Pr. Gheorghe CALCIU—

Când am fost în țară, am asistat la acea emisiune de pomină legată de venirea minerilor de pe Valea Jiului, a căror bună intenție era de a apăra guvernul provizoriu cu rângi și cu ciomege împotriva bucureștenilor, care, de fapt, făcuseră revoluția și care, tot de fapt, aduseseră la putere acest guvern.

Sigur, că dacă ne gândim mai bine la ceea ce s'a petrecut atunci, înțelegem că nu minerul simplu a emis ideile huliganice, ci anumiți oameni, care își ziceau ingineri - și dacă erau ingineri, cu atât mai rușinos pentru ei - și care ignorau cele mai elementare reguli de vorbire și de gramatică.

Cu acea ocazie, ne amintim cu toții, unul din mineri a dat citire unui document despre care a afirmat că "îi va lăsa pe toți cu gura căscată". Mă refer la documentul a cărui sursă nu trebuia descoperită nimănui, nici chiar șefului statului,nici națiunii, pentrucă sursa lui era falsă. Documentul spunea că preotul Calciu și alți preoți urmau să răstoarne Frontul.

Era un document fără sursă, fără semnătură, fără ca cineva să poată fi tras la răspundere pentru minciuna afirmată acolo. Era falsul și teroarea regimului lui Ceaușescu, prelungite sub regimul Frontului și al Domnului Iliescu, prezent acolo și care a considerat că prin tăcerea domniei sale, va da un oarecare gir minciunii.

De data aceasta voi citi și eu două documente care, chiar dacă nu vor lăsa oamenii cu gura căscată, cel puțin, vor confirma cu girul cuiva ceea ce toată lumea știa. Aceste două documente au o sursă, au o semnătură și o responsabilitate pentrucă, spre deosebire de comuniștii care își ascund lașitatea sub anonimatul secretului, cel care semnează aceste documente și-a spus totdeauna cu curaj opinia și a făcut mulți ani de închisoare pentru acest curaj.

După demonstrația minerilor, au circulat în țară zvonuri contradictorii: a fost venirea minerilor un act spontan, născut din grija civică a celor care scot cărbunii pentru țară, sau a fost o instigație de tip comunist cu care suntem prea obișnuiți din ceea ce am văzut în toate țările oprimate? Documentul de față dovedește contrariul și noi știm că așa a fost. Ceea ce vreau să precizez, în ceea ce mă privește pe mine, este faptul că sunt convins că marea majoritate a minerilor prezenți acolo, în acea noapte, erau oameni de bună credință. S'a afirmat că toți aceia erau mineri suspecți aduși de Ceaușescu după greva din 1977 formați din securiști, membri de partid și foști criminali de drept comun.

Este foarte posibil ca o parte dintre ei, destul de numeroasă, să fi aparținut acestei categorii. Sunt însă convins că marea majoritate a oamenilor erau de bună credință. Ei au fost convinși, acum știm și de cine, că Frontul era în pericol, că cine știe ce se putea întâmpla la București și că măcar acum sosise ceasul să facă și ei ceva pentru revoluție, pentru care, până atunci, nu mișcaseră nici un singur deget, așa cum au afirmat muncitorii din București.

De aceea, nu putem să-i blamăm pe toți, fără distincție, ci trebue să considerăm că acești oameni constituie o categorie socială care poate activa în bine, în instaurarea principiilor reale ale democrației, atunci când vor scăpa de influențele mincinoase ale unor indivizi al căror unic scop este să se mențină la putere, unde au fost împinși de hazardul revoluției, fără ca ei să fi făcut ceva pentru ea.

Voi citi **mai întâi prima declarație:**

"Subsemnatul Volcinschi V. Paul, membru al Uniunii Creștin Democrate, mă aflam, în ziua de Luni, 19 Februarie 1990, în clădirea Consiliului de Miniștri din Piața Victoriei, unde participam la lucrările Comisiei pentru redactarea legii electorale. Lucrările aveau loc la etajul II al clădirii.

In pauză am coborît să văd ce stricăciuni au produs manifestanții la etajul I, în ziua de 18 Februarie.

L-am căutat pe Gelu Voican Voiculescu. In anticamera cabinetului său se aflau mai mulți tineri. Mi-au spus că Voican nu este în București. Eu am insistat spunând și arătându-le legitimația mea de parlamentar, că doresc să vorbesc cu Voican.

In acest timp, a sunat un telefon. Unul din cei prezenți a ridicat receptorul, a ascultat ce se transmite și apoi a spus către ceilalți: "Sosesc minerii. Garniturile au plecat și vin spre București."

Un căpitan dela protocol, care a urcat cu mine în lift, la întrebarea mea: "Totuși, unde este Voican?" a răspuns: "Păi, în Valea Jiului cu Cazimir Ionescu să aducă minerii."

Declarația este scrisă integral de mână, semnată și poartă data de 22Februarie, 1990, București.

Este evident cât de spontană a fost demonstrația. Ce ne supără pe noi este faptul că Fronul minte, că ascunde acest lucru. Dacă ar fi cinstiți, ceea ce nu poți cere dela niște foști miniștri ai lui Ceaușescu, ar fi spus:

"Putem și noi aduce oamenii noștri și îi vom aduce."

Dar ei își ascund manevrele după minciuni, nu pentru alte motive, ci pentrucă toți acești oameni sunt educați în sistemul comunist, ei sunt prizonierii propriilor lor structuri mintale care le-au fost impuse încă de când erau șoimi ai patriei, ei au primit educația leninistă, apoi stalinistă, apoi ceaușistă și ei nu pot gândi altfel, nu se pot elibera din sclavia ideilor lor. In casa părinților lor, în școală, în universitate au fost învățați și au învățat și ei pe alții că minciuna este singura metodă de a conduce și de a te menține la conducere. Toți acești oameni au nevoie de o lungă perioadă de dezintoxicare de idei, așa cum un drogat are nevoie de o lungă perioadă de dezintoxicare.

Or, împinși de hazard și de manipulările lor în fruntea unei țări, ei nu pot aplica decât ceea ce au învățat dela tatăl lor de idei, Ceaușescu, chiar dacă, după aceea, cum spune Freud, s'au răzvrătit împotriva tatălui, l-au ucis și chiar i-au mâncat carnea, ca să introducă în firea lor vlăguită, energia criminală a acestuia.

La întâlnirea mea cu D-l Gelu-Voican Voiculescu, acesta a căutat să mă convingă cu orice preț că el a apărut întâmplător în guvernul provizoriu și că formarea acestui guvern a fost un fel de circ de ocazie. Iată relatarea lui aproximativă, făcută în fața a cel puțin patruzeci de persoane, la Patriarhie. Aproape în totalitate, aceste persoane erau preoți, plus Aurel Dragoș Munteanu:

"Când a început revoluția, am ieșit din închisoare și primul meu gând a fost să-l caut pe Aurel-Dragoș Munteanu. Nu mai știam ce s'a întâmplat cu el. Când am ajuns la televiziune, nu mi se dădea voie să intru. Intre timp, a apărut Mazilu și atunci l-am luat pe el ca pe un berbece ca să pătrund. Le spuneam celor dela poartă că acesta este Mazilu cel care a suferit și așa am reușit să intru până la ușa studioului 4 (cred) unde nu ni s'a mai permis să intrăm.

După o vreme, au mai venit și alții, care spuneau că sunt Frontul Salvării și am fost lăsați să intrăm. Atunci a început și circul pentrucă fiecare am început să ne cățărăm, unul pe altul, fiecare voia să apară în față și așa am apărut și eu, în cadrul Frontului, fiind mai înalt decât alții și având coate mai puternice.

Pe urmă, cei din studio ne-au dat afară, au început să strige la noi și majoritatea au ieșit. Eu am rămas, pentrucă am pus mâna pe o bobină electrică și cel care ne dădea afară a crezut că fac parte dintre angajați. De atunci am devenit ceea ce sunt."

Nu știu cât de exactă este relatarea domnului Gelu Voiculescu, dar am căutat să o redau cât mai corect. Deci, Iliescu, Roman, Brucan, etc., s'au adunat acolo întâmplător, nimic nu-i unise înainte. Sunt convins că pentru D-l Voiculescu a fost așa, dar nu și pentru alții.

Pentru ilustrare, redau mai jos cea de a doua declarație a aceleeași persoane:

"Subsemnatul Volcinschi V. Paul, membru al Uniunii Democrat Creștine, în ziua sosirii d-lui Secretar de Stat al U.S.A. James Backer, am fost invitat să particip la o reuniune cu D-sa. In autobuzul care ne ducea la locuința D-lui Ambasador mă găseam alături de D-l Radu Câmpeanu dela liberali. Am fost coleg de facultate cu D-sa.Am abordat problema lui Mihnea Marmeliuc, actualul Ministru al Muncii, care înanii 1946-47, a fost un membru marcant al Partidului Național Liberal.

Radu Câmpeanu mi-a relatat că Marmeliuc, pe care, de asemenea îl cunosc foarte bine, deoarece am fost colegi de liceu la Cernăuți, este în relații foarte bune cu actualii lideri ai Frontului Salvarii Naționale.

Cu toate că Petre Roman a afirmat public că l-a cunoscut pe Iliescu numai cu ocazia revoluției, acest lucru nu este adevărat.

La Marmeliuc acasă, încă cu trei ani în urmă, s'a organizat un seminar de politologie. Au participat, în mod curent: Ion Iliescu, Petre Roman, Cazimir Ionescu, Constantin Drăgănescu, Silviu Brucan, Nicolae Militaru și alții.

Ambasada Sovietică pregătea a doua garnitură (gorbacioviană) a P.C.R. care în Aprilie 1990, ar fi trebuit să înlocuiască clanul Ceaușescu. Răscoala maselor i-a surprins puțin, ceea ce i-a determinat să lărgească cercul cu o serie de disidenți și să facă concesii cerințelor poporului român care era hotărît anticomunist."

Si această declarație este scrisă integral de mână și poartă semnătura autorului.

Unde începe revoluția adevărată și unde deturnarea comunistă? Câtă vreme, aceste sacrificii ale tineretului vor continua să fie manipulate în sprijinul unei formații comuniste care, pentru o vreme, și-a schimbat părul?

Mai presus de orice, noi știm că Dumnezeu nu îngăduie ca sângele vărsat să se piardă și adevărul va birui. Victoria din Nicaragua, victoria din Germania de Est împotriva comuniștilor constituie garanția victoriei anticomuniste din țara noastră.

"PATRIOȚII" DE HÂRTIE SAU CAVALCADA TOREADORILOR

—Gheorghe RĂDULESCU—

Cine cunoaște adevăratul suflet românesc este conștient că poporul român știe să sufere și să moară pentru o cauză mare și dreaptă, fără să șovăie o clipă. Din acest popor s'au născut copiii și tineretul care a știut să sufere și să-și dea viața pentru libertatea țării în sângeroasa revoluție din Decembrie 1989. Dar acest popor ca toate celelalte popoare din lume își are și "patrioții" lui de hârtie, care au apărut peste noapte ca ciupercile după ploaie. Toți lașii, toate nimicurile, afaceriștii, toți colaboraționiștii într'un fel sau altul ai regimului comunist din țară au ieșit din umbra lașității și a trădării ca să-și demonstreze și ei "patriotismul" care i-a apucat subit, ca o febră a unei boli fără leac.

In patruzeci și cinci de ani de suferințe și distrugere umană, de dezastre și crime provocate și întreținute de comunism, toate aceste figuri stranii "nu făceau politică", știind că sabia lui Damocles ar putea să le reteze capul, dar Damocles nu le tăia gâtul, pentrucă erau aliații partidului crimei, indiferent dacă la ei acasă erau alți oameni, schimbându-și masca, cu atât mai rău. Oportunismul, carierismul, lașitatea și ticăloșia i-au caracterizat întotdeauna pe aceste specimene fie că erau instruiți ori mai puțin învățați ori de loc, fie că ocupau posturi de profesori universitari sau de liceu, de avocați, de ingineri, de medici, de preoți, de meseriași ori muncitori, caracterele lor erau mânjite de necinste și falsitate.

Când eram în țară, în ședințele de catedră la facultate, ori la imbecilizantul învățământ politic, auzeam pe unii colegi sau colege, profesori pregătiți profesional (unii dintre ei informatori și activiști totodată de partid), care cel puțin puteau să tacă din bun simț și din respect față de suferința unui popor și a unei țări întregi, dar acești profesori în pline ședințe îi aduceau osanale celui mai idiot dintre idioți și nebuni, și celui mai criminal dintre criminali, Ceaușescu.

Aceste caractere infecte nu ne-ar mira dacă am auzi despre ele că au suferit, că au luptat alături de tineretul sacrificat și că bineînțeles lor li se cuvin toate drepturile și onorurile. "Cum nu vii tu, Tepeș Doamne, ca punând mâna pe ei,/Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei,/ Si în două temnițe large cu de-a sila să-i aduni/ Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!"

Apoi când am plecat în exil, îngândurat, lăsând în urma mea o ruină și o suferință fără de margini, iar rude apropiate și prieteni adevărați, care n'au mai putut suporta nelegiuirea și mizeria și-au dat sufletul, aici am găsit Români care ne onorau și făceau cinste neamului românesc, ca: Mircea Eliade, Horia Stamatu, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Virgil Ierunca,Vintilă Horia și mulți foarte mulți alții, dar și indivizi de care ne izbeam în țară, o gloată hapsână și lacomă de bani, de mașini și case, hapsâni de dolarii care le magnetizează cugetul, căci dolarul este Dumnezeul lor, foștii activiști de partid, agenți și agente ale securității sau pur și simplu indivizi care au venit cu scopul să se îmbogățească, mulți dintre ei cetățeni români stabiliți în străinătate, așa cum îi plăcea partidului, persoane fără nici o calitate morală și intelectuală, indivizi obraznici, plini de ei, de afacerile lor, plini de bani care le poceau și mai mult profilul pe care îl aveau și cu toții răspundeau că nu fac politică. Toată această gloată, acești "patrioți" însă odată cu victoria revoluției care a atras după ea și mii de victime presărate pe străzile orașelor din România au început incognito să devină activi să-și arate "dragostea de neam și țară", să scrie, prost, schilod, dar să scrie să-și afișeze public cine sunt. Si aceștia au ieșit în arenă, "adevărații toreadori", pe care până ieri îi acoperea umbra și nimeni nu auzise de isprăvile lor "patriotice" și s'au agățat de Olimpul elenistic sau la Roma de "Columna lui Traian", de "Arcul de triumf al lui Constantin", de "Arcul lui Adrian", declarând cu voce puternică din "Forum-ul" roman, sau din "Agora" ateniană, atașamentul lor de "cruciați" față de revoluția sacrificaților "și dă și luptă" ca să ajute întreaga suflare românească din biata Românie. Dar biata Românie a fost sacrificată și crucificată patruzeci și cinci de ani, fără ca acești toreadori "patrioți" să-și ridice glasul, ci dimpotrivă sfidau, ignorau, disprețuiau ce făceau alții, acești filfisoni, snobi proști și lași, doresc acum laurii victoriei însă descoperindu-le cunoaștem intențiile parvenite, le cunoaștem caracterele și în numele celor care în patruzeci și cinci de ani au murit prin temnițele comuniste sau acelor care au fost masacrați de teroriștii securității din timpul revoluției din Decembrie 1989, nu-i vom lăsa, îi vom denunța opiniei publice pe oriunde se vor găsi, pentru a lăsa în pace și sfințenie martirii să se odihnească întru Domnul.

"DACĂ VOI NU MĂ VREȚI, EU VĂ VREAU"

—Mircea SABĂU—

Revoluția română din Decembrie 1989 a fost expresia profundei mânii populare care s'a ridicat împotriva a peste 40 de ani de dictatură comunistă.

Acești ani de teroare comunistă au distrus **generații întregi de Români**, au minat țara și au aservit-o intereselor Uniunii Sovietice. Comunismul s'a dovedit cel mai mare **dușman al poporului român și de aceea, comunismul trebue eliminat total din viața României libere.**

Revoluția au făcut-o tinerii - acele suflete cinstite, neîntinate de minciuni și compromisuri. Tinerii aceștia care și-au văzut părinții și frații batjocoriți și îngenunchiați, chinuiți și torturați moral și material - n'au mai putut răbda și au strigat: Jos tirania! Jos Ceaușescu! La strigătul acesta, toată țara a tresărit și s'a ridicat **să-l** alunge pe Ceaușescu, trădătorul de țară și de neam.

Surprins, tiranul a ordonat slugilor lui să ucidă poporul, dar zidul de trupuri a stat dârz și tiranul a fost înfrânt.

Tinerii aceștia care au **făcut revoluția română**, merită toată cinstea și respectul nostru al tuturora. E uluitor cum tocmai tineretul pentru care comuniștii au făcut mari eforturi să-l îndoctrineze și să-l educe după placul lor, tocmai el s'a ridicat **împotriva** comunismului. Asta ne dovedește și altceva: anume că educația comunistă n'a dat roade, că nimeni nu mai crede în "omul nou comunist". Acest "om nou comunist" s'a dovedit a fi hoț și tâlhar, mincinos și **ucigaș**. Că în comunism omul nu se poate **dezvolta** în mod armonios și complet. Ba mai mult că în **comunism oamenii devin** slugile și robii conducătorilor comuniști. De altfel guvernul comunist nu era mai mult decât o gașcă de hoți și bandiți care mai de care interesat să adune averi, bani în străinătăți și palate cu multe slugi.

Ceaușescu n'a putut subjuga milioanele de Români fără să aibă sute de mii de ajutoare. Ei au condus țara prin teroare, șantaj și corupție. **Distrugerea totală a teroarii, a supravegherii populației și a organelor** care conduc aceste activități nu s'a desăvârșit încă în România. La fel și corupția, nu a dispărut peste noapte.

Guvernul actual care a profitat de vacuumul de putere creat de **revoluția** tinerilor, încă este dominat de comuniști. Unii dintre aceștia au avut și în trecut slujbe de răspundere în administrația lui Ceaușescu.

Tineretul, **făuritorul revoluției**, care prin jertfele lui a mijlocit venirea acestui guvern la putere, trebue să aibă un cuvânt de spus în politica țării.

E surprinzător că actuala conducere nu numai că nu vrea să **audă** de cerințele tinerilor dar încă folosește mijloacele de teroare și intimidare așa cum făcuse și Ceaușescu. Domnul Iliescu spune la fel ca **Ceaușescu** că tinerii care manifestă **împotriva lui sunt** "huligani", și că vor fi aspru pedepsiți. Dece oare nu poate guvernul actual să **plece urechea la dezideratele tinerilor și să deschidă un dialog cu aceștia și cu alți luptători pentru libertate și democrație în România.** De ce nu ascultă Dl. Iliescu de **glasul țării care nu mai vrea nici un fel de comunism.** Si **să nu mai vină cu povestea "comunismul cu fața umană"**, deoarece așa ceva nu **există și nici nu poate exista din cauză că este o totală contradicție și o aberație.**

Până și Dl. Gorbaciov a înțeles lucrul acesta și sunt convins că o va și spune cândva. De ce nu se gândește Dl. Iliescu la binele țării pe care comuniștii au distrus-o și nu la binele său personal așa cum au făcut-o comuniștii Domniei sale. Cine mai poate avea încredere în Frontul Salvării Naționale, care a făcut până acum nenumărate declarații, care mai de care mai contradictorii și chiar jignitoare la adresa poporului român. Să nu creadă domnii dela FSN că România nu va ajunge o țară democratică nici în 20 de ani - așa cum s'a afirmat.

Si nici că odată ce ei au puterea în mâini nu se va găsi nimeni care să le-o ia, pentrucă ei nu vor s'o mai **cedeze. Si Ceaușescu spunea la fel. Si cum ar** putea fi trecută cu vederea afirmația lor că "proștii să fie fericiți că cei deștepți le dau mâncare și căldură". Ce încredere mai poate avea poporul în ei când încă mențin securitatea și pe securiști în posturile lor.

Dacă mai au o cât de puțină înțelegere și respect **pentru poporul român**, atunci ar face același lucru pe care l-au făcut conducerile celorlalte popoare fost comuniste din Estul **Europei**. Ar accepta voința poporului și ar crea un nou climat de încredere și cooperare în țară. Ar căuta prin toate mijloacele să se apropie de țările industrializate să coopereze cu ele, să obțină credite și investiții din partea lor, în vederea redresării economiei.

In răspunsurile Dlui Iliescu la cererea tinerilor ca el să coboare din fruntea conducerii țării, parcă auzim ecourile vorbelor Lăpușneanului: "Dacă voi nu mă vreți eu vă **vreau!**". E drept că Lăpușneanu s'a întors a doua oară la domnie, prin puterea turcească. Oare are Dl Iliescu de gând să se ducă după ajutor la muscalii domniei sale? Credem că nu-i va ajuta și nici țara nu-l va ierta.

Ar fi de dorit ca acum intelectualii să participe mai activ la viața **politică** a țării. Să stea de vorbă cu muncitorii și țăranii. Să se vadă că sunt una, că toți doresc să scoată economia din impas și să asigure **libertate, prosperitate și** egalitate pentru **toți**. Nimeni nu vrea să vândă țara străinilor, așa cum afirmă comuniștii deghizați din FSN. De fapt comuniștii vânduseră țara **Rușilor, ei sunt adevărați** trădători și vânzători de țară. Avem însă nevoie de credite și de unde să le luăm dacă nu din străinătate. Este nevoie de **noi investiții în toate** ramurile industriale care au nevoie de utilaj nou modern. Numai așa se poate îmbunătăți productivitatea și calitatea produselor.

Am vrea să vedem o mai largă participare a muncitorilor la conducerea întreprinderilor - asta înseamnă organizarea și întărirea unor sindicate libere conduse de oameni capabili și devotați.

Am vrea să vedem o mai strânsă colaborare între muncitori, țărani și intelectuali. Să luăm exemplu dela **Polonezi** unde alianța dintre muncitori și **intelectuali a produs schimbări radicale în țară și le-a asigurat ajutorul și suportul țărilor industrializate.**

Toți Românii vor o viață mai bună, aceasta se poate obține numai printr'o cooperare și înțelegere a tuturor.

Este necesară o mult mai strânsă legătură între dorințele și aspirațiile poporului și conducerea țării care trebue să înțeleagă că există prin consimțământul poporului și de aceea trebue să țină cont de popor și nu să-l oprime și să-l terorizeze.

PROBLEME URGENTE

PROPRIETATEA PRIVATĂ

—George IOVA—

Intr'o scrisoare primită din țară, un bun prieten din Reșița, orașul în care mi-am petrecut și eu douăzeci și opt de ani sub regimul de teroare comunistă, îmi spune că în țară încă nu s'au liniștit lucrurile... "...la București și în alte orașe, și chiar la noi, în Reșița, se fac demonstrații pentru înlăturarea elementelor comuniste din **guvernul provizoriu** și înlocuirea lor **cu oameni cinstiți, intelectuali cu prestigiu, care mai există în țara noastră...**"

Desigur, cum spune și prietenul meu mai departe: "... lumea îi cunoaște cine au fost până mai ieri și cer **plecarea lor "de bună voie"** din guvern"...

Ne aducem aminte că în 1976, odată cu mazilirea lui Gogu Rădulescu și Paul Niculescu-Mizil din sectorul ideologic al partidului, s'a aflat și "tovarășul Ion Iliescu"; cel de-atunci și cel de astăzi. Dar aceasta n'a însemnat că a fost înlăturat **și dela "trocul cu bunătăți"** al partidului **și al nomenklaturii**. Cu **asemenea oameni, poporul român nu vrea să mai facă nici un târg și nici o tocmeală.**

In România **probleme** sunt multiple și rezolvarea lor reclamă urgență și perseverență. Mai întâi, problema alimentației: cu **alimente și pâine, pâinea cea de toate zilele, pentrucă** poporul este flămând în general, nu numai de bunătăți exotice. Situația demografică a populației raportată la dimensiunea geografică a țării noastre, cu multă răbdare și înțelegere, trebue să învingă perspectiva agravării foametei, poporul însuși. Guvernul provizoriu, cu toate mijloacele posibile, trebue să anticipeze acest lucru. Altfel, cu toată libertatea cucerită cu atâtea jertfe omenești, se ajunge la haos...

O altă problemă, tot atât de stringentă, ar fi, dezlegarea din "corset" a inițiativei proprii și mai ales, revenirea la proprietatea privată. In **noua** organizare a statului **liber-democrat, pe care poporul se străduiește să-l** readucă la liman, fără libertatea inițiativei proprii, dar mai ales, fără proprietatea privată, la care statul trebue să ajute din răsputeri, ar fi mai greu de realizat. **Așadar**, statul trebue să încurajeze și să ajute meseriașii particulari: croitori, cismari, tâmplari, zidari, brutari, măcelari, ceasornicari, etc. Toți aceștia vor lucra pe cont propriu, **chiar** și cu mai mulți angajați. Fără acești meseriași particulari și independenți, nu vor putea fi rezolvate problemele populației de orice **categorie**, mai ales după dezastrul pe care l-au făcut mercenarii lui Ceaușescu, în București și în celelalte orașe ale țării. Guvernul trebue să găsească urgent modalitatea finanțării și acordarea de credite, pe termen lung, acelora care vor **să se înscrie în această să** zicem "Bătălie de redresare" social-economică, bazată pe proprietatea privată, principiul de bază al democrației.

In privința comerțului ar fi iarăși o problemă care cere o rezolvare urgentă, și aceasta fiind foarte **necesară la ora actuală. Si** aici, inițiativa și **privatizarea** comerțului, joacă un rol important, la care tot statul trebue să vină în ajutor, cu **toate** mijloacele. Fără un comerț **independent**, privat și responsabil, care să cuprindă toate ramurile, populația țării va continua să suporte lipsurile și mai ales, sistemul de speculă practicat până mai ieri de către regimul comunist, dela care au rămas o mulțime de exemple **negative** de corupție, de sus și până jos; chiar și până la cea mai mică dughenuță de fructe și zarzavat, unde **responsabilul** sau gestionarul, trebuia neapărat să fie "membru de partid"... De data aceasta însă, granițele fiind libere, încercarea de a lua exemple dela țările civilizate din Vest, și de a pune în practică și la noi în țară, același sistem comercial liber, ar fi o încercare ideală. Germania Federală ar fi una din țările dela care **tânăra** noastră generație de "negustori", spre exemplu, ar avea foarte mult de învățat.

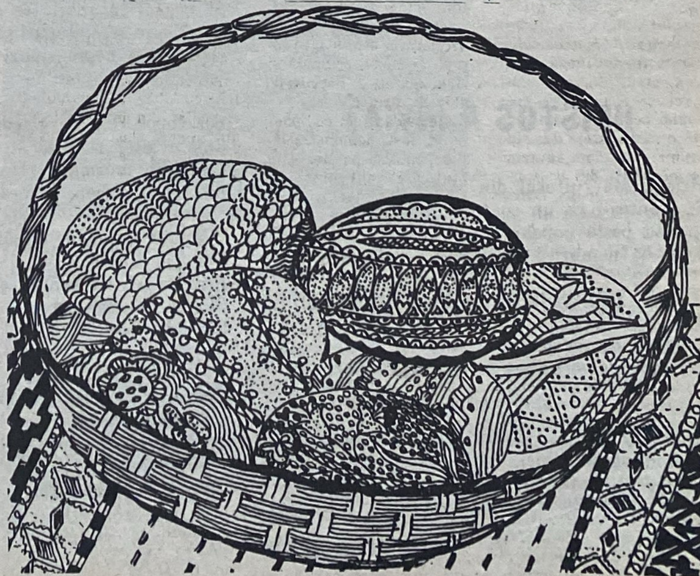
Așadar, începuturi mărunte: o cofetărie (unde să se servească și renumita plăcintă cu brânză la cântar), o drogherie-parfumerie **și** cu alte articole de toaletă, **farmacii chiar**; universitățile au dat multe promoții de farmaciști pe **care regimul trecut i-a** folosit în alte îndeletniciri, nepotrivite cu pregătirea lor profesională.

De asemenea, un restaurant, chiar și un birt economic, unde, cu mai puțini bani, omul poate servi o masă de prânz, uneori destul de consistentă. Higiena și respectul față de client, trebue să fie întâiul deziderat. Mi-a rămas și acum, pe cerul gurii, gustul plăcut al unei ciorbe de perișoare, puțin acrișoară și a unei tocănițe de purcel, servite într'un **asemenea "birt popular"**, sau birt economic, din spatele gării Buzău, acum mai bine de cincizeci de ani. **Chelnerul**, era și patronul, iar bucătăreasa, era soția chelnerului. Si, toată consumația, cu un pahar de vin alături, m'a costat 12 lei...

Toate cele de mai sus, sunt numai idei foarte sumar punctate. Trecerea **dela "comerțul socialist"**, planificat, supra-birocratic și corupt până'n pânzele albe, (condus de oameni incompetenți, insuficient pregătiți) la comerțul liber și privat, unde "patronul" este în permanență interesat pentru dezvoltarea micii sale **întreprinderi**; prin respectul și atenția pe care o dă clientului, care de data aceasta nu mai stă la coadă, împins de sărăcie și lipsuri, ci are vreme să-și **aleagă obiectul sau marfa pe care vrea s'o cumpere, etc.**

Desigur, vor lua ființă depozite, așa numite "Angro", unde se vor putea aproviziona cu mărfuri pentru vânzarea în detail, magazinele și micile **întreprinderi; societăți de import-export, poate și vechile Antrepozite**, (dărâmate de paranoia tiranului Ceaușescu) și alte și alte... Cel **mai urgent ar** fi înființarea unor depozite de materiale de construcții: cherestea, **ciment**, var, nisip, cuie, carton-asfalt, etc., în fiecare cartier al **Bucureștiului și în** celelalte orașe ale **țării**. Se știe că odată cu înscăunarea dictaturii comuniste, de aproape zece-cincisprezece ani, aceste materiale au lipsit cu desăvârșire, iar casele particulare, chiar și în apropierea centrului (care au scăpat de demolare) au o **înfățișare jalnică... Meseriașii "particulari" ar avea** de lucru, iar casele reparate și văruite proaspăt, ar schimba fizionomia orașelor țării, și viața oamenilor...

Fie dar ca aceste începuturi de metamorfoză a societății românești, liberată de satanismul comunist, să **pornească precum spune Românul: cu** piciorul drept și, cu Dumnezeu înainte!...

ÎNVIEREA DOMNULUI
CÂNTATĂ ÎN VERSURI DE POEŢII NEAMULUI NOSTRU

ANTOLOGIE
ALCĂTUITA ŞI PREZENTATĂ DE
Nicolae NOVAC

LA PAŞTI

Prin pomi e ciripit şi cânt
Văzduhu-i plin de-un roşu soare
Si sălciile'n albă floare-
E pace'n cer şi pe pământ.
Răsuflul cald al primăverii
Adus'a zilele'nvierii

Si cât e de frumos în sat!
Creştinii vin tăcuţi din vale
Si doi de se'ntâlnesc în cale
Işi zic: Hristos a înviat!
Si râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor ce-i ars de soare.

Si-un vânt de-abia clătinitor
Sopteşte din văzduh
- E glasul celor din morminte
E sgomotul sburării lor!
Si pomii frunţile-şi scoboară
Că duhul sfânt prin aer sboară.

E linişte. Si din altar
Cântarea 'n stihuri repetate
Departe până'n văi străbate
Si clopotele cântă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum râd a drag şi plâng a jale!

Biserica pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că'ntreaga lume este plină
De-aceleaşi gând,din cer adus:
In fapta noastră ni e soartea
Si viaţa este tot, nu moartea.

Pe deal se sue'ncetişor
Neveste tinere şi fete,
Bătrâni cu iarna vieţii'n plete;
Si'ncet, în urma tuturor
Vezi şovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Ah, iar în minte mi-a venit
Tu, mama micilor copile!
Eu ştiu că şi'n aceste zile
Tu plângi de-al tău copil dorit!
La zâmbet cerul azi ne cheamă
Sunt Paştile! Nu plânge mamă.

George COŞBUC

HRISTOS A ÎNVIAT

Hristos Mântuitorul din morţi a înviat
Si fruntea-i ca un soare
Lucind peste popoare,
Fiori de nemurire în lume-a'mprăştiat!

Hristos, zeul credinţei, ieşit-a din mormânt!
Si-a sa reînviere
ne-arată că nu piere
Dreptatea şi credinţa şi adevărul sfânt!

Hristos e viu! Ca dânsul, o! voi ce suferiţi
In lanţuri de robie,
Curând la viaţă vie
Din umbra trist'a morţii veţi fi cu toţi ieşiţi!

Vasile ALECSANDRI

ÎNVIEREA

Prin zidurile înegrite, prin izul umezelii
Al morţii rece spirit se strecură în tăcere;
Un singur glas îngână cuvintele de miere,
Inchise în tartajul străvechei Evanghelii.

C'un muc în mâini moşnege, cu barba ca zăpada,
Din cărţi cu file unse norodul îl învaţă
Că moartea e în luptă cu vecinica viaţă.
Că de trei zile'nvinge, cumplit muncindu-şi prada.

O muzică adâncă şi plină de blândeţe
Pătrunde tânguioasă puternicile bolţi:
"Pierea, Doamne sfinte, căzu în orice colţ,
"Căci a căzut în însuşi izvorul de vieţe.

"Nimica înainte-ţi e omul, ca un fulg,
"S'acest nimic îţi cere o rază mângâioasă,
"In pâlcuri sunătoare, de plânsete duioase
"A noastre rugi, Părinte, organelor se smulg."

Apoi din nou tăcere, cutremur şi sfială
Si negrul întuneric se sperie de şoapte...
Două-spre-zece ceasuri răsună... Miez de noapte...
De-odată'n negre ziduri lumina dă năvală...

Un clopot lung de glasuri vui de bucurie;
Colo'n altar se uită şi preoţi şi popor,
Cum din mormânt răsare Hristos mângâitor,
Iar inimile toate s'unesc în armonie:

"Cântări de laude'nălţăm
Noi Tie Unuia.
Primindu-L cu psalmi şi cu ramuri
Plecaţi-vă neamuri
Cântând Aleluia!

Christos a înviat din morţi
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pe moarte călcând,
Lumina ducând,
Celor din morminte!"

Mihail EMINESCU

ÎNVIERE

In azur se simt întoarceri.
Vânăt fum de vreascuri ude
S'a întins în tot oraşul.
Undeva un sbor s'aude.

Sus cocorii desfăşoară
Ieroglife din Egipet.
Dacă tâlcul l-am pricepe
Inima ar da un ţipăt.

In copaci, prin vechi coroane,
Seva urcă la artere:
S'ar părea că'n ţevi de orgă
Suie slava de'nviere.

Muguri fragezi sfarmă scoarţa.
Solzi de platoşe, găoace.
Grav, miracolul ne miră
Cum începe, cum se face.

Fiecare sămânţă'naltă
De pe un mormânt o piatră.
Suferinţa are-un cântec
Si nădejdea are-o vatră.

Lucian BLAGA

HRISTOS A ÎNVIAT

S'au tremurat stăpânii lumii
La glasul blândului profet
Si-un duşman au văzut în fiul
Dulgherului din Nazaret!

El n'a venit să răsvrătească,
Nu vrea pieire nimănui:
Desculţ, pe jos, colindă lumea,
Si mulţi hulesc în urma lui;

El orbilor le dă lumină
Si muţilor le dă cuvânt,
Pe cei infirmi îi întăreşte,
Pe morţi îi scoală din mormânt.

Si tuturor deopotrivă,
Imparte darul său ceresc,
Si celor care cred într'Insul,
Si celor ce-l batjocoresc.

Cât bine, câtă fericire,
Si câtă dragoste-ai adus!
Si oamenii drept răsplătire,
Pe cruce'ntre tâlhari te-au pus.

Voi toţi, ce-aţi plâns în întuneric
Si nimeni nu v'a mângâiat,
Din lunga voastră'ngenunchiere,
Sculaţi... Hristos a Inviat!

Alexandru VLAHUŢĂ

PENTRU RESTABILIREA UNUI ADEVĂR

SCRISOARE UNUI PRIETEN DECEDAT(1)

—Duiliu SFINŢESCU—

Dragă Dinule,

Crezusem, când ne-ai părăsit pentru totdeauna, că scrisoarea ta din ajun avea să fie ultima din firul nostru de corespondenţă de şaizeci şi cinci de ani, întrerupt doar de anii de lagăre, interdicţii sau închisori ale unuia sau celuilalt. Dar iată că azi mă trezeşte - mă interpelează! - un glas din generaţia tânără:

"Tu, poate cel mai apropiat sufleteşte de Noica, ar trebui să reacţionezi la cele ce se debitează, ici şi colo, cu privire la comportamentul lui faţă de ceea ce se petrecea în ţară."

In scurtul tău testament scris cu vreo doi ani mai înainte, cereai să ţi se treacă sub tăcere biografia, ca "neavând importanţă", pentru ca să nu-ţi supravieţuiască decât scrierile tale.

Mă vei ierta desigur, precum o viaţă întreagă ai tot iertat celor din juru-ţi, că-ţi calc acum această dorinţă: simt că nu-mi e îngăduit să tac atunci când se deformează, conştient sau nu, imaginea ta.

***

In definitiv, ca să reiau termenii tinerei mele interlocutoare, ce "se debitează, ici şi colo" pe socoteala ta? Se ivesc, verbal sau chiar în scris, reproşuri: "neparticipare" în aspectele pozitive sau "acomodare" cu cele crunt negative ale stărilor şi fenomenelor politice din România. Reproşuri (zic eu) uneori emise nu atât spre a te incrimina pe tine, cât pentru câte o implicită auto-lăudare. Alteori însă de bună credinţă.

Pretinsa "acomodare" a ta cu robia neamului sub cizma bestiilor comuniste era, în fapt, o auto-sacrificare pentru o viziune de speranţă în viitor: ai respins perspectiva comodă ce ţi se oferea în Occident, după ani de suferinţi şi umiliri, şi te-ai retras în sărăcia sihăstriei tale dela Păltiniş, pentru a da scrieri perene, destinate generaţiilor viitoare, începând cu cea "dela 22 Decembrie 1989", pe care desigur o intuiai, pe care ai simţit-o, dar nu ţi-a fost dat să o vezi în eroică trezire(2).

In contrast cu unii pripăşiţi în renume prin străinătăţi, ţi-ai zămislit şi trăit filosofia (dar şi viaţa!) într'o atât de totală dăruire neamului românesc (trecând prin şi peste tragicele vicisitudini ale vremii generaţiei noastre) încât cele mai originale opere ale tale, închinate acestui neam, nu pot fi înţelese şi nici avea ecou în afara lui.

In aşa măsură încât un desţărat netrebnic, care într'o jumătate de veac de scriitoricească n'a avut decât cuvinte de ocară şi de dispreţ pentru neamul românesc, găseşte oportun pentru el, astăzi, să te proclame "poate cel mai mare filosof român" (3).(Ca să nu zică "cel mai Român mare filosof", adică cel mai adânc înrădăcinat în neam.)

Mă voi referi aici, specific, numai la două atacuri scrise. Unul, apărut în pre-ziua morţii tale (4), pe care soarta te-a ferit de a-l cunoaşte şi, mai cu seamă altul, recent, pe cât de insidios pe atât de mârşav, căci vrea să-ţi pună o pecete atribuindu-ţi spusele următoare:

"Ce ai tu împotriva lui Ceauşescu? Nu te înţeleg..."(3)

Si cine se încumetă să te prezinte în acest fel? Personajul cel mai anti-Noica imaginabil:

-cel care în toată activitatea lui scriitoricească nu a găsit să scrie cu privire la vechiul său prieten altceva decât rândul de mai sus;

- cel care, în 1937, publica volumul "Schimbarea la faţă a României" (5) cântând în struna unui curent de regenerare politică, atunci în plină şi promiţătoare ascensiune (volum pe care acum îl ascunde sub pat);

- cel care, aciuat în Occident, îşi reneagă mărturia şi uniforma de atunci şi nu conteneşte de a-şi afirma cu calculată neruşinare "ruşinea de a fi Român" (recte: "Schimbarea la faţă a autorului");

- cel care acum, la 28 Decembrie 1989, mizând desigur pe izbânda celor ce, prin metode neschimbate, s'au instalat la cârma ţării, nu se sfieşte să scrie:

"Am încredere în Ion Iliescu. Stiam de multă vreme că el era speranţa României."

(Răsplata pripitei declaraţii de încredere n' a întârziat: Frontul Salvării Nomenklaturii l-a şi numit pe individ Membru "de Onoare" al Academiei Române, ale cărei fotolii sunt şi astăzi ocupate de cei instalaţi de Geniul Carpaţilor şi savanta lui tovarăşă.)

- cel care, recunoscător pentru noua demnitate de academician "de onoare", se simte obligat să scrie, în Februarie 1990:

"Evreii sunt plămada popoarelor: fără ei, ţările unde trăiesc se ofilesc şi devin triste. Plecarea lor masivă din România poate fi considerată ca o mare tragedie. Astăzi am încredere în Frontul Salvării Naţionale, animat de savanţi şi intelectuali."(6)

Imi pare că spusele şi gesturile celebrului personaj, puse cap la cap, nu necesită comentarii: sunt suficient de explicite.

***

Dar aşa zisa "neparticipare" a ta în aspectele pozitive ale vieţii politice româneşti? (Aspecte concretizate, prin forţa lucrurilor, sub formă de contestaţii!)

Tu nu ai avut, Dinule, structura unui luptător politic şi nu erai făcut a te angaja în vreun curent, ceea ce însă nu a însemnat vreodată cătuşi de puţin insensibilitate sau dezinteres. Nu puteai să fi - nu ai fost făcut să fii - înregimentat nicăieri. Ai fost întotdeauna un solitar - debordând de prietenie şi de toleranţă - dar în momente cruciale pentru neamul românesc nu ai pregetat să ieşi din lumea paşnică a filosofiei şi ai izbucnit cu spectaculară forţă:

- luând în mod public atitudine împotriva loviturii de stat din 24 Februarie 1938 a lui Carol al II-lea, care instituia dictatura regală;

- încadrându-te în Mişcarea tineretului de atunci, în clipa cea mai neagră: după asasinatele din 29 /30 Noembrie 1938 (7);

-retrăgându-ţi adeziunea din 1938 în Decembrie 1940 (când se îmbulzeau toţi nechemaţii) şi condamnând astfel o orientare nefericită, pentrucă nesocotea şi compromitea spiritul Mişcării la care aderasei în clipe grele.

Acte de curaj şi categorică afirmare, neaşteptate din partea personajului de excesivă modestie şi toleranţă care ai fost întotdeauna.

Te-a ferit soarta, Dinule, de amărăciunea de a-ţi vedea prietenul căruia i-ai dat o neclintită afecţiune, în toată goliciunea lui. Si nu mă îndoiesc că i-ai fi găsit scuze.

Dar noi, care am cunoscut mai bine străfundurile firii tale, ştim că într'un ceas de cumpănă al neamului, ca cel de acum, de confruntare inegală a noului tineret cu vechii tovarăşi cramponaţi pe poziţii, nu ai fi pregetat să izbucneşti din nou. Spectacular. Ca în Februarie 1938. Ca în Decembrie 1938. Ca în Decembrie 1940.

Nu ai fi pregetat să spui sus şi tare ceea ce, dintre resturile generaţiei noastre, unii nu vor, alţii încă nu pot spune tineretului de astăzi adevărul întreg:

Că bietul neam românesc n'a trăit sub dictatură doar 25 de ani cum zic unii,nici 42 de ani cum zic alţii, ci 52 de ani. Si că în perioada premergătoare dictaturii din 1938, România încăpuse pe mâna unei clici corupte şi înstrăinate, care a reuşit să falsifice şi să compromită până când şi democraţia, în numele căreia acea clică, folosită de regele asasin al tineretului, a dus ţara la dezastrul care a urmat (8).

Nu ai fi pregetat să denunţi, în felul tău, regimul reziduurilor ceauşiste, care se străduiesc să se înscăuneze în continuare.

Ne lipseşti.

(1) Ierte-mă Dumnezeu: Parafrazez titlul tău "Lettre à un ami lointain", Nouvelle Revue Francaise, 1957.

(2) "Ce miracol şi ce binecuvântare face să apară în lumea noastră asemenea tineri? Ţineţi-i zeilor îndurători în viaţă, căci prea mult a tăcut în istorie seminţia aceasta a noastră". Constantin Noica.

(3) "Le Nouvel Observateur", Paris, 28 Decembrie 1989.

(4) "Cuvântul Românesc", Hamilton, Canada, Noembrie 1987 şi Februarie 1988.

(5) Emil Cioran, "Schimbarea la faţă a României", Ed. Vremea, Bucureşti, 1937.

(6) "Le Témoignage de Cioran", L'Arche, Mensuel du Judaisme Francais, Paris.

(7) "ADSUM" (Prezent) mărturisire publicată în Decembrie 1938.

(8) "Regimul democratic al României n'a avut altă misiune decât să apere pe Evrei şi capitalismul iudeo-român. Emil Cioran, op. cit.

"Noi, Românii, nu ne putem salva decât prin altă formă politică." Ibidem

REMEMBER

Bate vânt tăios de primenire
noaptea'nfrântă tace'n cucuvele;
după echinox , Buna Vestire
decorează arborii cu stele...

Până zorii s'or ivi pe creste,
pătimiţii tot mai trag edecuri.
Tare-s grele vremile aceste
pline de miasme şi înnecuri.

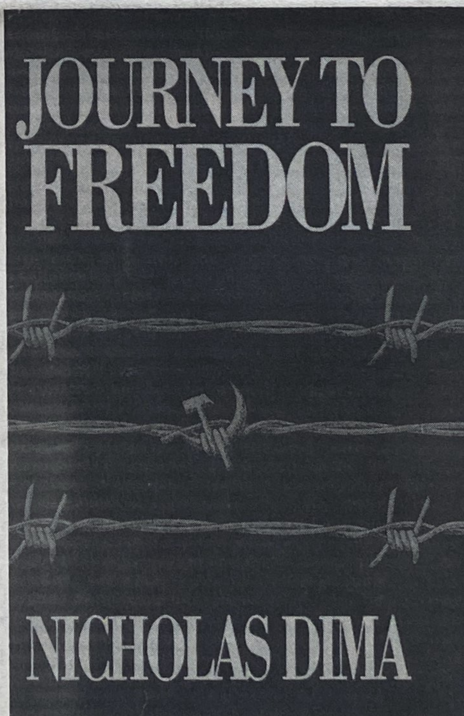
Dacă nu veneau ca la paradă
să trezească 'ntreagă omenirea
-la ieşirea ultimă pe stradă
când s'au logodit cu nemurirea

Primăvara asta timpurie
ar fi fost ca ciuma şi holera;
de plecarea lor în măreţie
a rămas uimită emisfera.

Iată-i tineri! umăr lângă umăr
adunaţi în parcuri-cimitire,
morţii ţării, neştiuţi ca număr,
scriu o nouă Carte de Citire...

Zahu PANĂ

O CARTE CARE TREBUE CITITĂ

Ceauşescu s'a dus, dar ceauşismul rămâne şi va continua să-i hărţuiască mulţi ani de acum înainte pe fraţii noştri din ţară şi poate chiar şi din exil. Numai un om diabolic putea lăsa în urma lui atâta suferinţă şi răni atât de adânci. Puţini dintre noi, oamenii cinstiţi de rând, l-au cunoscut pe Ceauşescu. Intre ei aş putea spune că mă număr oarecum şi eu, deşi l-am întâlnit pe scurt şi doar în calitate de reporter. Impresia care mi-a făcut-o a fost atât de zguduitoare încât am dedicat un întreg capitol al cărţii "Journey to Freedom," acestui individ macabru. Iată un pasaj descriind primirea făcută Ceauşeştilor la sosirea la Ottawa, Canada, în luna Mai 1985.

"...Ceauşescu şi-a rotit capul de jur împrejur fără să privească la nimeni, a aşteptat câteva clipe care în tăcerea sinistră ce învăluia sala au părut o infinitate; şi în cele din urmă a început cred să vorbească. Spun "cred" pentrucă am auzit unele sunete pe care se pare că le producea din buze, dar nu am putut corela mişcarea acestora, a feţii, a capului, ori a mâinilor, cu ceea ce auzeam. Insuşi tonul celor auzite era de aşa fel încât părea vorbit altundeva. La început am crezut că microfonul nu funcţiona normal, dar greşeam. Nu era microfonul de vină. M'am întrebat apoi aproape şocat:

Ce se ascunde sub această mască umană? Si din motive inexplicabile mi-am adus aminte de un episod biblic în care Iisus şi apostolii au întâlnit un individ posedat care avea o putere nebună, nenaturală. Când Iisus s'a apropiat de el, nebunul a alergat către Mântuitor şi l-a întrebat urlând: "Ce îmi vei face Iisuse, fiul celui Atotputernic?"

"Cine eşti tu?" L-a întrebat Mântuitorul, iar posedatul a răspuns: "Ceata, pentrucă în mine sălăşluieşte o ceată de duhuri necurate..."

Privindu-l pe Ceauşescu, mi-am dat seama că ceea ce vedeam nu mai era de mult un om, ci un trup uman posedat de o ceată de duhuri necurate... pag. 363-364."

Din cartea JOURNEY TO FREEDOM de Nicolae Dima. Aşa cum a precizat concis cunoscutul ziar New York Times, cartea prezintă evoluţia comunismului în România prin prisma unei persoane, a unei familii de Români, şi a unei generaţii sacrificate. 400 de pagini, fotografii, schiţe, hărţi, ilustraţii, index alfabetic. Se poate comanda la SELOUS FOUNDATION PRESS 325 Pennsylvania Ave. SE, Washington, DC, 20003, Preţ $22.95.

REVEDERE

SCHIŢĂ DE Silivia CINCA

Ploua. Ploua torenţial. Demenţial. Incredibil. Era un adevărat potop. O asemenea ploaie nu mai văzuse Paul vreodată. Curgea de sus, ca şi cum oceanul s'ar revărsa peste pământ. **Aşa trebue să** fi fost potopul lui Noe, îşi zise Paul. Era o ploaie răzbunătoare. Dureroasă. Apa lovea. Spăla. Distrugea. Parcă n'ar fi fost destulă distrugere! Din când în când, neaşteptat, cădeau bucăţi de ghiaţă cât o minge de ping-pong. Pedeapsă! Era purificarea sufletelor Românilor care uitaseră de Dumnezeu. Mai precis a acelora care nu au avut în Dumnezeu **încrederea** deplină că-i va ajuta, de vor cere. Si n'au cerut atunci. Sau n'au cerut destul. Acum era sfârşitul suferinţelor. Semnul ultimei spălări a sufletelor. **Pământul** se răzvrătea în cimitire. Se lăsa ud şi greu peste miile de morminte proaspete. Prea proaspete! Oamenii spuneau că ploaia asta ar fi fost lacrimile de durere ale celor ucişi. Lacrimile copiilor care nu şi-au trăit viaţa. Lacrimile mamelor tinere. Lacrimile taţilor care nu-şi vor mai vedea vreodată familia. Lacrimile fetelor încă nemăritate tânjind după fructul iubirii. Neîmpliniri. Destine. **Dureri**. Cimitire în mijlocul **Bucureştiului**. Oriunde. Si acolo unde era un parc în faţa Universităţii. Acolo în mijloc unde drumurile trecătorilor grăbiţi se întretaie. Acolo sunt morminte. Pământ proaspăt. Cruci cioplite rapid în piatră dură. Cruci fără nume. Fiindcă acolo nu a căzut unul. Nici doi. Si nici trei. Au căzut zeci. Si acolo e mormântul

lor. Un mormânt mare cu numai **câteva** cruci. Cruci. Fiindcă au fost creştini şi'n casele lor pe ascuns, seara pe întuneric, o mamă mai spunea Tatăl Nostru. Sunt acolo. Suflet din sufletul Românului. Acolo peste ei cădea ploaia turbată, **furtună, învolburată ca minţile răscolite** ale celor rămaşi. Seara din casele din apropiere se mai putea auzi vaietul prelung al unei mame, strigatul nedumerit al unui copil, suspinul înfundat al unui bărbat. Zăpada de mai ieri s'a topit. **Lumânările** ard acum în ploaie. Ele nu se pot stinge. **Sufletele** celor rămaşi le ţin continuu aprinse.

E linişte în piaţa Universităţii. E linişte. De mormânt. Nu mai trag securiştii. Nu trag acum. Când şi când în puterea nopţii se mai aud în depărtări sunete de puşcă. Atunci oamenii îşi amintesc că n'a trecut prea mult timp dela revoluţie. Că securiştii încă nu cedează. Că duşmanii poporului mai reacţionează, ca un nebun care a uitat raţiunea **cerşitului în stradă**.

Paul se apleacă peste morminte. Reaprinde o lumânare stinsă. Sărută crucea. Apoi, rămâne nemişcat într'o rugă adâncă. E ud. E complet ud. Pleacă. E singur pe stradă. Doar el are curaj. Nici el nu ştie dece. "Acum nu mai trebuesc morţi, îşi spun ceilalţi. Acum trebue să trăim. Să schimbăm ce avem de schimbat. Să construim ce avem de construit. Să începem a trăi".

înverziţi de primăvară."

Ploaia continuă. Paul merge încet. Paşii nu i se aud ca altă dată'n noapte, pe caldarmânul din piaţa Universităţii. Ploaia cântă acum marşul funebru, pentru **sufletele** plecate spre altă lume, suflete care privesc cu regret pământul pe care l-au părăsit prea devreme. **Sufletele** eroilor noştri.

"**Ce frumoasă e viaţa**, gândi Paul. Ce frumoasă poate fi. Să mori tânăr. Să mori copil. Să guşti amărăciunea pământului. Să străbaţi întunericul. Să priveşti toate frumuseţile vieţii dintr'un alt unghi. Dintr'o altă **dimensiune**. Morţii nu se mai bucură de stropii de ploaie. Nici de jocul fulgilor de zăpadă. Nu se mai bucură de **razele** soarelui. Nici de lumina **discretă a lunii. Nu mai aud murmurul** izvoarelor. Si nici valurile grele ale oceanelor. Morţii nu-şi mai îmbrăţişează iubita şi nici nu mai văd zâmbetul mamii. Fetele nu mai simt fiorul sărutului. Si nici nu mai aud cântecul păsărilor. Ei nu mai disting culorile florilor. Si nu mai miros parfumul lor. Ei nu mai simt aerul libertaţii...sau da, ei au toate acestea. Dar ele sunt doar chemări ale unei lumi nepăsătoare şi reci. In lumea lor ei retrăiesc **toate** astea şi au ceva pe deasupra. Si acel ceva pe deasupra e cântecul divin şi fără seamăn al universului. Lumina fără de egal a cerurilor. Mângâierea chemării şi îmbrăţişarea puterii Divine. Da! Dincolo avem totul şi ceva în plus. "Dar cum nu ştim înainte de a ne duce, gândeşte Paul, zvâcneşte'n noi chemarea pământului,a ierbii şi a pomilor

Ploaia îl lovea dar nu-i păsa. Paul ar fi vrut să-şi plângă morţii dar nu putea. **Plângea pentru el sufletul, plângea gândul**, plângea fiecare celulă şi fiecare dram de conştiinţă. Si **plângând**, promitea. Promitea să plătească **pentru** durerile **Românilor. Pentru durerile atâtor popoare** care au suferit sub comunism. Promitea să-l răzbune pe Jan Palach şi pe preotul Popielushko, să-i răzbune pe cei morţi în Ungaria în 1956 şi pe cei din Cehoslovacia morţi la **invazia** Ruşilor în 1968, pe Basarabenii găsiţi în trenul abandonat din ordinul lui Stalin în Siberia, pe Ucrainienii ucişi şi găsiţi în gropile comune. Promitea să răzbune toate sufletele pentru care se cântă marşul funebru. Dar răzbunarea lui era una de bine. Nu dinte pentru dinte voia Paul, ci instaurarea **fericirii**. In ciuda duşmanilor ei. In ciuda comuniştilor, ucigaşi de oameni, de suflete. Duşmani făţişi ai **Domnului Iisus**.

Ploaie la întretăierea iernii cu primăvara. Ploaie la răsărit de viaţă nouă. Ploaie la naşterea erei noi. Ploaie pentru **reîmprospătarea sufletelor ţinute în** întuneric de materialism. Materialism - comunism: fiară gândită anume spre distrugerea credinţei, otravă satanică împotriva lui Dumnezeu.

***

Paul venise la Bucureşti doar de câteva zile. Reuşise să fugă cu mai bine de 15 ani în urmă din ţară.

Nu fusese simplu. Cum nimănui nu-i fusese simplu. Nici acolo. Nici în drum spre **dincolo. Gloanţele grănicerilor i-au răsunat multă vreme în urechi. Avea curaj. Avea curaj. Auzise** că o femeie însărcinată reuşise să treacă **Dunărea** înnot. Ce minunat! Reuşise.

Venise acum. Să-şi vadă ţara. Să-şi revadă tatăl. Singurul supravieţuitor din familie. Mama murise. La capul coşciugului ei nu a vărsat o lacrimă. Nici nu-i putuse da ultimul sărut. Doar vocea slabă a mai auzit-o prin telefon. Puţin înainte de plecarea veşnică. Dar nu voia să-şi amintească. Eroii României aveau nevoie acum de curajul celor rămaşi. Dăduseră ştafeta. Nu mai cereau lacrimi. Ci victorie!

-Tată, zise Paul, dar situaţia nu s'a **îmbunătăţit**.

Tatăl îl privi cu durere. In privirile lui însă Paul descoperi licăriri de sperantă.

- Da. Trebue să sperăm, întări Paul.

Speranţa făcea parte acum din nota **generală a poporului. Comuniştii aflaţi la** putere, urmaşi fideli ai vechii dictaturi, nu **voiau** altceva decât să înlocuiască o putere cu alta. Socialism cu faţă umană? Hai să fim serioşi! Cine credea cu adevărat în aşa ceva? Era o formă de a-şi deghiza lupta, noua lor luptă pentru putere.

-E adevărat, zise tata. Dar vezi tu, noi **care mai ştim ce-i adevărata libertate suntem prea bătrâni. Iar voi, cei dinafară, sunteţi consideraţi, de unii, trădători.**

Paul mai auzise asemenea fraze. Trădător? Se întreba care era acela care fără speranţe, ar fi refuzat să plece. Doar **greutăţile necunoscutului l-ar fi oprit. "De ce oare cei din ţară credeau întotdeauna şi** mai cred, că în alte părţi curge lapte şi **miere ? Da. E libertate. Dar adevărata** fericire, adevărata miere ar putea fi doar acasă". Paul suferise mult la început. Nu numai dorul. Acum toate suferinţele trecuseră. Era specialist în computere. Luptase mult însă cu refuzul străinilor de a-l accepta. Luptase mult şi cu vechea lui concepţie. Mentalitatea oamenilor nu e uşor de schimbat."Doamne, îşi zise Paul, dacă aş fi putut întrezări ziua de azi..."

***

-Nu tată, nici vorbă, striga Paul. Cum să mergi la demonstraţie?

Tatăl îl privi cu amărăciune.

-Fiule, când doreşti ceva, când e vorba de crez, atunci nu te uiţi la timp, şi nici nu-ţi numeri anii. Unii au murit. Mă pot ţine pe **picioare**. Nu sunt atât de bătrân. E nevoie de un număr cât mai mare de oameni în stradă. De conştiinţe. E nevoie de noi toţi.

Plecară. Paul era fericit. Foarte fericit, **pentru prima oară**, fericit. El, Paul, băiatul care nu a mai sperat vreodată în **binele ţării. El care învăluise puterea** poporului sub stratul greu de suferinţe şi neputinţă, el care... "Dumnezeule, cum am uitat că noi Românii suntem eroi? Vă mulţumesc, îşi zise el în gând. Vă mulţumesc că mi-aţi făcut şi mie posibil să fiu azi printre voi. Da. Nu mai sunt printre cei puţini."

Veneau mulţi. Piaţa prin care doar cu o seară înainte trecea singur, era acum plină de oameni. Plină. Paul credea că nu văzuse **niciodată** atâta mulţime adunată la un loc. Sau poate văzuse. Era atunci când Ceauşescu îi scotea pe toţi. "Ce diferenţă, îşi zise Paul.Privirile oamenilor aceştia nu mai sunt triste. Si ochii lor nu mai emană ură. Trupurile lor nu mai par slabe deşi, cu mâncarea o duc tot greu. Nu **mai par ostenite deşi sunt nedormiţi şi** agitaţi. Acum au forţă. Iată-i: tineri, vii, întreprinzători, **curajoşi**..."

-Jos cu noul guvern semi comunist, strigau într'o singură voce.

-Aştia sunt ţărănişti, zise tatăl cu mândrie.

-Ca tine tată, acum pot să spun.

-Hoţi de revoluţii, strigau unii.

-Mâncare ca mâncare! Sânge vărsat de pomană! Zise un tânăr de lângă Paul.

-Aşa e tinere, întări tatăl.

-De ce spui asta? Si tu crezi că a fost furată revoluţia?

-Cum ai numi tu altfel? Uită-te cine conduce. Un comunist notoriu fost admirator al Elenei Ceauşescu, care se spune, că s'a certat cu Ceauşescu fiindcă el nu voia să taie părul celor care purtau păr lung! Sau din gelozie, cine ştie! Conflict ideologic! ha! apoi ce să mai discut de iubitul Zoei?

Paul ştia se referea la fiul ideologului partidului care arsese inimile cu teoria marxistă şi le distrusese tinereţile.

-Alţii ca ei umplu lista şefilor noi, care-şi vând ţara nu numai comuniştilor, dar şi Ruşilor. Ei. Ei conduc. Si doar numele câtorva opozanţi stau acolo aşa de formă. Aştia sunt cei pentru care au murit zeci de mii de oameni? Aştia sunt cei pentru care s'a vărsat sângele copiilor, al mamelor, al mulţimii de tineri? Aştia sunt cei pentru care...

Ceva mai departe, auzi vag o voce de femeie, strigând ceva de una singură. O voce nesincronizată. Singulară. Vorbe cu sensuri grele. Sufletul lui Paul fu parcă strâns de-un cleşte. "Cum se poate, îşi zise, să faci o **revoluţie** pentru a schimba un comunist cu altul. In clipa aceea chipul Broaştei Testoase, **îi reveni** în memorie. Vorbele lui ardeau cinstea şi bunul simţ: Noi suntem revoluţia, zisese el, pentru noi s'au jertfit eroii (avea tupeul să-i numească eroi, cuvântul sfânt în gura lui devenea spurcat). Pe noi ne doreşte **poporul". Nu era prost să creadă în ceea ce** spune. Diplomat, uns cu toate alifiile, Broasca Testoasă, făcea jocul între Ruşi şi Americani peste suferinţele şi vrerea poporului, doar pentru a menţine el puterea. El şi ai lui.

Paul şi **tatăl se apropiară**. Mai mulţi tineri se repeziră şi ei într'acolo.

Femeia, una vopsită şi îmbrăcată bine, era căzută la pământ, în buşiturile oamenilor. Unul o trase de păr. O ridică şi o scuipă. Paul o recunoscu. Nu avea nici o îndoială. Era ea. Ruxandra. Fata frumoasă pe care o iubise odată. Ruxandra cea cu părul roşu şi sufletul zburdalnic. O privi drept în ochi. Paul revăzu o clipă anii tinereţii.

Ruxandra fusese colegă cu el. Era frumoasă. Dinamică. Sigură pe ea. Locuiau pe aceeaşi stradă. Paul se îndrăgostise. O aştepta în fiece dimineaţă. Mergeau împreună la şcoală. O urmărea mereu prin **fereastră**. O vedea trecând mândră îndreptându-se undeva, cine ştie unde. Paul o întreba. Dar ea nu-i răspundea. Ruxandra avea misterele ei. Mai târziu Paul înţelesese că era un joc. Nu avea mistere. Nici secrete. Voia să-i pară lui misterioasă. Felul ei de-a fi, îl incita uneori. Si poate îl apropia. Fiindcă zi de zi o iubea mai mult. O voia mai mult. Intr'o zi Ruxandra a acceptat sa meargă cu el la cinema. Atunci Paul a îndrăznit. A **sărutat-o. Si Ruxandra s'a lăsat** coleşită **de plăcere în braţele lui.** Mai târziu **lucrurile s'au complicat.** Mergeau cel puţin odată pe săptămână în casa unei prietene. Paul era sigur pe atunci că Ruxandra îl iubeşte. Si mai târziu era convins că'n vremea aceea Ruxandra l-a iubit. Fusese a lui pentru prima oară. Intr'o zi Paul o văzu pe Ruxandra alături de un tânăr în uniformă. Era un tânăr înalt, prezentabil. Paul avu o strângere de inimă. Ii văzu din nou. In vremea din urmă Ruxandra începuse să-l evite. Intr'o zi, Paul i-a urmărit. Intrau împreună în blocul prietenei ei. In acelaşi bloc în care fusese cu el. O vreme a mai urmărit-o.A mai sperat. Paul a văzut apoi, că speranţa lui era inutilă. Mai târziu a aflat că Ruxandra se căsătorise cu securistul. Câteva luni mai târziu lucra şi ea, într'un birou al securităţii.

-**Paul zise ea mirată şi speriată.** Ajută-mă.

Paul tăcu.

De multă vreme uitase ce-i ura. Năvălise acum iar, dintr'odată în sufletul lui Paul. Vroia s'o omoare. S'o bată. Să-şi răzbune suferinţele de altădată. Nici crima şi nici bătaia nu conveneau felului **lui de a reacţiona. Ce trebuia să facă?** "Ce stupid sunt, Ruxandra pentru mine a murit de mult."

In sufletul lui nu mai era Ruxandra. Acum, nimic nu-l mai lega de ea. Se terminase. Era scârbit de ea. Pentru Paul în clipa de faţă femeia nu mai reprezenta decât un duşman. Duşmanul lui. **Duşmanul ţării**. Duşmanul celor ce se jertfiseră. "Da. Duşmanul morţilor noştri.

Continuare în pag.13

CUM SCRIE HERR ROSS DESPRE ROMÂNIA

"Mehr Licht" (Mai multă lumină) Goethe

——Constantin MAREȘ——

Ziarul Frankfurter Allgemeine Zeitung - FAZ cum i se spune în mod **curent este unul din cele mai cunoscute din câte apar în Germania Federală și** citit atât în cea Răsăriteană, precum și în țări și zone de limbă germană: Austria, Elveția **germană, Tirolul de Sud italian. Ani de zile,** articolele despre România, în genere la obiect, erau semnate de Victor Meyer, un bun cunoscător al țării noastre, unde se născuse. Iată însă că tocmai când deseori uitata sau ignorata Românie revine în planul atenției generale, o serie de articole despre această țară poartă o semnătură nouă aceea a Domnului Thomas Ross. Dacă nu mi s'ar fi spus că și Domnia Sa este născut tot în România, după ce și cum scrie, de altfel fără prea multă **strălucire gazetărească,** aș fi rămas în convingerea că **arătându-i-se un planisfer** terestru ar fi avut probleme **în a pune arătătorul pe** orașul București.

I-au apărut mai multe articole din care nici unul nu putea intra pe făgașul aprobării unui adevărat **Român, dela vatră sau de** peste hotare, ori chiar al unui străin care a cunoscut adevărați **Români** și adevărata Românie, nu numai securiștii în civil sau travestiți în grăniceri, ori camerele neîncălzite din **hoteluri.** Desigur, ziarist liber într'o țară liberă, are dreptul să scrie cum și ce crede, dar să nu ni se răpească dreptul de a avea alte imagini și alte opinii decât cele prezentate de Herr Ross în articolul purtând titlul VECHILE PARTIDE NU AU UN BUN RENUME DEPARTE DE BUCURESTI.

Articolul începe cu o constatare de necontestat, anume că lucrurile se arată rău pentru procesul de democratizare în România.

Trecând la partidele istorice, autorul scrie că în măsura în care Românii își mai amintesc ori știu ceva despre ele, le văd cu ochi răi, atât țărăniștii cât și liberalii arătându-se în trecut mai degrabă ca instrumente ale oligarhiei, ale marilor proprietari, ale familiilor bogate și ale clicilor. Despre național-**țărăniști** scrie că sunt de un naționalism vehement și că Românii de **origine** germană îi acuză că se fac vinovați de predarea Germanilor către Ruși în anul 1945 și că dacă ar avea loc alegeri, fără nici un fals, Frontul le-ar câștiga cu majoritate zdrobitoare.

Se merge până acolo încât este invocat un misterios personagiu care susține că și în zilele noastre, într'un sat german din România, pe orga bisericii a rămas scris "Jos Maniu", ca protest împotriva predării de către național-țărăniști a Germanilor **originari** din România, **Sovieticilor.**

In ce privește oligarhia și marea proprietate, dacă Herr Ross ar fi vrut să citească puțin ar fi aflat că în România, după primul război mondial s'a efectuat o reformă agrară unică în felul ei, prin care posesorii de pământ au hotărît să se deposedeze de terenurile **agricole în vederea împroprietăririi țăranilor. In anii 45-47, cele două mari** partide istorice și democrate, **Național-**Liberal și Național-Tărănesc nu întruneau doar adeziunea unor clici cum afirmă Thomas Ross, ci a imensei majorități a poporului român. Dacă Domnia Sa admite că în **capitala** României ar exista critici **împotriva** Frontului, afirmă că în celelalte localități lucrurile ar sta altfel, ceea ce ar naște întrebarea: în câte localități din România și-a desfășurat Herr Ross ancheta și cu cine a stat de vorbă? Nu știu câte ocazii a avut să fie în preajma lui Ion Iliescu spre a fi justificat, să-i ridice imnuri de slavă, fie acestea și în proză dar și prozaice, însă, în ce mă privește, despre fostul meu coleg de liceu, utecistul Ion **Iliescu al anilor 45-46, îmi permit să am o părere mai** puțin entuziastă, pe care nici studiile sale în URSS, în era lui Stalin concomitente cu săpăturile mele la Canal din aceeași perioadă, nu le-au infirmat.

In ce privește o manifestare făcută în comun de țărăniști și liberali la Timișoara, Herr Ross ne informează că nu a întrunit decât câteva sute de participanți, fluierați de un public ce îi definea pe conducătorii acestor partide într'un mod ce o elementară pudoare împiedică reproducerea textuală.

Cu privire la demonstrațiile organizate de țărăniști și liberali, corespondentul FAZ reia argumentele Frontului, cum că ar fi fost făcute cu plata celor care au manifestat, cu distribuire de băuturi alcoolice și că **Partidul Național Tărănesc** ar fi jucat în aceasta un prim rol, o notă mai bună fiind dată liberalilor, care prin Secretarul General Câmpeanu ar fi cerut la ora 16 în ziua de 28 Ianuarie, o retragere civilizată și fără violențe.

Herr Thomas Ross este în genere de părere că în România nu a existat niciodată democrație.

Dacă în loc să plece urechea în Brașov, Sibiu și Timișoara la cei care l-au informat că Maniu și partidul său i-au predat pe **Sași și Svabi Sovieticilor în 1945** ca să-i ducă la muncă forțată în URSS, ar fi cercetat biblioteci chiar din Germania, ar fi putut afla lucruri care l-ar fi oprit să scrie ce a scris.

Ar fi aflat de pildă că la finele anului 1937 când un anume Adolf Hitler nu guverna chiar la **modul** democrației absolute, în România guvernul la putere pierdea alegerile. Ar **mai** fi putut afla că în acele alegeri minoritatea maghiară prin propriul său partid obținuse 19 locuri de deputați, iar partidele minorităților germană și evreească obținuseră un număr egal de voturi, ceea ce corespundea, de altfel, și datelor din recensământ. Aceasta în timp ce în Germania, minoritatea evreească nu prea participa ca partid propriu în alegerile pentru Reichstag.

Mergând mai departe cu lecturile, Herr Ross ar fi aflat, de pildă, că deși partid liberal, cel din România naționalizase subsolul, cât despre Partidul Tărănesc, avea un program ce îl situa nu pe plan de stâlp al oligarhiei, ci în orice caz, mai la stânga Partidului Social Democrat din Germania Federală a anilor 70-80.

Ar mai fi putut afla, desigur, dacă s'ar fi obosit să citească, faptul că primul Hohenzollern cu adevărat constituțional a fost **Regele** Carol I al României, atât de constituțional, încât în Consiliul de Coroană **dela** Sinaia din Iulie 1914, după ce s'a consultat și cu guvernul și cu opoziția,

Continuare în pag.15

DENII

Bat clopotele, bat prelung
Și glasuri de condacc
Se duc în orice lat și lung
Din văile sărace.

Pioși cu mâna dreaptă: cruci
Plugarii, fac în rânduri,
S'aprind lumini pela răscruci
S'aprind apoi și'n gânduri.

La Sfânta Pătimire 'n ei
Străbunii se inchină
Și iau din preamărirea și
În suflete lumină.

Ion Apostol POPESCU

REVEDERE

Urmare din pag.12

Dușmanul eroilor noștri", își zise în gând și în clipa următoare contrar tuturor considerentelor și eticii care-l **dominau,** Paul se repezi la ea. Ii dădu câteva palme fără s'o privească. O aruncă la pământ și începu s'o lovească. Unul solid se repezi la Paul.

-Asta-i bărba-su, securistul, strigă Paul.

Incepu o încăierare. Paul printre ei. Văzu trupul tatălui său căzut la pământ. Paul se rupse din mijloc și reuși, ajutat, să-l scoată pe tatăl lui, din vălmășagul luptei. Se retraseră în mijlocul mulțimii care manifesta pașnic. Tatăl nu se putea ține pe picioare. Avea ochiul vânăt. Buza ruptă. Ii curgea sânge...

-Nenorocitul avea cuțit la el... zise tatăl.

Tatăl era rănit. Il duse la spital. Tinerii l-au ajutat.

Zile triste sosiseră iar. Lumea devenise neîncrezătoare. Speranțele cădeau. Securiștii împreună cu guvernul nou comunist refoloseau metodele vechi. **Securiștii se plimbau liberi. Erau iar mândri de crimele lor.** Schimbarea Frontului însemna **sfârșitul** domniei. Se dedau la orice. Furau copii și femei și-i țineau undeva ostateci. In schimb? Il voiau pe Nicu Ceaușescu-fiul.

Paul simți o răceală în tot trupul. La așa ceva nu se gândise niciodată. Ii veni în minte că atâta vreme cât Nicu Ceaușescu -fiul, va fi în viață, securiștii rămași vor avea un punct de sprijin. Pedeapsa cu moartea fusese abolită tocmai pentru a se putea oferi o șansă securiștilor spre a se preda. Decizia venea iar împotriva poporului.

-Oamenii au cerut în stradă din nou, introducerea pedepsei capitale, îi spuse un doctor. Dar cine-i ascultă? Guvernul e aparent nesigur pe el. Face ce vrea!

Stătea zile și nopți la spital. Vorbea îndelung cu sora ce-l **îngrijea** pe tatăl lui. Era o fată tânără. Lui Paul îi păru frumoasă. "Româncele noastre toate sunt frumoase", își confirmă. Avea o față rotundă și ochi migdalați. O fată isteață. Intr'o noapte când încă veghea lângă patul tatălui fata zise:

-Frica vine din nou. Așa vor ăștia. Așa **reacționează Broasca Testoasă.**

-Ti-e frică... îți mai e frică... preciza Paul ca pentru el.

Frica făcuse parte din arsenalul de arme cu care fostul dictator ținuse în frâu întreaga populație de peste 25 de milioane **de suflete. Frica. Paul cunoștea sentimentul acesta. Incepuse să se impună în**că din vremea când era în România. Frica se amplificase. Luase forme de necrezut. In mintea fiecărui cetățean Ceaușescu introdusese ideea trădării de către cel apropiat. In locul **protestului** față de ceea ce era minciună, nedreptate, neorânduială, omul trebuia să țină capul plecat afirmând în cor același slogan mincinos. Spuneau fericire, **nenorocirii.** Numeau minciuna adevăr, iar viața lor de mizerie, viața ideală. Adevărul ajunsese într'o criză din care era greu să-l mai recuperezi. Adevărul era înlocuit zi de zi, tot mai mult. In presă, în ședințe, în discuții, la locul de muncă, pe drum sau oriunde cu o minciună colectivă. Se afirma viața fericită pe care o trăiau Românii sub regimul comunist. Sub Ceaușescu.

Criza permitea minciunii să se lăfăiască. In vreme ce omul de rând nu mai avea nimic de mâncare, carne nu văzuseră de multe luni sau de ani în locul ei odată pe lună o **jumătate de Kilogram de** oase țineau locul, oase obținute cu greutate după ore de cozi în ger. Alimentele necesare ca zahăr și ulei se dădeau o jumătate de Kg. **pe lună** pe cartelă, obținute și acestea cu cozi lungi în vreme de ger, ploaie sau arșiță. In rafturi nu erau decât gem și conserve de mult expirate. Ceaușescu și familia lui se lăfăiau în bunătăți. In casele lor bine încălzite, se găsea totul. Acolo luxul domina. Aur, argint, diamante. In casele oamenilor-ger. Căldură se dădea odată pe zi. Iarna. O oră. Gaze, numai în timpul nopții timp de o jumătate de oră. Mizerie. **Oamenii** tăceau. Erau nervoși. Preferau moartea unei asemenea vieți . Despre sinucideri se vorbea adesea. Securitatea compusă din fideli **ai lui Ceaușescu, copii orfani crescuți de el** de mici, servitori cu posturi înalte, trădători de rând cărora nu le păsa de popor ci de felia lor de pâine în plus. Golani, derbedei, ticăloși și criminali erau cei care conduseseră România. Ei preluau din tirania șefului lor. A ucide era un act simplu pe care-l făceau cu sânge rece. A tortura-o plăcere pe care o credeau un dar ce li se cuvine ca ceva deosebit. Puterea! Puterea absolută făcea ca corupția să se **dezvolte ca râia ce se'ntinde fără control. Mamele își doreau copii dar nu-i puteau întreține.** Avorturile erau interzise, în același timp era cu neputință ca o familie să poată hrăni mai mult de un copil sau doi, și **aceasta** la limita de jos a supraviețuirii. Unele femei încercau să se chiureteze singure. Infecții. Mureau. Numărul morților depășeau limitele normale. In statistici nu figurau toți morții. **Minciuna trebuia comunicată.** Copii noi născuți nu mai erau înregistrați la naștere. Numai după o lună de zile. Asta **pentrucă** cei mai mulți copii mureau în prima lună de zile și nu mai aveau nevoie **deci de acte. In actele legale, ei nici nu se născuseră. Familiile trăiau tragedii zilnic.** Bătrânii nu mai erau îngrijiți în spitale. Mureau acasă cu zile. Alții mai tineri mureau în spitale în condiții de neîngrijire, lipsă de medicamente, condiții de nehigienă, **frig, sau nehrană.**

Cum de putuseră uita toate acestea?

In ziua următoare fusese o mare demonstrație-comunistă. Strigau trăiască Frontul. **Si odată cu asta în afara cuvintelor spuneau de fapt moarte libertății. Unii veniseră în piață pur și simplu fiindcă li se** dăduse câte un pachet de țigări și 500 de lei. **Corupția funcționa încă. Cei mai mulți luați pe sus, cu forța. Conform vechilor "mobilizări". Alții însă credeau... Paul era** gata să-i scuze. Ignoranța, necunoașterea sistemului de funcționare din țările libere, îi făceau să mai dea ascultare vechilor lozinci. Comuniștii aveau sistemul lor. Influențau. Pe ascuns. Parșiv. Lucrau ca vipere otrăvite. "**Capitaliștii** vor cumpăra fabricile, iar voi veți deveni șomeri". Simplu. Asta **voia** să însemne sinceritatea. "**Ha! făcu Paul cu amărăciune. Aceeași minciună". Intreaga manifestație fusese rodul unui nou arsenal de minciuni. "Dacă comunismul nu se asociază cu minciuna, atunci nu mai e comunism!" Paul avu un sentiment de scârbă.**

Printre ei mulți securiști în civil. Metoda clasică a comuniștilor. Formele de manifestare erau aceleași. Ceea ce-l durea **pe Paul era naivitatea celor ce credeau sau reacționau ca și cum ar crede, minciunile** comuniștilor. Pe de altă parte vedea bine că nu se încheiase procesul fricii.

-S'au tăiat cablurile de ascultare ale telefoanelor, s'au aruncat dosarele securității...Dar nu s'au deschis ușile institutului de computure, acolo stau dosarele noastre, zise tânăra soră de caritate. Acolo este adevărata noastră arhivă. Acolo este și dosarul meu. Am vrut să dau la medicină. Mi-au respins intrarea datorită dosarului.

De acolo, dela computere se făcea controlul populației, precizează fata.

-Se făcea?

-Se mai face.

Trecuse o săptămână. Tatăl nu-și revenise. Ii făcuse operație. Cuțitul fusese înfipt adânc. Sora îi dădu un telefon:

-Domnul Paul.

Paul tresări. In câteva minute era la spital. Ii prinse mâna rece a tatălui.

-Iartă-mă tată, zise, am venit din America să-ți închid ochii.

Lacrimile cădeau abundent pe obrajii lui Paul. Tatăl nu mai răspundea. Era tăcere. Sora nu mai era în cameră. O liniște deplină. De multe ori Paul comunicase cu tatăl lui fără vorbe. "Aveai **dreptate** tată, lupta împotriva comuniștilor e grea. E lupta împotriva fiarelor. Vom lupta! Revoluția nu s'a **terminat. Mă voi înscrie în partid. In locul** tău".

Sora, auzi venind din cameră, hohote de plâns.

Silvia CINCA

„România liberă"

EXPRES — ZIAR INDEPENDENT

PROCLAMAŢIA DELA TIMIŞOARA

11 martie 1990

Populaţia oraşului Timişoara a fost iniţiatoarea Revoluţiei române.

Între 16 şi 20 decembrie 1989, ea a purtat, de una singură, un înverşunat război cu unul dintre cele mai puternice şi mai odioase sisteme represive din lume. A fost o încleştare cumplită, pe care numai noi, timişorenii, o cunoaştem la adevăratele ei proporţii. De-o parte populaţia neînarmată, de cealaltă parte Securitatea, Miliţia, Armata şi trupele zeloase de activişti ai partidului. Toate metodele şi mijloacele de reprimare s-au dovedit însă neputincioase în faţa dorinţei de libertate a timişorenilor şi hotărîrii lor de a învinge. Nici arestările, nici molestările, nici chiar asasinatele în masă nu i-au putut opri. Fiecare glonţ tras a adus pe baricadele Revoluţiei alţi o sută de luptători. Şi am învins. În 20 decembrie 1989, Timişoara a intrat definitiv în stăpînirea populaţiei, transformîndu-se într-un oraş liber în marea închisoare care devenise în acele zile România. Din acea zi, întreaga activitate din oraş a fost condusă de la tribuna din Piaţa Operei de către Frontul Democrat Român, exponent în acel moment al Revoluţiei de la Timişoara. În aceeaşi zi, armata a fraternizat cu demonstranţii, hotărînd să apere împreună cu ei victoria obţinută. În 21 decembrie, în Piaţa Operei, peste o sută de mii de glasuri scandau: „Sîntem gata să murim!"

O serie de fapte întîmplate în România, îndeosebi după 28 ianuarie 1990, vin în contradicţie cu idealurile Revoluţiei de la Timişoara. Aceste idealuri nici nu au fost aduse la cunoştinţa opiniei publice româneşti, de către mijloacele mass-media centrale, decît parţial şi confuz. În asemenea condiţii, noi, participanţii nemijlociţi la toate evenimentele dintre 16 şi 22 decembrie 1989, ne vedem nevoiţi să explicăm întregii naţiuni pentru ce au pornit timişorenii revoluţia, pentru ce au luptat şi mulţi şi-au jertfit viaţa, pentru ce sîntem în continuare hotărîţi să luptăm, cu orice preţ şi împotriva oricui, pînă la victoria deplină.

1. Revoluţia de la Timişoara a fost, încă din primele ei ore, nu doar anticeauşistă, ci şi categoric anticomunistă. În toate zilele Revoluţiei s-a scandat, de sute de ori: „Jos comunismul!" În consens cu aspiraţia sutelor de milioane de oameni din Estul Europei, am cerut şi noi abolirea imediată a acestui sistem social totalitar şi falimentar. Idealul Revoluţiei noastre a fost şi a rămas reîntoarcerea la valorile autentice ale democraţiei şi civilizaţiei europene.

2. La revoluţia de la Timişoara au participat toate categoriile sociale. Pe străzile Timişoarei au căzut, seceraţi de gloanţe, unul lîngă altul, muncitori, intelectuali, funcţionari, studenţi, elevi, copii şi chiar locuitori ai satelor, veniţi în sprijinul Revoluţiei. Sîntem categoric împotriva tehnicii, tipic comuniste, de dominaţie prin învrăjbirea claselor şi categoriilor sociale. Pe temeiul ideologiei „luptei de clasă" s-au urcat la putere bolşevicii în 1917, pe acelaşi temei, nomenclatura comunistă română a instigat după 1944 o clasă socială împotriva alteia, a dezbinat societatea pentru a o supune mai uşor terorii. Avertizăm împotriva pericolului repetării acestei triste istorii şi chemăm muncitorii, intelectualii, studenţii, ţăranii şi toate categoriile sociale la un dialog civilizat şi constructiv, pentru a reface neîntîrziat unitatea din timpul Revoluţiei. Trebuie plecat de la realitatea că toate aceste categorii sociale au fost oprimate în regimul comunist şi nici una nu doreşte astăzi răul celorlalte.

3. La Revoluţia de la Timişoara au luat parte oameni din toate categoriile de vîrstă. Chiar dacă tineretul a fost preponderent, este drept să recunoaştem că oameni de toate vîrstele s-au bătut cu aceeaşi dîrzenie pentru cauza Revoluţiei. Lista victimelor, deşi incompletă, este o dovadă în acest sens.

4. Pentru victoria Revoluţiei din Timişoara s-au jertfit, alături de români, şi maghiari, şi germani, şi sîrbi şi membri ai altor grupări etnice, care de secole conlocuiesc în oraşul nostru, paşnic, în bună înţelegere. Timişoara este un oraş românesc şi european, în care naţionalităţile au refuzat şi refuză naţionalismul. Invităm pe toţi şovinii din România, indiferent că sînt români, maghiari sau germani, să vină la Timişoara la un curs de reeducare în spiritul toleranţei şi al respectului reciproc, singurele principii care vor domni în viitoarea Casă a Europei.

5. Încă în data de 16 decembrie, din primele ore ale Revoluţiei, una dintre lozincile cel mai des scandate a fost: „Vrem alegeri libere!" Ideea pluralismului politic a fost şi a rămas una dintre cele mai scumpe timişorenilor. Sîntem convinşi că fără partide politice puternice nu poate exista o democraţie autentică, de tip european. Cu excepţia celor extremiste, de stînga sau de dreapta, toate partidele au drept la existenţă în cetatea Timişoarei. În oraşul nostru, nu au fost atacate şi devastate sediile partidelor politice, nici unul dintre membrii acestora nu a fost ameninţat, insultat sau calomniat. Membrii partidelor politice sînt concetăţenii noştri, sînt colegii noştri de muncă, sînt prietenii noştri care au opinii politice. Democraţia europeană înseamnă libera exprimare a opiniilor politice, dialogul civilizat între exponenţii lor şi competiţia loială, pentru cucerirea adeziunii publice şi, implicit, a puterii în stat.

Am fi acceptat în sistemul democraţiei româneşti şi Partidul Comunist Român, dacă el nu ar fi compromis total şi definitiv de către nomenclatura sa, degenerînd în fascism roşu. În ţările est-europene în care partidele comuniste şi-au păstrat o minimă decenţă, societatea le contestă în principiu, dar le tolerează în fapt. La noi, partidul comunist a ajuns însă pînă la genocid şi, prin aceasta, s-a autoexclus din societate. Nu-l vom tolera nici în principiu, nici în fapt, indiferent sub ce denumire ar încerca să renască.

6. După patru decenii de educaţie şi propagandă exclusiv comuniste, există în conştiinţa tuturor românilor prejudecăţi aparţinînd acestei ideologii. Existenţa lor nu este o vină pentru purtător. Manipularea lor, însă, de către grupuri interesate în renaşterea comunismului şi reinstaurarea lui la putere este un act contrarevoluţionar. Pe lista de lozinci, multiplicată la xerox şi împărţită în 28 ianuarie demonstranţilor din Piaţa Banu Manta din Bucureşti se aflau şi slogane vechi de 45 de ani. Identificarea, de pildă, a partidelor „istorice" cu partide vînzătoare de ţară este un astfel de slogan şi constituie o calomnie. Dimpotrivă, activiştii comunişti de acum 45 de ani, dintre care unii au şi astăzi funcţii importante în conducerea ţării, se fac vinovaţi de trădarea României şi aservirea ei U.R.S.S.-ului. Ei sînt cei care scandau atunci: „Stalin şi poporul rus libertate ne-au adus!" şi nu membrii partidelor „istorice". Aceştia din urmă s-au opus transformării României într-un satelit al Moscovei şi unii au plătit cu viaţa această îndrăzneală. Se impune redactarea de urgenţă a unei scurte dar corecte istorii a perioadei 1944—1950 şi difuzarea ei în tiraje de masă.

7. Timişoara a pornit Revoluţia împotriva întregului regim comunist şi întregii sale nomenclaturi şi nicidecum pentru a servi ca prilej de ascensiune politică unui grup de dizidenţi anticeauşişti din interiorul P.C.R.-ului. Prezenţa acestora în fruntea ţării face moartea eroilor din Timişoara zadarnică. I-am fi acceptat poate în urmă cu zece ani, dacă la Congresul al XII-lea al partidului s-ar fi alăturat lui Constantin Pârvulescu şi ar fi răsturnat clanul dictatorial. Dar n-au făcut-o, deşi aveau şi prilejul şi funcţii importante, care le acordau prerogative. Dimpotrivă, unii chiar au ascultat de ordinul dictatorului de a-l hui pe dizident. Laşitatea lor din 1979 ne-a costat încă zece ani de dictatură, cei mai grei din toată perioada, plus un genocid dureros.

8. Ca o consecinţă a punctului anterior, propunem ca legea electorală să interzică pentru primele trei legislaturi consecutive dreptul la candidatură, pe orice listă, al foştilor activişti comunişti şi al foştilor ofiţeri de Securitate. Prezenţa lor în viaţa politică a ţării este principala sursă a tensiunilor şi suspiciunilor care frămîntă astăzi societatea românească. Pînă la stabilizarea situaţiei şi reconcilierea naţională, absenţa lor din viaţa publică este absolut necesară.

Cerem, de asemenea, ca în legea electorală să se treacă un paragraf special care să interzică foştilor activişti comunişti candidatura la funcţia de preşedinte al ţării. Preşedintele României trebuie să fie unul dintre simbolurile despărţirii noastre de comunism. A fi fost membru de partid nu este o vină. Ştim cu toţii în ce măsură era condiţionată viaţa individului, de la realizarea profesională pînă la primirea unei locuinţe, de carnetul roşu şi ce consecinţe grave atrăgea predarea lui. Activiştii au fost însă acei oameni care şi-au abandonat profesiile pentru a sluji partidul comunist şi a beneficia de privilegiile materiale deosebite oferite de acesta. Un om care a făcut o asemenea alegere nu prezintă garanţiile morale pe care trebuie să le ofere un Preşedinte. Propunem reducerea prerogativelor acestei funcţii, după modelul multor ţări civilizate ale lumii. Astfel, pentru demnitatea de Preşedinte al României ar putea candida şi personalităţi marcante ale vieţii culturale şi ştiinţifice, fără o experienţă politică deosebită.

Tot în acest context, propunem ca prima legislatură să fie de numai doi ani, timp necesar întăririi instituţiilor democratice şi clarificării poziţiei ideologice a fiecăruia dintre multele partide apărute. De-abia atunci am putea face o alegere în cunoştinţă de cauză, cu cărţile pe masă.

9. Timişoara nu a făcut revoluţie pentru salarii mai mari sau pentru alte avantaje materiale. Pentru acestea era suficientă o grevă. Sîntem toţi nemulţumiţi de sistemul de salarizare, sînt şi în Timişoara categorii de muncitori care lucrează în condiţii extrem de grele şi sînt prost plătiţi (vezi, de pildă, cazul celor ce muncesc în turnătorii sau în industria detergenţilor) şi, totuşi, nici un colectiv nu a făcut grevă pentru mărirea lefurilor şi nu şi-a trimis delegaţi să trateze cu guvernul revendicări materiale exclusive. Majoritatea timişorenilor ştiu ceea ce toţi economiştii se străduie în aceste zile să aducă la cunoştinţă: mărirea în acest moment a salariilor ar declanşa automat inflaţia, aşa cum s-a întîmplat în unele state est-europene. Iar inflaţia odată pornită, sînt necesari ani de eforturi pentru a o stopa. Numai creşterea producţiei, deci a cantităţii de marfă aflată pe piaţă, va permite, în paralel, creşterea generală a nivelului de salarizare. În plus, pentru bugetul sărac al României prioritare trebuie să fie acum cheltuielile destinate restabilirii unui nivel minim de civilizaţie. Se impun, de pildă, investiţii urgente în domeniul asistenţei medicale şi salubrităţii.

10. Deşi militām pentru reeuropenizarea României, nu dorim copierea sistemelor capitaliste occidentale, care îşi au neajunsurile şi inechităţile lor. Sîntem însă categoric în favoarea ideii de iniţiativă particulară. Fundamentul economic al totalitarismului a fost atotputernicia proprietăţii de stat. Nu vom avea niciodată pluralism politic fără pluralism economic. S-au găsit însă şi voci care, în spirit comunist, să asimileze iniţiativa privată cu „exploatarea" şi pericolul catastrofei de a apare oameni bogaţi. Se speculează în acest sens invidia leneşului şi teama de muncă a fostului privilegiat din întreprinderile comuniste.

Dovadă că timişorenii nu se tem de privatizare este faptul că mai multe întreprinderi şi-au anunţat deja intenţia de a se transforma în Societăţi anonime pe acţiuni. Pentru ca aceste acţiuni să fie totuşi cumpărate pe bani curaţi, ar trebui înfiinţate în fiecare oraş comisii de inventariere a averilor foştilor privilegiaţi ai puterii, corupţiei şi penuriei. De asemenea, acţiunile unei întreprinderi se cuvin oferite spre cumpărare în primul rînd lucrătorilor ei.

Considerăm constructivă şi ideea, mai radicală, a privatizării prin împroprietărirea tuturor lucrătorilor unei întreprinderi cu un număr egal de acţiuni, statul urmînd să păstreze numai acel procent de fonduri care să-i asigure controlul activităţii. În felul acesta, s-ar oferi tuturor lucrătorilor şanse egale la prosperitate. Dacă cei leneşi şi-ar pierde şansa, nu s-ar putea totuşi plînge de discriminare.

11. Timişoara este hotărîtă să ia în serios şi să se folosească de principiul descentralizării economice şi administrative. S-a şi propus experimentarea în judeţul Timiş a unui model de economie de piaţă, pornind de la capacităţile sale puternice şi de la competenţa specialiştilor de care dispune. Pentru atragerea mai uşoară şi mai rapidă a capitalului străin, îndeosebi sub formă de tehnologie şi materii prime speciale, şi crearea de societăţi mixte, cerem şi pe această cale înfiinţarea la Timişoara a unei filiale a Băncii de Comerţ Exterior. O parte din cîştigurile în valută ale părţii române din aceste societăţi mixte va intra în salariile muncitorilor, într-un procent ce va fi negociat, de la caz la caz, cu liderii sindicali. Plata unei părţi din salariu în valută va asigura o bună cointeresare materială a muncitorilor. În plus, paşapoartele nu vor mai fi carneţele bune doar de ţinut în sertar. O altă consecinţă pozitivă ar fi scăderea cursului valutar la bursa liberă, ceea ce ar atrage după sine creşterea imediată a nivelului de trai al oamenilor.

12. După căderea dictaturii au fost invitaţi în ţară toţi românii plecaţi în exil, pentru a pune umărul la reconstrucţia României. Unii s-au şi întors, alţii şi-au anunţat intenţia de a o face. Din păcate, instigaţi de forţe obscure, s-au găsit şi oameni care să-i hulească pe exilaţii reîntorşi, să-i califice trădători, să-i întrebe tendenţios ce au mîncat în ultimii zece ani. Este o atitudine care nu ne face cinste. În disperarea care ne-a stăpînit în ultimii patruzeci de ani, poate că nu a fost român căruia să nu-i fi trecut prin minte, măcar o dată, să scape de mizerie luînd calea exilului. Mulţi dintre românii aflaţi astăzi departe de ţară au plecat după persecuţii politice şi chiar după ani grei de închisoare. Ar fi ruşinos din partea noastră să-i hulim şi noi cu vorbele activiştilor comunişti de odinioară. Exilul românesc înseamnă sute de profesori eminenţi care predau la cele mai mari universităţi din lume, mii de specialişti preţuiţi la cele mai puternice firme occidentale, zeci de mii de muncitori calificaţi pe tehnologiile cele mai avansate. Să fim mîndri de ei şi să transformăm răul în bine, făcînd din trista şi dureroasa diasporă românească o forţă înnoitoare pentru România. Timişoara îi aşteaptă cu dragoste pe toţi exilaţii români. Sînt compatrioţii noştri şi, azi mai mult ca niciodată, avem nevoie de competenţa lor, de europenismul gîndirii lor şi chiar sprijinul lor material. De asemenea, cultura română va fi întreagă numai după reintegrarea în ea a culturii din exil.

13. Nu sîntem de acord cu stabilirea zilei de 22 decembrie ca zi naţională a României. În felul acesta se eternizează persoana dictatorului, de fiecare dată sărbătorindu-se un număr de ani de la căderea lui. În majoritatea ţărilor care şi-au legat ziua naţională de revoluţie, ziua aleasă este cea a declanşării mişcării revoluţionare, fiind astfel glorificat curajul poporului de a se ridica la luptă. Un singur exemplu: ziua naţională a Franţei este 14 iulie, ziua cînd, în 1789, a început Marea Revoluţie franceză prin dărîmarea Bastiliei. În consecinţă, cerem instituirea zilei de 16 De-

Continuare în pag. 15

LA BUCUREȘTI

LENIN A MURIT DEFINITIV !

——Tudor OCTAVIAN——

Chiar și cei care nu știu la ce slujesc statuile sunt dispuși să accepte ideea că în orice așezare umană, trebue să se ridice câteva. Ei sunt gata să plătească pentru înălțarea unor monumente și să continue a le ignora rostul, mulțumiți cu ideea că există. Faptul se explică probabilprinpersistența unei memorii totemice. Chipul de lut, prin urmare, veghează, apără, ferește comunitatea de rele.

Cei care au înălțat în capitalele țărilor zis socialiste sumedenie de coloși cu o înfățișare și gestică vag umană au speculat acest reziduu al memoriei precum și teama de vid. Ca să înțelegem cât de mare e teama de vid a ființei umane, e deajuns să ne imaginăm că străbatem un câmp fără margini și că, deodată, ne iese în cale o piatră cioplită de mână omenească înfățișând nu știu ce. O privim cu recunoștință - deși s'ar putea să fie un monument al înspăimântătorului - fiindcă depozitează în ea puțin din ființa noastră, chiar partea noastră cea rea. Se cunosc, prin urmare, situații când răul e tolerat. Te obișnuiești cu răul, spune proverbul, la fel ca și cu binele.

Așa se explică, socot eu, faptul că în ciuda stăruinței cu care revista "Flacăra" a atras atenția - prin cinci coperți succesive - asupra nonsensului existenței statuii lui Lenin în fața clădirii 'Presei libere" din București, nimeni nu s'a decis să o miște din loc. Când, în sfârșit, un preot din Roșiorii de Vede, Sorin Grecu a declarat greva foamei la baza monumentului, anatemizându-l și asigurând mulțimea că nu pleacă de acolo până ce nu va începe demolarea, s'a emis o decizie a guvernului.

Povestea, în continuare, e interesantă și privește aceeași gândire totemică de care a trebuit să ne vindecăm.

Mulți din cei adunați în jurul lucrării, odată cu sosirea unei macarale grele și a unei echipe de muncitori, au început să aibă păreri.

Practic, s'a constituit un fel de parlament popular în care probleme de ordin artistic au fost dezbătute dimpreună cu chestiuni politice la ordinea zilei. Unii - puțini și speriați probabil de gândul că sfărâmarea unui totem comunist aduce nenorociri - priveau, ca să zic așa, spre Răsărit și se întrebau dacă nu e vorba totuși de o operă de artă. In consecință, dacă molohul n'ar merita un tratament adecvat, de recuperare și de reașezare, eventual într'un parc. Radicalii, care și-au urît condiția de supuși, îndelung umiliți, ai unui regim totalitar, resimțeau, la ideea distrugerii statuii sentimente probabil asemănătoare vechilor Egipteni când răzuiau cartușele cu inscripții ale faraonilor morți. E un mod de a scăpa de trecut, iar operațiunea poartă un nume: damnatio memorie. Lucrătorii, firește, aveau și ei păreri. Unii să-l dărâme cu berbecii cu care se dărâmau blocurile din zona Uranus ("Beirutul de Vest" cum cu sarcasm și disperare o botezaseră bucureștenii), alții cerând un tratament cuviincios, pe de o parte pentru a se recuperea marmura roșie suedeză a soclului, pe de altă parte pentru a nu se distruge forma "operei de artă".

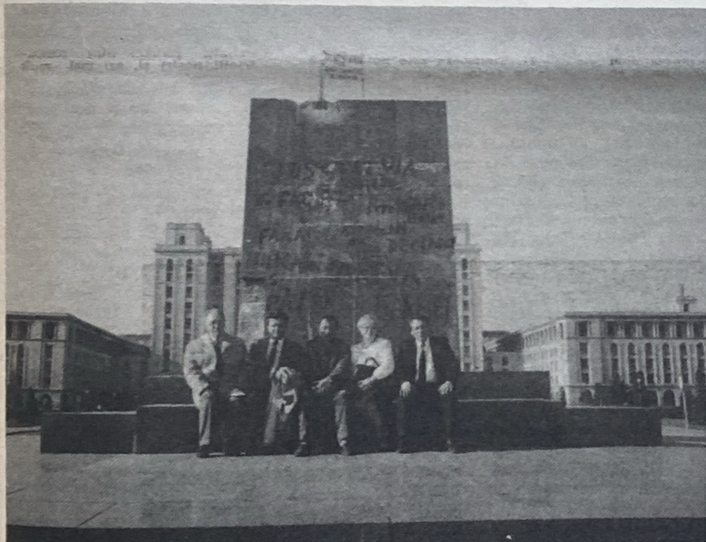
Bineînțeles că discuțiile s'au încins - ca'n orice parlament și că au apărut, odată cu trecerea timpului, noi contingente de parlamentari. Intre timp, specialiștii în plasarea unor monumente de bronz și piatră, au venit cu soluția tehnică prin care demontarea ar fi urmat să se întâmple rapid. In câteva minute, dacă nu în câteva ceasuri.

In acest moment s'a petrecut un fapt semnificativ: toți cei care se îndârjeau să se încheie mai repede operațiunea, au trecut pe o poziție opusă. Si-au dat seama, adică, de adevărul că odată Lenin dat jos de pe soclu, dispărea și problema dezbătută. Că era absolut necesar ca această să fie adusă la cunoștința întregii țări, pentru ca oamenii să nu se mai teamă de coloșii de bronz răspândiți în tot lagărul. In "lagărul comunist", cum plastic îl denumea "tătuca Lenin" cu gândul la gulagurile naționale.

Ei bine, aceiași muncitori care păreau, în prima zi, grăbiți să doboare statuia și, prin asta, să se vindece repede de o frică sedimentată în 45 de ani de comunism, au început să tărăgăneze, dând prilej televiziunii, radioului și gazetelor să relateze poporului ce grea e lupta cu Lenin și ce urmări are ea, dacă nu e făcută temeinic. Prima și cea mai îngrozitoare consecință fiind aceea că, în cazul unei strămutări precipitate, există și riscul ca oamenii să nu-i observe dispariția.

O statuie a lui Lenin din Cehoslovacia a fost demontată în opt minute. Un adevărat sacrilegiu. In opt minute știrea abia are vreme să ajungă până la colțul străzii.

Si astfel, după două zile și două nopți de trudă în fața unui public care nu contenea să sporească și să-și pună fel de fel de întrebări, "titanul" a zburat pe deasupra mulțimii, a balansat într'un cablu de remorcat vapoare, ca să ajungă, în final, pe scândurile unui trailer. In care timp, au aflat de căderea lui Lenin, la București, țara și lumea. Sau, cum ar spune, latinii, qvod erat demonstrandum!

EUGEN BARSAN, GEORGE BALASU SI MIHAELA MOISIN (CUVANTUL ROMANESC), SORIN ROSCA (SOCIETATEA ZIARISTILOR DIN ROMANIA) SI DORUL POPESCU IN FATA SOCLULUI MONUMENTULUI LUI LENIN DIN BUCURESTI

CUM SCRIE HERR ROSS

Urmare din pag.13

Suveranul declară: "Ca Rege Constituțional Mă supun votului Dumneavoastră."

Faptul că Herr Ross nu a avut habar de toate acestea nu ar fi însemnat prea mult. Scriu acestea, deoarece nu-mi permit să cred că le-ar fi știut și ar fi dorit să se prefacă în a nu le ști.

Dar Domnia Sa nu scrie pe spatele biletelor de tramvai ci pulbică în prestigiosul Frankfurter Allgemeine Zeitung. Si este păcat ca în Germania, în Austria, în Luxemburg, în Elveția Germană, în Lichtenstein, ca și de către vorbitorii de limbă germană din Alsacia, Lorena și Eupen- Malmedy să se citească asemenea lucruri despre marile partide istorice și democrate, Național Tărănesc și Național Liberal, prezidate de Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, amândoi morți în chinuri de martiri în închisoarea dela Sighet, în timpul dominației Partidului Comunist ale cărui produse au fost și Dej și Ceaușescu, dar sunt și principalii conducători ai Frontului zilelor acestea, Front pe care Herr Thomas Ross nu numai că îl vede mare câștigător al unor viitoare alegeri, dar și singura soluție pentru o țară, ce nu știu cât a cunoscut-o și nu-mi dau seama cât a iubit-o.

Constantin Mares

PROCLAMAȚIA

Urmare din pag.14

cembrie ca zi natională a României. Astfel, copiii, nepotii si strănepotii nostri vor celebra curaiul poporului de a înfrunta opresiunea si nu căderea unui tiran nemernic.

Cu exceptia ziarului **România liberă**, presa, radioul si televiziunea din Bucuresti aproape că au uitat de Revolutia de la Timișoara. Evenimentele comentate ca revolutionare sînt numai cele din 21—22 Decembrie. Ne închinăm cu pietate în fata eroilor bucuresteni, ca si în fata eroilor din Lugoj, Sibiu, Brașov, Tîrgu-Mureș, Cluj, Arad, Reșita si din toate celelalte orașe care au avut nevoie de martiri pentru a cuceri libertatea. Ne doare si ne revoltă însă politica centrală de minimalizare a Revoluției noastre, evidentă si prin efortul de diminuare a numărului mortilor. Noi am fost pe străzile Timisoarei în zilele Revolutiei și stim că numărul lor este mai mare decît cel anuntat oficial. Îi asigurăm însă pe acei care astăzi tăinuiesc adevărul, că nu vom înceta lupta pînă nu vor fi adusi în fata instantei în calitate de complici la genocid.

Această Proclamatie s-a născut din necesitatea de a aduce la cunostinta natiunii române adevăratele idealuri ale Revoluției de la Timișoara. A fost o revolutie făcută de popor si numai de el, fără amestecul activistilor si securistilor. A fost o revoluție autentică si nu o lovitură de stat. A fost categoric anticomunistă si nu doar anticeausistă. La Timisoara nu s-a murit pentru ca activistii comunisti din rîndurile doi si trei să treacă în frunte si unul din participantii la genocid să fie numit de către aceștia ministru de interne. Nu s-a murit pentru ca dezbinarea socială si natională, cultul de personalitate, cenzura mijloacelor mass-media, dezinformarea, amenințările telefonice și scrise și toate celelalte metode comuniste de constringere să fie practicate în văzul lumii, în timp ce nouă ni se cere pasivitate în numele stabilității sociale. Această Proclamatie se adresează în primul rînd celor care au primit revolutia cadou si se miră de ce sîntem nemulțumiti, de vreme ce dictatura a căzut, s-au abrogat o serie de legi proaste si a mai apărut si cîte ceva prin prăvălii. Acum stiu de ce sîntem nemulțumiti : nu acesta a fost idealul Revoluției de la Timișoara.

Noi, autorii acestei Proclamatii participanți la evenimentele dintre 16 și 22 decembrie 1989, nu considerăm Revoluția încheiată. O vom continua, pasnic dar ferm. După ce am înfruntat si am învins, fără ajutorul nimănui, unul dintre cele mai puternice sisteme represive din lume, nimeni și nimic nu ne mai poate intimida.

La **PROCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA** au aderat pînă duminică, 11 martie 1990 :

— **Societatea TIMIȘOARA** (a scriitorilor si gazetarilor care au participat nemijlocit la Revolutie) ;
— **Societatea EUROPA** (a studenților publicisti din Timișoara) ;
— **Confederația 16 DECEMBRIE** — organizatie independentă a tinerilor din judetul Timiș ;
— **Uniunea Democrată a Maghiarilor din Banat** ;
— **Asociația „TOT BANATU-I FRUNCEA"** ;
— **Asociația de prietenie româno-maghiară** ;
— **TEMISZ** — **organizație a tinerilor maghiari din Timișoara** ;
— **Societatea Tinerilor Gazetari** ;
— **Liga Apărării Drepturilor Omului**

și

CONSILIUL MUNICIPAL TIMIȘOARA

ZIARUL "CUVANTUL ROMANESC" ADERA ASTAZI, 31 MARTIE 1990 LA PROCLAMATIA DELA TIMISOARA

EVANGHELIA EXILULUI (Aprilie 1990)

COMPLEXITATEA SLUJIRII CREŞTINE

—Sergiu GROSSU—

Evanghelia celei dintâi Duminici a lunii se încheie cu acest adevăr axiomatic: "Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; şi oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul Omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-şi dea viaţa răscumpărare pentru mulţi" (MARCU, 10.43-45)

După cum vedem, în realizarea practică a credinţei, în împlinirea concretă a obligaţiilor noastre sociale nu este suficientă tehnica milosteniei, deoarece ea reprezintă formula elementară a trăirii creştine. Punctul culminant al dinamismului uman rămâne, cu siguranţă, jertfa de sine, dăruirea totală, consacrarea propriei vieţi în slujba societăţii, atunci când noi devenim slujitorul semenilor noştri sau "robul tuturor", conform exemplului Mântuitorului.

Ap. Pavel scrie aşa creştinilor din Tesalonic: "In dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi" (1 TESALONICENI, 2.8). Iar despre Epafrodit, fratele şi tovarăşul de luptă al aceluiaşi apostol, aflăm că "pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte, şi şi-a pus viaţa în joc..." (FILIPENI, 2.30).

Noi nu putem sluji oamenilor, care au nevoie de sprijinul şi abnegaţia noastră cotidiană, decât în măsura în care Iisus Domnul ne slujeşte, imprimându-ne prin intervenţia Duhului Sfânt, puterea de a duce lupta până la capăt: "Iată la ce lucrez şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine" (COLOSENI, 1.29).

Viaţa Mântuitorului a fost o viaţă de slujire. Ceea ce nu erau capabili să priceapă nici fiii lui Zebedei, Iacob şi Ioan, nici furtunosul Simon-Petru, care, la arestarea Domnului, a scos sabia, "a lovit pe robul marelui preot, şi i-a tăiat urechea dreaptă". Cu alte cuvinte, Petru voia să-L apere pe Iisus, să-I slujească într'un fel oarecare. De aceea Iisus i-a zis: "Bagă-ţi sabia în teacă..." (IOAN 18.10-11). Si a adăugat: "Crezi că n'aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (MATEI 26.53-54). Crezi, Petre, că n'ar avea cine să-I slujească, dacă ar fi nevoie? Nu înţelegi nici acum că "aşa trebue să se întâmple"? Sărmane ucenic nechibzuit! Nu tu trebue să-I slujeşti lui Iisus, ci El, Mântuitorul tău, trebue să-ţi slujească! Iată! In curând Il vei părăsi şi tu şi ceilalţi ucenici. Peste câteva ceasuri te vei lepăda de trei ori de Iisus. El trebue să-ţi slujească, Petre, ca să ai puterea de a nu te mai lepăda de El niciodată, ca să-L poţi mărturisi neamurilor, cu îndrăzneală.

Da, "Fiul Omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească..." Si cum? "Iisus străbătea toate cetăţile şi satele, INVATAND pe norod în sinagogi, PROPOVADUIND Evanghelia Impărăţiei şi VINDECAND orice fel de boală şi orice fel de neputinţă care era în norod" (MATEI, 9.35). Este, în toate acestea, o lucrare de slujire faţă de oameni şi de proslăvire faţă de Dumnezeu. Dacă oamenii poruncesc şi ţin în robie pe alţii, aşa cum se întâmplă în ţările comuniste din spatele cortinei de fier, aşa cum s'a întâmplat şi'n ţara noastră în cei 45 ani de dictatură proletară, Iisus Hristos a venit în lume să elibereze pe oameni, să-i facă "slobozi" (GALATENI, 4.31). Dacă mai marii popoarelor "leagă sarcini grele şi anevoie de purtat, şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte" (MATEI, 23.4), Iisus Hristos, în schimb POARTA EL sarcinile grele ale tuturor împovăraţilor şi exploataţilor pământului: "El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat boalele noastre... El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (MATEI, 8.17 şi 1 PETRU, 2.24). Iată viaţa aceasta de slujire, de jertfă sublimă, se cade să ne fie şi nouă, Românilor din exil, pildă şi îndemn spre mai bine, acceptând fără nici o ezitare, tulburătorul avertisment al evanghelistului "Cine zice că rămâne în El, trebue să trăiască şi el cum a trăit Iisus" (1 IOAN, 2.6)

***

Ecuaţia slujirii omeneşti se rezolvă prin regula fixată de Iisus "Eu în ei şi ei în Mine" (1 IOAN, 3.16). Deci, numai proporţional cu prezenţa Domnului în sufletul nostru, cu slujirea Lui, vom fi în stare să-L slujim pe Dumnezeu în persoana oamenilor care au nevoie de slujirea noastră, de dăruirea vieţii, de entuziasmul nostru umanitar. Nouă nu ni se cere slujirea IMPARTITA a Martei, care se îngrijea şi se frământa "pentru multe lucruri", neglijând esenţialul, "partea cea bună" a Mariei ("la picioarele Domnului"), singurul lucru de trebuinţă - Iisus (LUCA 10.39-42). Fiindcă mulţi dintre noi îşi închipuie că slujesc lui Dumnezeu ca şi Marta, îngrijorându-se şi frământându-se pentru treburile bisericii lor parohiale: vânzarea lumânărilor, scuturatul covoarelor, păstrarea curăţeniei icoanelor, aprovizionarea cu combustibil, activitatea corală, strângerea de ajutoare pentru cei săraci, diferite danii, etc.

Numai realizându-ne în Iisus Hristos, ca oameni noi, cu duh nou şi minte nouă, cu mâini nevinovate şi inimă curată, "muntele Domnului" la care ne-am căţărat în virtutea credinţei (PSALM 24.3-4) respectiv înălţimea staturii noastre spirituale devine elementul ce justifică dăruirea în actul slujirii, precum ni se revelează: "Căci pe muntele Meu cel sfânt, zice Domnul Dumnezeu, acolo Imi va sluji toată casa, toţi cei ce vor fi în ţară ..." (EZECHIEL, 20.40).

Aşa a gândit, a crezut, s'a ostenit şi-a luptat în ţara noastră, imediat după primul război mondial, părintele Iosif Trifa, întemeietorul mişcării ortodoxe "Oastea Domnului", despre care v'am scris şi în luna trecută. El a vrut să-şi slujească neamul şi ţara cu toată puterea fiinţei sale - "ţărişoara noastră cea nouă şi scumpă", cum îi plăcea lui s'o numească, pentrucă "800 de mii de Români s'au jertfit pentru cucerirea acestei ţări." România era mare pe dinafară, reîntregită în graniţele ei. Insă pe dinăuntru se micşora, din cauza unui duşman intern extrem de periculos. "Ne cuceresc răutăţile şi păcaţele; ne biruie stări urîte şi păcătoase care trebue să înceteze", scrie cu amărăciune vajnicul apostol din Sibiu. "Noi vrem să cucerim a doua oară ţara aceasta pentru Evanghelia lui Hristos."

Calea indicată de Mântuitorul este aceasta: "In lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea" (IOAN, 16.33). Aceasta trebue să fie, în definitiv, frumuseţea şi menirea slujirii noastre aici, în lumea liberă, cu ochii întorşi spre România: o luptă cinstită cu noi înşine şi cu răul din afara noastră, fiind în permanenţă axaţi pe oportunitatea spiritualizării pământului în care ne avem rădăcinile. Păcatul şi fărădelegile actuale pot fi înfrânte, necazurile şi impedimentele pot fi zăgăzuite, dacă ne-am angaja cu toţii, din tot sufletul, la opera de reconstrucţie morală a patriei încă nedeplin liberă pe destinul ei.

Să fim bine încredinţaţi că prigoniţii de ieri, victimele propagandei anticreştine şi ale vigilenţei vindicative ale Securităţii, sunt gata să-şi facă datoria slujirii "cu scumpătate şi credincioşie", acolo, la poalele Carpaţilor, în vederea transfigurării societăţii româneşti, schilodită atât amar de vreme de regimul comunist impus de Moscova. Ei, ostaşii Crucii, îşi dau toată silinţa să indice poporului valorile absolute ale Spiritului şi direcţia infailibilă a Evangheliei, pentru a inspira idealurile dibuielnice ale conducătorilor politici şi ale elitelor culturale, exemplificând, printr'o trăire efervescentă, profund contagioasă din punct de vedere spiritual, că Iisus Mântuitorul este "Calea, Adevărul şi Viaţa" neamului căruia aparţinem şi pe care vrem să-l slujim.

APARIŢIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE ŞI ŞTIINŢA MODERNĂ

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

SCURT ISTORIC

Din 24 Iunie 1981 şi până astăzi Maica Domnului se arată unui grup de 6 tineri din Medjugorje, un sat din Iugoslavia. In 1981 vârsta tinerilor era dela 10 la 17 ani. Ei văd pe Maica Domnului, în timpul apariţiei, ca o persoană reală şi se roagă cu ea, dialogând adesea şi primind mesaje pentru omenire. Lor li s'au promis zece secrete despre viitorul lumii. Unii au primit o parte din ele şi continuă să mai vadă pe Maica Domnului, iar pentru ceilalţi care le-au primit pe toate zece, apariţiile au încetat. La timpul cuvenit ele vor fi anunţate lumii unul câte unul. Pentru necredincioşi şi atei va fi un semn vizibil pentru ca să se convingă de autoritatea divină. Din cauza gravităţii păcatelor lumii aceste pedepse vor fi foarte mari; de aceea Maica Domnului ne îndeamnă să ne întoarcem la Dumnezeu cât mai avem timp. Când va apărea semnul vizibil va fi prea târziu.

Ceea ce ni se cere este împăcarea cu Dumnezeu, cu noi înşine şi cu aproapele, pentru a câştiga pacea noastră şi a lumii, renunţarea la păcate, rugăciune, post şi penitenţă, lupta împotriva lui satan şi abandonarea vieţii noastre în mâinile lui Dumnezeu având ca ideal al eroismului nostru bunătatea şi sfinţenia. Ni se cere rostirea zilnică a Rozariului (rugăciuni către Maica Domnului) şi practicarea Sfintelor Taine cât mai des.

Din 1981 până astăzi peste 10 milioane de pelerini au mers la Medjugorje. Veniţi din toată lumea aceştia nu erau numai catolici, ci şi protestanţi, ortodocşi şi chair musulmani. Peste 360 de vindecări au avut loc, dar în primul rând pentru cei mai mulţi prezenţa Maicii Domnului aduce o transformare sufletească, un dor pentru cele cereşti şi o transparenţă mai palpabilă pentru cele divine. Această transformare spirituală am simţit-o şi eu, în mod personal, şi nici cu vărsarea sângelui nu voi putea să mă lepăd sau să o neg.

PROBE STIINTIFICE

Incă dela început a apărut îndoiala. E aceasta Maica Domnului? s'au întrebat tinerii. Cel puţin părinţii, preoţii şi autorităţile civile nu au crezut la început o iotă din cele spuse de tineri. Au fost urmăriţi, interogaţi în grup şi separat, examinaţi, speriaţi şi ameninţaţi chiar cu moartea pentru a spune "adevărul". Când lui Jakov care avea 10 ani atunci, i s'a spus că va fi omorît acesta a răspuns că nu-i pasă şi că nu poate să mintă. Când interogatorii i-au zis că nu-i pasă nimănui de el şi că nimeni n'are nevoie de el. Jakov a răspuns cu curaj că "Maicii Domnului îi pasă de mine".

1 EXAMINARI MEDICALE LOCALE

Iugoslavia fiind o ţară comunistă nimic nu deranja mai mult sistemul ateu decât o mărturisire făţişă a lui Dumnezeu şi mai mult chiar o pretinsă vedere a Maicii Domnului. Astfel în ziua a patra tinerii sunt duşi la miliţie şi după interogări şi intimidări sunt trimişi la Dr. Ante Vujevic spre a fi examinaţi dacă sunt normali din punct de vedere fizic şi mental. Răspunsul doctorului este pozitiv. Pot fi nebuni cei care i-au trimis pe copii, dar în nici un caz aceştia.

In ziua a şasea a apariţiilor copiii sunt duşi în Mostar pentru examinări psihologice de către Dr. Mulita Dzudza. Pentru a fi speriaţi cât mai mult sunt puşi să aştepte pe un coridor pe unde treceau pacienţi cu boli mintale. Tinerii sunt declaraţi normali.

In ziua a şaptea, două lucrătoare sociale, Ljubica Vasilj şi Mirjana Ivankovic vin cu maşina din Citluk atât pentru a-i studia pe copii, cât mai ales pentru a-i răpi din Medjugorje unde, seara, urma să aibă loc apariţia. Sunt plimbaţi prin împrejurimi. Când a venit ora apariţiilor au fost rugate să oprească şi refuzul lor a făcut pe Iakov să le ameninţe că dacă nu opresc maşina el va sări din maşină. După ce au oprit, copiii au început să se roage şi Maica Domnului le-a apărut încurajându-i. Lucrătoarele sociale au văzut şi ele o lumină. A doua zi şi-au dat demisia.

2 EXAMINARI MEDICALE INTERNATIONALE

Două grupuri de medici, unul din Italia şi altul din Franţa, s'au deplasat cu cele mai moderne instrumente medicale pentru a studia tinerii din Medjugorje înainte, în timpul apariţiilor şi după. Rezultatele au fost publicate în detalii în "Scientific and Medical Studies on the Apparitions at Medjugorje" de Renè Laurentin iar în spaniolă în "La Ciencia y Medugorie", carte editată de Tiberio Munari cuprinzând vreo 30 de articole semnate de oameni de ştiinţă din cele mai diferite domenii. De asemenea, în italiană "Dossier scientifico su Medjugorje. Presentazione di Flaminio Picioli" editat de L. Frigerio, G. Mattalia şi L. Bianchi.

a) ELECTRO ENCEFALOGRAMA SI ELECTRO CARDIOGRAMA

Prin electroencefalogramă se indică ritmurile activităţii creierului pe opt diagrame. S'a constatat că ritmul e cel de stare trează şi nu poate fi vorba de halucinaţie, stare de somn sau vis, epilepsie sau alte boli mintale.

b) EXAMINARILE OCHIULUI

Dr. Philippot a studiat ochiul interior şi a făcut examinări pentru anomalii oculare. S'a constatat că pupila continuă să reacţioneze la lumină, dar în timpul apariţiei ochiul înceta să clipească deşi o lumină puternică era îndreptată spre el (un bec de 1000 de waţi).

La fel, cu ajutorul unui fir de nylon s'a studiat cum reacţionează corneea şi gradul ei de senzitivitate. Când ceva deranjează corneea ochiul clipeşte, ceea ce în timpul extazului nu a avut loc.

S'a observat sincronizarea privirii. La un moment dat privirile vizionarilor se îndreptau spre un loc precis şi exact în acelaşi timp când avea loc apariţia.

c) REACTIA LA DURERE

Doctorii italieni folosind un algometru au ajuns la concluzia că în timpul extazului tinerii nu reacţionează la durere. Algometrul a înregistrat rezistenţa la arsură până la 50 de grade Celsius.

d) REACTIA LA SUNET

In timpul extazului s'a folosit un sunet de 90 de decibeli, echivalent cu o explozie puternică. Nu numai că Ivan, căruia i s'a aplicat acest test, nu a fost deranjat, dar nici măcar nu a arătat cea mai mică reacţie de surpriză.

e) EXAMINAREA CU "LIE DETECTOR"

Profesorul neurolog Margnelli a examinat pe vizionari cu un aparat care detectează pe om când minte, arătând reacţiile secrete între gând şi exprimare, folosind un poligraf complex "The Diplomat One 1010". "Am studiat, conclude profesorul, pe 7-8 Septembrie 1985 pe Jakov iar pe Sept. 9 pe Ivan. Rezultatele cele mai importante au privit frecvenţa cardiacă şi fluxul sângelui care merge în inimă. Se observă la Jakov o frecvenţă medie de 150 de bătăi pe minut, în vreme ce circulaţia sângelui în al treilea deget dela mâna stângă este redusă cu o treime din aceasta. Această reducere a circulaţiei sângelui provoacă o acută paliditate, uscăciune şi coborîrea temperaturii. E o problemă de "hypertonic orthosympathique", cu închiderea sfincterelor şi a capilarelor. Insensibilitatea lui Jakov şi a celorlalţi tineri este deci completă."

f) STUDIEREA SINCRONISMELOR

Au fost filmate şi studiate 50 de apariţii sub conducerea profesorilor francezi Joyeux şi Cadilhac prin care s'a observat o simultaneitate a reacţiilor tinerilor în momentul extazului din care reţinem şase:

- Ingenuncherea în acelaşi timp a tinerilor când apare Maica Domnului;

Continuare în pag.16

BISERICA CREȘTINĂ

UNITATEA BISERICII CREŞTINE DUPĂ SFÂNTUL CIPRIAN

CONTINUARE

Preot Dumitru MĂCĂILĂ

Si totuși e o singură lumină, aceea care se întinde pretutindeni, iar unitatea trupului ei nu e atinsă. Rodul ei bogat o face să-și extindă ramurile mântuitoare peste tot pământul, "la toată zidirea" și să-și trimită pâraiele bogate de adevărul unic izbăvitor până departe. Dar e un singur trup, o unică origine, o singură mamă bogată în roade. Ne naștem din ea, ne hrănim cu adevărurile ei, suntem însuflețiți de Duhul Sfânt care lucrează în ea.

Continuând în stilul său inconfundabil, Sf. Ciprian asimilează Biserica cu Mireasa lui Hristos, castă și neprihănită. De aceea, ea nu poate fi adulteră, adică nu cochetează cu ereticii. Ea cunoaște o singură casă și păzește cu castitate sfințenia unui singur iatac. Ea ne păstrează pentru Dumnezeu, desemnând pentru Impărăția lui Dumnezeu pe cei ce ascultă de învățătura ei. Cine se desparte de Biserică și se unește cu o adulteră, acela se rupe de făgăduințele Bisericii; cel ce părăsește Biserica nu va moșteni răsplata lui Hristos; acela devine un străin, mai mult, un păgân, un dușman. "Habere non potest Deum patrem, qui Ecclesiam non habet matrem" - Nu poate să aibă pe Dumnezeu de tată, cel care n'are Biserica de mamă - zice Sf. Părinte.

Apoi compară Biserica cu arca lui Noe, de altfel una din cele două forme în care au fost durate la noi bisericile ca locașuri de închinăciune, dela ieșirea din catacombe și până astăzi când, din cauza satanismului celui mai mare buldozer din istorie, îndreptat cu precădere împotriva bisericilor ca arce ale mântuirii, neamul românesc trebue să fie pregătit pentru reintrarea în catacombe. In sens propriu, căci în sens figurat e în catacombe de când a pustiit pârjolul comunist peste sfințitul plai mioritic. Dar să revenim. Continuă Sf. Ciprian spunând că, așa după cum cei ce n'au fost în corabia lui Noe, n'au scăpat de potop, tot așa cei aflați în afara Bisericii nu se vor mântui.

Pornind dela cuvântul Mântuitorului: "Cine nu e cu Mine e împotriva Mea și cine nu adună cu Mine, risipește, (Matei 12:30) Sf. Ciprian spune că cel care adună în afara Bisericii, risipește Biserica lui Hristos.

Unitatea Bisericii ține de unitatea Persoanelor Sfintei Treimi și de tainele cerești. Cel care nu păstrează această unitate ignoră, desconsideră voința lui Dumnezeu, nu respectă adevărul credinței. Trufașii și rebelii pot trăi în afara Bisericii, dar nu se pot mântui, pentrucă mântuirea se dobândește doar în casa lui Dumnezeu, care e Biserica. "In afara Bisericii nu există mântuire!" - spune el.

Pentru a plasticiza și mai mult misterul unității Bisericii, Sf. Ciprian o compară cu cămașa necusută a Domnului Hristos, care, atunci când a fost dată celor ce au aruncat sorți pentru ea, n'a fost nici împărțită, nici sfâșiată, ci transmisă intactă, neatinsă. (Ioan 19:23-24; Psalmi 21:20)

Venind dela Tatăl, Hristos a adus cu Sine unitatea care nu putea fi sfâșiată de cel ce o primea. Cel care sfâșie și împarte Biserica lui Hristos, acela nu poate să aibă îmbrăcămintea lui Hristos. Când poporul lui Israel și-a împărțit cele 12 seminții în două profetului Ahia și-a rupt veșmântul său în 12 bucăți. Israeliții s'au împărțit, dar poporul lui Hristos nu trebue să se împartă, așa cum neîmpărțită a rămas cămașa Lui.

Unitatea Bisericii ca și rolul ei de unică mijlocitoare a mântuirii au fost prefigurate și de casa femeii Rahab în care adunându-se tatăl, mama și frații ei au fost salvați. (Iosua cap. II si VI). Apoi, de casa unică în care era mâncat mielul pascal. La fel, unitatea și dragostea creștinilor sunt simbolizate de porumbel, pasăre blândă și nevinovată, iubind ospitalitatea omului și cunoscând sălașul unei singure case.

Cei buni nu ies din Biserică, ci numai cei răi, spune în continuare Sf. Ciprian. Vântul nu ia grâul, iar furtuna nu scoate copacul cu rădăcina puternic înfiptă. Numai pleava e dusă de vârtej, numai copacii slabi sunt smulși de uragan.

Cuvintele: "unde sânt doi sau trei adunați întru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor "(Matei 18:20), nu pot fi aplicate ereticilor, pentrucă ei sunt despărțiți de Hristos. Erezia nu se spală nici prin moarte martirică; nu poți fi martir dacă nu ești în Biserică. Părăsind Biserica, pierzi împărăția cerurilor; ieșind din Biserică, nu mai poți fi încununat.

Erau atunci și unii mărturisitori care se separaseră de Biserică, fiindcă mărturisirea nu imunizează față de cursele diavolului, care îl prezintă uneori chiar pe Antihrist sub numele de Hristos. Adevăratul confesor trebue să-L imite pe Hristos pe care Il mărturisește sau, cum ar spune Sf. Ap. Pavel, să-L lase pe Hristos să trăiască întru el (Galateni 2:20) Si Iuda a fost chemat de Domnul la vrednicia apostoliei, dar el L-a trădat pe Cel care, chiar în momentul când era trădat l-a numit prieten (Matei 26:50). Sf. Ciprian îndeamnă pe toți cei separați de Biserică la revenirea în sânul ei: e un singur Dumnezeu, un singur Hristos, o singură Biserică a Lui, o singură credință și un singur popor integrat în unitatea puternică a trupului prin puterea dragostei. De asemenea, el recomandă ca model unitatea Bisericii din timpul Sfinților Apostoli, în special aceea a Bisericii din Ierusalim.

Sintetizând ideile acestui "tezaur al literaturii patristice" care este tratatul "Despre unitatea Bisericii universale", idei pe care le consideră dintre cele mai interesante produse de cugetarea patristică, remarcabilul teolog român, Pr. Prof. Dr. Ioan G. Coman spune: "...Unitatea Bisericii se bazează pe unitatea lui Dumnezeu, pe unitatea învățăturii, pe unitatea Sfintelor Taine, pe unitatea episcopatului. Pluralitatea bisericilor nu atinge unitatea Bisericii, pentrucă numărul lor mare e în continuă legătură cu izvorul unic al Bisericii. Unitatea Bisericii confirmă dumnezeirea ei și capacitatea ei mântuitoare." (op. cit. p.135). Idei care au fost păstrate cu acuratețe, intrând în patrimoniul doctrinar al Bisericii de Răsărit.

Ilustrul teolog român, Păr. Prof. Dr. D. Stăniloae spune că Biserica "este unitară, pentrucă având pe Hristos lucrător în ea, este cu adevărat trupul Lui extins, adică e deplin unită cu Capul și deplin unită în ea însăși. O Biserică neavând pe Hristos în ea în acest mod integral și intim și care socotește că Hristos este atât de distant de ea, încât să aibă un vicar, nu e deplin unită cu Hristos și deci nici deplin una în ea însăși și în mod interior. Nu mai vorbim de lipsa totală de unitate a Bisericii, acolo unde Hristos e și mai absent din ea, neexistând acolo o experiență a lui Hristos întreg și deci neexistând decât o credință, în mare parte fără urmări pentru viață și interpretată în tot felul de forme câți indivizi sunt; acolo unde nu se mai mărturisește o Biserică văzută, nu poate exista nici o Biserică reală... Căci formațiile creștine, care n'au pe Hristos sălășluit intim în ele, nu pot fi nici corpul lui Hristos, nici mireasa Lui. Pe lângă aceea, Hristos nu poate avea mai multe corpuri extinse organic din corpul Lui personal și mai multe mirese. Orice unire deplină a credincioșilor cu Hristos nu poate însemna decât o prezență intimă, integrală, și lucrătoare a Lui în sânul lor. Si numai această unire e Biserica în sensul deplin al cuvântului" (op. cit. pp. 266-267).

Am redat acest lung citat, el sintetizează magistral poziția celor trei confesiuni creștine față de problema unității Bisericii lui Hristos. Si, dacă Biserica le cuprinde într'un fel pe toate, pentrucă nu s'au rupt total de Tradiția ei Apostolică, (mai puțin sectele satanice, care nu au nimic comun cu noțiunea de creștin), Biserica în sens deplin e numai Biserica Ortodoxă care a păstrat nealterată tradiția de viață a Bisericii Apostolice. Iar dacă Mișcarea Ecumenică de astăzi dorește să facă pași reali în restabilirea unității Bisericii, mai actuală și mai stringentă ca niciodată, trebue să pornească dela unitatea celei mai autentice și mai intime prezențe a lui Hristos în credincioși, realizată prin Euharistie, pe temeiurile aceleeași credințe, păstrate neabătut dela Sf. Apostoli, prin Sf. Tradiție. Dezideratul refacerii unității sfâșiate a Bisericii lui Hristos se impune tot mai imperios pentru toți cei ce caută mântuirea dacă amintim principiul ciprianic: "extra Ecclesiam nulla salus".

Acest principiu fundamental ca și toate celelalte prezentate de Sf. Ciprian în spiritul Sf. Tradiții a Bisericii noastre, ar trebui să se constituie în tot atâtea puncte de pornire în efortul comun de realizare a unității Bisericii de către cele trei confesiuni creștine pentru împlinirea dumnezeeștei dorințe a lui Hristos "ca toți să fie una" (Ioan 17:21).

APARIȚIILE MAICII DOMNULUI

Urmare din pag.15

- Dispariția vocii la începutul apariției;
- Apariția simultană a vocii pentru a continua rugăciunea Tatăl nostru....începută de Maica Domnului și continuată de tineri **dela** "Carele ești în ceruri..." ;
- Din nou, dispariția vocii la sfârșitul rugăciunii;
- Ridicarea simultană a ochilor și a capului, în același unghi de perspectivă, când apare și dispare Maica Domnului;
- "Ode" (**"a plecat"**) cuvânt însemnând dispariția ei.

CONCLUZII

Cercetările științifice nu s'au redus numai la cele enunțate mai sus. Cum anunțam, în **cartea** lui Munari "La Ciencia y Medugorie" găsim vreo 30 de studii scrise de psihologi, neurologi, ginecologi, psihiatri, teologi, episcopi, ingineri, mariologi, **specialiști** în ORL, cancer, cardiochirurgie, anesteziști, etc.

"**Astfel,** vizionarii, cum spune Dr. Philippe Loron, conducătorul prestigioasei **clinici** neurologice din "La Salpetriere Hospital" din Paris, au o percepție extraordinară a persoanei care este "supranaturală pentru ei. O **asemenea** percepție merge dincolo de modurile obișnuite care funcționează prin căi neurologice normale. Această **experiență** "supranaturală" îi face să intre în modul lui Dum**nezeu de durată, care este** eternitatea - o experiență **incomprehensibilă pentru** noi."

Ceea ce se întâmplă în Medjugorje este un "semn" **al timpului care are "sem**nificație" și "însemnătate" **pentru întreaga omenire.** Stiința, în acest context, ajută imens eforturile omului de a se descoperi nu numai ca individ social ci în primul rând ca fiu al lui Dumnezeu spre care Maica Domnului ne cheamă să ne întoarcem.

Pr. Dumitru ICHIM

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INV̆IĂ"

Cu sibepea Paştilor, "FARA ARMÂNEASCĂ" vă ureadză a tuturor TRI MULȚ AÑI HĂRIOŞI!

ALFABETLU ARMÂNESCU

—Prof. Gheorghe CARAGEANI—

Si ştie că armâna cari si zburaşti tora tu locurili iu băneadză amâñilli nu easti ună soie: pindeñilli, grămosteñilli, fărşeroţilli şi moscopoleñilli o-aduc zburărea şi gramatica cu turlii ţi nu-s aundzescu daima. Anviţaţilli dzăc că armâna easti "un ansamblu di graiuri nestandardizate", căţe'lli lipseaşti armânăllei ună variantă standard, koine. S'aestu lucru ca şi-aţel că armâna avu şi-ari ună literatură oarfână (ca s'minduim la alanti limbi romanice) şi că Armâñilli avură maşi aua şi 700 di añi un stat, ună văsilie a lor, tuti aesti dipriună feaţiră ca Armâñilli s'nu aibă multu chiro un alfabet al lor, ma si grăpsească cu alfabetlu grăţescu.

La anlu 1813 fu tipusită Viena tu ediţie bilingvă (greacă şi germană) şi tră născănti părţă trilingvă (adăvgândalui şi armâna) Gramatica al Boiagi. Goiagi utilidză prota oară tră armână literle latine. Gramatica a lui u cunuscură anviţaţilli dit aţel chiro, ma, după căt si ştie, nu fu vărnăoară luată ca model tră scriarea a zborlui armânescu tu sculii ică tu literatura armânească ţi s'tipusi până tora.

Boiagi nu maşi adră norme tră scriarea cu litere latine, ma, cum afirmă Iorga "el sfătuieşte pe conaţionalii săi macedoneni (...) să întrebuinţeze, în locul alfabetului grecesc, cu cari s'a deprins, pe cel latin, de cari se servesc şi limbile surori ale limbei române. Cel mult crede el, s'ar putea urmând exemplul Sf. Chiril, să creeze semne speciale pentru sunetele particulare". Tut Iorga nă dzăţe că ortografia al Boiagi ţăni di aţea ţi fu faptă di Sincai tu Gramatica a lui dit anlu 1805.

S'videm tora născănti di gramele şi di seamnile dit sistemlu di transcriare fonetică al Boiagi:

- a cu accent circonflex disupră (â) s'bagă aclo iu născănţă armâñi pronunţă ă şi altă pronunţă â (î) (ma Boiagi nu u dzăţi aestă!): oarâ, nacâ, hibâ etc;
- tră ţ bagă ună c cu sedilă diprighios (ç): façа, cuçutu;
- cu ună c şi ună s deadun (cs) notează sonlu ci: csocu, aricsu, etc;
- g şi j s'bagă deadun tră ghi (gj) gjine, gjela;
- j notează şi sonlu i şi sonlu ɣ (gama): japa, ma şi jermu, jite şi jină;
- j cu circonflexlu disupră (ĵ) o bagă nu maşi tră j (jale, jalit), ma primansus o bagă tră gi: jocu, jone, jumitate;
- litera k (ka) o bagă tu zboarăli iu după nasă vine ună e ică un i şi iu se-avdi sonlu che ori chi: keptu, kipuri, scunki;
- grama l dipriună cu j (lj) notează la Boiagi, ună l mullată: ljepure, ljau, ljertăcsune;
- tut aşiţe n deadun cu j (nj), tră ună n mulliată: njelu, lunjina, calcanju;
- s dipriună cu h (sh) s'bagă tră sonlu ş: shapte, shedu, sharpe, shi;
- t dipriună cu h (th) notează grama grăţească Θ: theatru, thoma, thonu, thimelliu;
- litera x u bagă aşiţi cum s'bagă tora tu limba română: exmanu, praxe, Alexandru, xenu;
- grama Y (igrec) easti ună i, ma maşi tu zboari grăţeşti ca: myru, mystiriu, pyramidă;

Tu anlu 1905 Pericle Papahagi tipuseaşti cama completa şi importanta adunare di părăthe armâne du tuti căti avem pănă tora. Autorlu utilidzeadză şi-aoa un alfabet cari aundzeaşti cu aţel dit altă lucrare, ţe-avea tipusită prota. După spusa al Papahagi, easti un alfabet "pur fonetic". Dit arada aiştui alfabet s'videm tora literili şi seamnili di sistemlu a lui di scriare:

- ă şi î li bagă ca tu limba română, ma prindi s'pecizăm că î u scrie daima maşi cu ună i cu circonflexul disupră (î): -ă aumbră, auă, călugăr; -î: cîmpu, cîndu, cîntu, îmbair, încalic, încarcu;
- c cu circonflexlu arăsturnat disupră (č) s'bagă tră: ce, ci, cio, ciu,: cicor, celnic, cinuşe, coaric coe;
- tut aşiţi, ună g cu circonflexlu arăsturnat disupră (ǧ) s'bagă tră: ge, gi, gio, giu,: gepe, gil'at, goc, gone, gumitate;
- tră che şi chi Pericle Papahagi bagă litera k cu semnul di mullere, cari aduţi cu ună virgulă (k'): k'ale, k'aptin, k'atră, k'eptu, k'afe, k'iro;
- tră ghe şi ghi bagă litera g mulliată, cu semnul di mullere prisupră (g'): g'elă, g'ine, g'iză, g'iftu (ma aestu zbor dit sone lu aflăm to Glosarlu al Pericle scris (tipusit) şi cu ună v cu semnul di mullere (v'): v'iftu;
- tră h mulliată, tră l mulliată şi tră n mulliată, bagă literli h, l şi n cu seamnili di mullere prisupră, ma cătră 'ndreapta tră h şi l, şi dip prisupră tră n (h' l' ṅ): h'are, h'er, h'ima; l'au, l'epure, l'irtare, h'il'iu; ṅare, ṅle, ṅic, ṅilă;
- tră ş şi ţ li scrie ca tu limba română, s şi t cu sedilă diprighios: şapte, şarpe, şed, ştiu; ţăruh'e ţeaţire, ţer, ţir;
- tut aşiţi si scrie şi varianta sororă al ţ, adică d cu sedilă prighios (d̦) dzadă, daţe deadit, deană, der, dîc;
- literili grăţeşti θ şi δ li scrie ca tu greacă, ma li bagă aşiţi: θimil'u, icunar, oxă. Zborlu dascal lui înregistreadză tu Glosar şi-aşiţi, dascal, ma şi cu ascal;
- Sonlu grăţescu ɣ easti scris cama daima cu g: gramă, gumar (ma tu paranteză bagă şi umar, cu gramă grăţească. Căndu după ɣ easti ună e ori ună i, Pericle Papahagi scrie aestu son cy ună v mulliată, adică cu semnul di mullere băgat prisupră: (v̇): v̇aspe, v̇atru, v̇ermu, v̇ilcire, v̇ilie, v̇ingiţi.

Un altu mari anviţat, armân şo năs, cari tipusi multi cărţi di literatură armână, populară şi cultă şi cari nă deadi nai ma bunlu Dicţionar armânescu easti Tache Papahagi.

Tu ună antologie dit anlu 1922 năs utilidzeadză un sistem di transcriare ţi se-aundzeaşti cu-aţel al Pericle Papahagi. Aşiţi, aflăm şi la Tache ă, î, l, n', v', ş şi ţ scriate ca la Pericle şi cu idhea valoare fonetică ca la năs. Ma aflăm de-apoia şi diferenţe. Aesti suntu:

- d di la Pericle, Tache le scrie cu dz, cu doauă litere;
- h' (mulliat) la scrie maşi h, fără s'bagă prisupră semnul di mullere: heare, heavră, her, hiu, hir;
- tră ce/ci, ge/gi, che/chi, şi ghe/ghi nu bagă vărnă semnu diacritic, ma scrie aesti sonuri aşiţi cum si scrie tu italiană: ciandă, cicior, cidîre; giamie, giudicare, gione, giur; cheale, chefi, chilime, chiaptin;
- sonurili grăţeşti θ, δ şi ɣ li scrie cu litere grăţeşti: ɣascal, ɣriplă, ɣrilescu, δiftu, δumar, θamă, θimel'iu θiriu.

Lipseaşti de-apoia s'dzăc că Tache Papahagi, notează vocalele i şcurtu şi u şcurtu (ori căndu suntu semivocale) băgândalui prisupra lor ună căciulă (ĭ,ŭ): aide, aeri; acaţu, al'iu.

Cu ñiţi diferenţe, alfabetlu al Tache Papahagi lu-aflăm tu tuti cărţăli armâneşti ţe fură şi suntu şi tora tipusite tu România.

Aşiţi, tu ună antologie di proză dit anlu 1977, Hristu Cândroveanu conservă litera grăţească δ, ma tră bagă dadun d şi h (dh) şi tră θ bagă tut doauă litere dadun, t şi h (th) Tut doauă litere dadun, d şi z, ca la Tache Papahagi, bagă şi tră preacllia sonoră al adică dz. N mulliat lu scrie cu tildă prisupră (ñ), ca tu spaniolă, şi l mulliat lu scrie ca Tache şi Pericle, cu ună nică virgulă prisuprălli (l')

Tu ună altă antologie, ţi fu tipusită aoa şi pţân chiro, autoarea, Kira Iorgoveanu, utilidzeadză şi năsă sistemlu di transcriari al Cândroveanu, ma dip idhea.

Tu ună antologie, aestă oară di folclor şi nu di literatură cultuă, aţelli ţi u adrară Nicolae Saramandu şi Nicolae Gh. Caraiani - bagă şi năşi dz, cu doauă litere, l mulliat lu bagă (l'), ma n mulliat lu scriu ca Tache şi ca Pericle Papahagi, cu ună soie di virgulă prisuprălli (n') şi nu cu tildă prisupră, cum lu grăpsea Hristu Cândroveanu. Caraiani şi Saramandu lă bagă literili grăţeşti δ şi θ şi notează şi u şcurtu final, după ună consoană îcă după i la bitisita a unui zbor: capu, voiu;

Ună variantă cari se-aproachi di aţea al Pericle Papahagi şi ninga ma mult di aţea al Tache Papahagi, ma cu psănili alăxiri al Cândroveanu, easti aţea a suţatăllei "Armânamea" variantă faptă di Zahu Pană tra s'hibă prezentată la Congreslu Armânesc ţi s'ţănu Freiburg aua şi psăni ani, ma ţe de-apoia nu ma fu ghiuvăsită aclo.

Zahu Pană scrie ca şi-aalanţă sonurile ă, â, î, ce, ci, che, chi, ge, gi, ghe, ghi, j, dz (cu doauă litere, tră varianta sonoră al ţ, ş, ţ (ca tu limba română). Bagă tut cu Hristu Cândroveanu ună n cu tildă prisupră tră n mulliat (ñ) şi tut ca năs bagă două litere tră sonurili grăţeşti θ şi δ: th şi dh.

Zahu Pană alăxeaşti maşi scriarea al l mulliat şi al ɣ: tră l mulliat recomandă scriarea cu doi l (ll) ca tu spaniolă, şi tră dzăţe că putem s'lu scrim cu litera v cu tildă prisupră (ṽ) tu zboarăli ţe nă yin dit latină (ṽin, ṽiu, ṽermu, ṽis) şi putem s'lu scriem şi aşiţi, ma şi cu litera y tu aboarăli ţi yin dit alte limbi, cum easti zborlu Yatru, zbor grăţescu.

S'părea că păn tora tu sone armâna va si-şi află şi năsă isihia tu ipotisea a alfabetlui, cându tu chirolu dit sone, rivista "Zborlu a nostru" s'turnă, după ma multu di ună sută di şi şaptidzăţi di añi, la născănti dit normele al Boiagi.

Nu easti lişor să-analizdăm scriarea armânească propusă tu aestă rivistă, căţe aţelli ţi publică tu năsă nu scriu tuţi dip ună soie. Ma diferenele 'ntră năşi suntu niţi şi norma esenţială se-află tu Rezoluţia tră scriarea aromânească, tipusită tu numărlu 20 a rivistăllei. Aestă normă dzăţe aşiţi: "Sonurli (botsli) tră cari nu s'află ună singură literă tru alfabetlu latin, să si scrie mashi cu combinatsii di litere, fără seamne diacritice (ce, ci, ge, gi, ghe, ghi, che(ke) chi(ki), lj, nj, sh, ts, dz) cu ună excepţie: un semn pisti litera (ã)".

Continuare în nr. următor

PAŞTI

Iasti Paşti da câmbăñili
lumea s'duţi la Bisearcă
poñilli di lăludz si'ncarcă
tu avlii s'frig Arumânilli.

Oauâ aroşi tut vâpsescu
că acsi s'află adeti
oaspiţi ṽin lâlâñi şi teti
strañi noauâ tuţ si'nvescu

Tuţ dadun azi stau pri measâ
mâcâ, bea, frig ñelli tu sulâ
şi muşata mea Hrisulâ
priimnari azi va iasâ.

Iasti Paşti şi sârbâtoari
cu ţipuñi şi sarti, măili
şi cu avghilii pareili
gioacâ şi trag corlu mari.

Iasti Paşti şi sirghiani
lumea s'duti la Bisearcâ
poñilli di lăludz si'ncarcâ
s'frângu băndzâli la hani.

DICEA

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

SUTANELE CU GRADE

—George DRAGU—

Dl. Nicolae Stoicescu, Ministrul Cultelor, din "C.P.U.N." profesor, condamnat în 1951 la 4 ani închisoare pentru "Delict de uneltire", și-a propus o politică de "Regenerare morală."

Spicuim dintr'un interviu publicat în Rom. Lib." din 7/2/90: "...Direcția Securității Statului-- veritabila caracatiță cu tentacule întinse spre absolut toate domeniile--avea și ea un compartiment specializat, care se comporta nu numai ca un organ de supraveghere ci și ca unul de direcție... departamentul cultelor avea, de fapt, misiunea de a împiedica manifestările libere ale vieții religioase... In realitate biserica se transforma treptat într'un instrument de propagare a teoriilor ateiste, fiind total deturnată dela rosturile sale. Dacă mai punem la socoteală -- continuă Dl. Stoicescu -- pătrunderea printre slujitorii mai tuturor cultelor a unor persoane cu misiuni speciale, DACA NU CHIAR SI CU GRADE (Sublinierile noastre) avem o imagine exactă a situației pe care am preluat-o".

Dl. Stoicescu a confirmat practicile din Dealul Mitropoliei.

Evlavioșii securității fabricaseră un pomelnic de păcate: să nu faci politică, să nu critici regimul pentru-că superi autoritățile care-ți pot persecuta neamurile; iar călăuza pe cărările Raiului nu-i alta decât Prea Fericitul Teoctist, Patriarhul Bisericii Mame...

Adăugăm mărturisirile preotului octogenar Boris Răduleanu:

"Patriarhul și Sinodul au acceptat ca alegerea și...trimiterea preoților în străinătate să fie numai cu avizul statului ateu; uneori chiar cu ANGAJAREA (S.N.) în securitatea regimului".

Așteptăm, de Invierea Domnului, spovedanii care să ne aducă "Regenerarea morală."

U.R.S.S. ÎN PERICOL?

—Florian ONITZA—

Victoria Marii Revoluții socialiste din Octombrie 1917, care se serbează la 7 Noembrie în fiecare an, o știe toată lumea.

Foarte puțini oameni știu însă că data la care s'a constituit Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, adică U.R.S.S-ul, este 30 Decembrie 1922, așa cum rezultă din "Istoria lumii în date" pagina 357. (Cartea cu titlul de mai sus, a fost editată în anul 1969).

Pentru a ne pronunța asupra destinului URSS-ului, trebue să avem în vedere deci data de 30 Decembrie 1922 și nu data de 7 Noembrie 1917, când s'a creat primul guvern sovietic, adică Consiliul Comisarilor Poporului, în frunte cu V.I. Lenin (a se vedea "Istoria lumii în date" pagina 355).

Mai înainte de orice este bine să știm ce interpretare astrologică are Soarele la 9 grade în constelația "Capricornului" pentrucă la acest grad se găsea Soarele în ziua respectivă.

Iată ca scrie astrologul francez Janduz despre gradul 9 din "Capricorn": este un grad "amenințător!" Simbolul gradului 9, este un om care cade lângă o cheie ruptă și o cruce, indicând prăbușirea fizică și morală. Astrologul francez adaugă că desenul din cartea lui, simbolizează un "destin tragic".

Interpretarea acestui grad, în privința destinului, se confirmă și în cazul căderii (abdicării) Regelui Mihai I, care a fost silit să abdice tot la data de 30 Decembrie - 1947.

Ceea ce este grav în horoscopul URSS-ului este aspectul Soarelui față de Pluto, care în anul 1922 se găsea în opoziție perfectă. In viitorul foarte apropiat, Uranus va trece peste Soarele zilei de 30 Decembrie, fiind în opoziție și cu Pluto din ziua de 30 Decembrie 1922. Aspectul acesta foarte rău interpretat de astrologi, devine actual între Martie - Mai 1990 și între Decembrie 1990 - Ianuarie 1991. Iată ce interpretare are configurația respectivă: fanatism deviat, răsturnare de planuri, moștenirea pierdută. URSS-ul este amenințat de criză, de pierderi prin forță majoră, violență sau implicare într'o catastrofă de masă.

Este important de știut că simultan cu aspectele negative din horoscopul URSS-ului, planeta Uranus, se va găsi pe cer la 180 grade (adică în opoziție) cu Jupiter din ziua de naștere a lui Gorbaciov, având ca interpretare opoziții, conflicte și necazuri, urmate de schimbări neașteptate. Iar în luna Ianuarie 1991, Saturn va fi în opoziție perfectă cu Marte din tema de naștere a lui Gorbaciov indicând dificultăți mari, pericole și necazuri cauzate de alții.

Un mesaj din lumea celor plecați de mult dela noi, în primele zile ale lunii Februarie 1944, conținea această profeție: "Hitler nu va câștiga războiul. Rușii vor veni la voi cu cântece,dar va veni o vreme când vor pleca în marș funebru".

Viitorul apropiat ne va dovedi dacă astrele și cei plecați în alte sfere, văd mai bine ca noi.

CUVANTUL COPIILOR

FLORIILE

In ziua de Florii Iisus Hristos a intrat în Ierusalim. Oamenii l-au primit cu ramuri de finic și strigau:

- Osana, Osana.

Toți erau fericiți.

Christine V.
12 ani

ÎNCORONAREA CU SPINI

Soldații au pus o coroană de spini pe capul lui Iisus și au râs de el. Si au scos hainele depe Iisus și ei au aruncat zaruri pentru cămașa lui. Apoi l-au înveșmântat cu o mantie purpurie ca să râdă de el.

Gloria E.
8 ani

TOMA NECREDINCIOSUL

Hristos a înviat și s'a arătat apostolilor, dar Toma nu era atunci cu ei și nu i-a crezut.

Apostolii au încercat să-l convingă pe Toma că Iisus a înviat, dar Toma tot nu credea. După aceea, în prima Duminică după Paște, căreia noi îi spunem Duminica Tomei, **Iisus s'a** arătat apostolilor. Toma era uimit. Iisus i-a spus:

- Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta **Mea și nu fii necredincios, ci** credincios.

Toma a atins rănile lui Iisus și a spus:

- Domnul meu și Dumnezeul meu!

Si Iisus i-a răspuns:

-Pentrucă M'ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut.

Thomas E.
14 ani

ABECEDAR CREŞTIN

Dragi copii

Fiecare an din viața noastră are în el două sărbători cu totul și cu totul deosebite. Crăciunul, adică ziua în care **s'a născut Iisus Hristos și Paștele, ziua** în care Iisus **Hristos**, a înviat.

Iisus **Hristos**, fiul lui Dumnezeu, a **coborît pe pământ și s'a făcut om ca să** ne scape de păcat. Din dragoste pentru noi a lăsat să fie batjocorit, umilit, scuipat, bătut, chinuit și răstignit pe cruce. **El ar fi putut opri toate acestea**, dar ca un fiu ascultător a acceptat voia Tatălui ceresc pentru ca noi, oamenii să fim izbăviți de păcat.

Când umilit și lovit își căra crucea pe Muntele Golgota El a spus femeilor care plângeau:

- Nu plângeți pentru **mine** ci pentru voi și pentru copiii voștri.

Iar când, răstignit pe cruce suferea dureri groaznice, în loc să-i blesteme și să-i amenințe pe cei care îl chinuiau el nu numai că i-a iertat dar L-a rugat și pe Dumnezeu să-i ierte:

- Iartă-le lor, Doamne, că nu știu ce fac.

Cât de mare a fost durerea credincioșilor când Iisus a murit răstignit.

Si cât de mare a fost uimirea femeilor când a treia zi, **mergând** la mormântul lui Iisus au văzut piatra dată la o parte și Ingerul le-a spus:

- Nu vă temeți. Stiu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici căci a înviat.

Dacă ați văzut vreodată un om mort, puteți înțelege cât e de dureros pentru oamenii din jurul lui. Si dacă după trei zile ar învia, vă imaginați câtă uimire ar fi!

Așa s'a întâmplat cu Iisus. Când ucenicii au auzit de înviere nu le-a venit să creadă.

Dar Iisus **s'a arătat** ucenicilor, a vorbit cu ei, a stat la masă cu ei, El însuși mâncând ba chiar l-a lăsat pe Toma Necredinciosul să-i atingă rănile ca să se convingă de faptul că da, El este Iisus Hristos cel care a murit răstignit pe cruce. Si Toma **s'a convins** că Iisus este viu.

Moartea a fost învinsă.

Au trecut 1957 de ani de atunci și în fiecare din acești ani, în ziua de Paște creștinii din lumea întreagă, întâlninduse, **și-au spus:**

- Hristos a Inviat!
- Adevărat a înviat!

Si în toată viața mea, cele mai scumpe cuvinte pe care le-am auzit vreodată au fost: "Hristos a înviat!" "Adevărat a înviat!"

Părintele MITREL

RĂSTIGNIREA

Dumnezeul meu,
Dumnezeul meu,
De ce m'ai părăsit!"

"Tată, în mâinile Tale îmi dau sufletul."
Atunci a murit Iisus
L-au dus la mormânt
Si l-au pus în mormânt.
Si au închis mormântul.
Si au pus sigiliu pe ușa mormântului ca nimeni să nu-l deschidă.
Si au stat acolo trei zile.

Si Iisus a înviat.

Dumitru C.
5 ani

GRĂDINA GHETSIMANI

Iisus se ruga afară. Apostolii lui au adormit. El i-a trezit prima dată și le-a zis:

- Rugați-vă ca să nu intrați în ispită.

Apostolii au adormit iar. Iisus i-a trezit. **Apoi Iisus se** ruga. Apostolii au adormit încă odată.

Atunci a venit Iuda cu soldații.

Si Iuda l-a trădat pe Iisus cu o sărutare. Soldații l-au luat pe Iisus și l-au dus la judecată.

Iulian Th.
10 ani

LA PAŞTI

Astăzi în sufragerie
dormitau pe-o farfurie,
necăjite și mânjite,
zece ouă înroșite.

Un ou alb, abia ouat,
cu mirare le-a'ntrebat:
-Ce vă este, frățioare,
Ce vă doare?
Nu vă ninge, nu vă plouă,
stați gătite'n haine nouă
parcă, Dumnezeu mă ierte,
n'ați fi ouă...
-Suntem fierte!
Zise-un ou rotund și fraise
lângă pasca de orez.
și schimbându-și brusc alura,
toate-au început cu gura:

Pân'la urmă tot nu scap!
-Ne gătește de paradă.
-Ne ciocnește cap în cap
și ne svârle coaja'n stradă...
-Ce rușine!
-Ce dezastru!
-Preferam să fiu omlet!
-Eu, de m'ar fi dat la cloșcă,
aș fi scos un pui albastru...
-Si eu, unul violet...
-Eu, mai bine-ar fi să tac:
așa galben sunt, că-mi vine
să-mi închipui că pe mine
m'a ouat un cozonac!..

G. TOPÂRCEANU

ÎNVIERE

De sub gardul prăvălit,
Gândăcelu'n smalț gătit,
Iese'n uliță, alene:
- Ce-i cu larma asta, nene?

Ii răspunde un gândac,
Stând pe-o frunză de copac:
- Cum nu știi? ... Nu ai aflat?
Azi, Hristos a Inviat!

Sergiu GROSSU

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

RĂMĂȘIȚELE DEZINFORMĂRII

Din țară ne vin știri triste!

Ne referim la falsurile propagandei ceaușiste care n'au fost încă dezrădăcinate. Cei întorși sunt priviți cu suspiciune: Mass-media ceaușistă îi numea anti-revoluționari, trădători, vânduți capitalismului iar securitatea îi urmărea și peste hotare.

Cine are interes să compromită atâta energie intelectuală de care țara are atâta nevoie?

Cine se opune reîntregirii neamului?

Sunt părinții, care nu mai vor să-și revadă copiii?

Sunt frații, surorile? Ori sunt vechii tovi îmbrăcați în "Tricolor cu gaură" care se tem că pierd lustrul "Epocii de aur"?

Să identificăm în linii largi, pe cei de peste hotare:

Un preot care a trecut hotarul cu patru copii mici, o femeie însărcinată, în ultima lună, care a înfruntat valurile Dunării. Cei care au fugit ascunși prin trenuri, camioane, etc.

Glasul lor a atras atenția opiniei publice despre crimele comuniștilor și multe vieți au fost salvate datorită clopotelor trase în dungă: priviți, lume civilizată, ce se întâmplă în "Epoca de aur" a "Vițelului dezmierdat".

Exilul a fost ecoul strigătelor înăbușite ale fraților din țară!

Cine nu-și reamintește de schiorul care și-a dat foc pentru a atrage atenția schiorilor străini de ce s'a întâmplat la Brașov?

Cine poate uita pe cei cu domicilii forțate, pe cei bătuți, închiși, torturați, iradiați, etc.

Presa exilului a fost cea care a demascat crimele regimului! Redăm un caz, care nu-i unic, din istoria "trădătorilor fugiți".

Petru Orașnu, doctor în Brașov, avea oficiul în centrul orașului.

Securitatea i-a cerut ca după orele de consultație, să le cedeze oficiul pentru "conversații amicale" cu dușmanii poporului. A fost refuzată. A urmat o serie de oferte cu posturi înalte, etc. Până la urmă, plictisită de refuzuri, securitatea i-a dat un ultimatum:

"Turnător ori pușcăriaș?"

A preferat pușcăria (7 ani plus). Azi e în Florida.

Cine-i trădător? Cel care n'a vrut să fie informatorul unui regim criminal, ori rămășița nemăturată a vechiului regim? (Notă: Nu ne referim la agenții securității și borfașii trimiși în lumea liberă ca să tulbure apele exilului).

PÂNĂ LA ÎNVĂȚ DEZVĂȚUL

Mulți tovarăși rămași la conducere în guvernul din București, ne cer să avem răbdare până vor învăța ce-i democrația.

Le oferim prima și ultima lecție:

Uitați ce-i comunismul și-ați învățat ce-i democrația.

Uitați de ideea unui singur partid, a unui singur glas, a proprietății unice, că mass-media e obligată să laude pe șeful suprem, chiar dacă dă prin străchini, etc.

Vă recomandăm o singură carte: aritmetica din clasele primare! Invățați să adunați, împărțiți, etc., ca să dați cifrele exacte când întocmiți statisticile cu mărețele succese ale "epocilor" ... staliniste ceaușiste, etc.

Si poate cea mai folositoare lecție ce trebue s'o memorizați, ca tabla înmulțirii, e să ascultați părerile altora fără a-i socoti că vă sunt dușmani.

Intrebat care-i cea mai dificilă situație a unui politician, Winston Churchill, a răspuns:

Să recunoști că adversarul tău are dreptate!"

CUM DEVII NEOPATRIOT

Te duci la sediul "FRONTULUI" și dai o declarație:

"Am lustruit pantofii conducătorului și el nu mi-a spus mersi."

DELA ÎMPUȘCĂTURĂ LA MUȘCĂTURĂ

Pentru păstrarea ordinii, poliția din București a fost înarmată cu "câini dresați" (R.L.)

Există totuși o îmbunătățire: înainte "huliganii și agentii străini" erau împușcați, acuma sunt mușcați.

ALO? ALO?

Legăturile telefonice sunt greu de obținut cu și din străinătate. In timpul revoluției au fost distruse multe circuite. Intre timp s'au anulat unele taxe ce aveau ca scop să reducă la minimum conversațiile între oameni. S'a întrodus tariful de zi și de noapte. Inainte aveai voie la o conversație cu străinătatea o dată la trei luni. Pentru a doua conversație plăteai o extra taxă, plus costul convorbirii.

AUZITE

In loc de execuție, o altă sentință: Savanta, să citească în fiecare zi, cu voce tare, la TV și la radio, părerile presei locale și străine despre "Creierul Carpaților"; iar "Creierul Carpaților" să dea în bobi cu macro-moleculele savantei.

CITITE

"Libertatea", 7. 2. 90: "Cât adevăr se ascunde în unele bancuri: ...După dispariția celor doi 'baftiști' au rămas exact 23 milioane de... protestanți".

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DESPRE RĂNITI DE-AI REVOLUŢIEI DUŞI ÎN AUSTRIA

DR.MIHAI DRAGOI

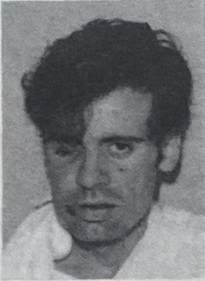
In cadrul campaniei de ajutorare a României, medici din Viena au fost la faţa locului, căutând să sprijine eforturile de salvare a răniţilor. Intre alţii, medicii şefi ai spitalelor de urgenţă "Lorenz Bohlar" şi "Meidling" au dispus transferarea la spitalele lor a unui număr de cazuri grave, care în România, din cauza lipsurilor totale, nu puteau fi tratate.

Merg printre paturile de suferinţă ale acestor grav răniţi, operaţi acum, unii de mai multe ori!

Suferinţele lor sunt de nedescris! Unui tânăr soldat, din pricina infecţiei la şira spinării, nici acum nu i s'a putut extrage glonţul! Unui alt rănit, glonţul i-a intrat din gură în ochi. Nu poate vorbi, a pierdut ochiul... Este singurul care poate merge. Ceilalţi, în mare parte, au amputări. Le-am dus cocarde tricolore. El, mândru, m'a dus de mână la şifonierul lui, arătându-mi tunica cu tricolor la mânecă...

Un tânăr tare, tare răbdător la câte suferă, dr. Drăgoi Mihai, medic de spital, era sortit să moară, ca să nu aibă cine salva răniţii, care cu greu ajungeau la spitale fiind împuşcaţi şi în salvări! Dr. Drăgoi, fiu de preot din Timişoara, mi-a dat fotografia sa, la cererea mea pentru Cuvântul Românesc, care-i citit de toţi cu mare bucurie. La fel, Dragalina Patriciu, cel cu ochiul pierdut şi marea suferinţă. Am mai întâlnit pe Nicoară Florin din Constanţa, Tăbăcaru Marian din Vrancea, Cojită Ion Vit, Timişoara.

Sunt mai mulţi şi unii se tem de răzbunarea securiştilor şi se gândesc cu groază la întoarcere să nu fie omorîţi! Un rănit preferă să plece de aici la fraţii din Canada.

PATRICIU DRAGALINA

Mai sunt răniţi şi în alte spitale din Viena. Alţii sunt la Hermagor, în Sudul Austriei, la reabilitare. Se bucură ca nişte copii când primesc un suc, o ciocolată, ziare, timbre poştale, etc.

Ar fi bine dacă Românii împrăştiaţi prin toate ţările lumii, s'ar gândi şi la ei! Aşa sunt lăsaţi de "foştii lor fraţi" în aceeaşi uitare ca şi cei aproape 7.000 de refugiaţi români din Austria, care în parte - fumează hârtie obişnuită în loc de ţigări şi nu au nici măcar bani pentru o scrisoare la cei de acasă!.

Răniţii revoluţiei, îşi salută fraţii de pe paturile spitalelor din Viena.

Dorina GABOR

PRIMUL MONUMENT RIDICAT ÎN MEMORIA MARTIRILOR REVOLUŢIEI DIN DECEMBRIE

Acest monument dedicat eroilor Revoluţiei din Decembrie 1989 a fost ridicat de Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Gheorghe" din Toronto, Canada şi se află în Cimitirul românesc, situat în apropierea oraşului Toronto.

INSTITUTUL BUCOVINA

La data de 13 Februarie 1990 a avut loc sfinţirea şi deschiderea festivă a Institutului Bucovina, în Augsburg, RFG. Crearea acestui insitut, care este de o deosebită importanţă pentru păstrarea, valorificarea şi răspândirea culturii româneşti, se datorează Germanilor din Bucovina, care se simt legaţi sufleteşte de România. Institutul poartă numele de "Bucovina" şi nu "Buchenland", numele german. Cu ocazia deschiderii s'au bucurat de mare succes cântecele şi jocurile populare româneşti. Din partea exilului românesc au fost preotul Lupuleasa, Dr. Constantin Sporea, preşedintele Societăţii academice române şi George Băltean.

Institutul primeşte spre păstrare şi evaluare ştiinţifică, reviste, cărţi, ziare şi documente. Adresa:

Bukowina-Institut
Alter Postweg 97 a
D-8900 Augsburg

„România liberă"

TÂRGU MUREŞ: GROAZĂ, URĂ

CUM A ÎNCEPUT

...Intâi Maghiarii s'au izolat de Români. Dacă până atunci trăiseră în bună înțelegere, sau cel puțin așa părea, acum era momentul să se dușmănească. Intâi școlile. Scoli separate. Liceul Bolyai. Apoi facultățile. Studenții maghiari nu vor să mai învețe alături de studenții români. Apoi -15 Martie. Sărbătorirea - cu drapele maghiare - a unui eveniment în urma căruia au fost masacrați 40.000 de Români. Apoi, incendierea unor locuințe ale Românilor din Sovata. Profanarea statuilor lui Avram Iancu și Bălcescu. Demonstrații și contrademonstrații. 16 Martie. Personalul de naționalitate maghiară dela farmacia Nr. 28 din cartierul Tudor Vladimirescu refuză să servească cetățenii români. Apar manifeste antiromânești și șovine. Apare steagul maghiar. Unul din panourile indicatoare dela intrarea în oraș este schimbat. In loc de Tg. Mureș, Marosvasarhely. Lucrători dela Azomureș îl pun la loc. A doua zi, iar. Si a treia zi la fel. Tot pe 16 Martie, Nagy Samuel își transformă automobilul în armă și intră în demonstranții de pe Bd. 1 Decembrie, rănind 14 cetățeni români. Apoi lipsa unor informații reale si complete, precum și ațâțarea din umbră a dușmăniei. De către cine ? Nu știm. De ce ? Este limpede. Apoi ziua de Luni, 19 Martie, când majoritatea populației orașului s'a grupat în două tabere. Ziua s'a terminat cu victime. Filmul ei seamănă cu cel al zilei următoare...

MARȚI 20 MARTIE : LA CARE AM FOST MARTORI OCULARI

Ora 18. Stirea pe care, cu greutate, reusim s'o transmitem redacției cuprindea o undă de îngrijorare, privind fragilitatea cordonului de polițiști, care despărțeu cele două tabere -Români și Maghiari- adunate în Piața din fața Palatului Culturii din Tg. Mureș. Nu stiam dacă va rezista presiunii maselor.

Si, într'adevăr, nu rezistă. După pietrele, bilele, bucățile de metal care zboară, dintr'o parte într'alta, urmează primele încăierări între oamenii aflați la marginea cordonului polițienesc și în două-trei puncte mai slabe. (Ca să vă faceți o imagine mai exactă a acestei piețe, încercăm să facem o sumară descriere a ei: pe partea dreaptă a drumului se află Palatul Culturii, urmat de sediul Consiliului Județean Provizoriu de Uniune Națională, care are în față un părculeț, apoi fostul sediu u.t.c., tot o clădire masivă. Vizavi de acestea, o clădire înaltă, cât un bloc cu patru etaje, și în continuarea ei -Hotelul Grand, de unde am urmărit îngrozitorul spectacol ce a urmat. In josul străzii, piața se închide cu o biserică catolică, iar în sus -centrul orașului. Bineînțeles că injuriile proferate de cele două părți, nervozitatea, încăierările de care vorbeam nu duc deloc la calmarea spiritelor. Dimpotrivă. Duc la retragerea polițiștilor (! ?), care dau astfel posibilitatea unei lupte generale, de o bestialitate nemaiîntâlnită. Maghiarii, mai numerosi și mai bine organizați (de către cine oare ?), intră primii în posesia armelor, care erau, deci dinainte pregătite: bâte, rângi, țevi, cuțite, etc. O parte aduse de o ambulanță! Românii, nelăsându-se mai prejos, pun mâna și ei pe obiecte asemănătoare. Bătălia se întețește. Se rup mâini, se sparg capete, loviturile curg cu nemiluita de o parte și de alta. Forța este mărită de furie și de ură. Ură cum n'am mai văzut nicăieri până acum. Mai numeroși, mai ordonați, Maghiarii atacă și câștigă teren. Din fața Consiliului ajung în dreptul bisericii. Românii fug pe lângă biserică, dar lasă în urmă răniți. Se iau ostatici. Un Român prins este maltratat cumplit chiar sub ochii noștri. Este lovit cu bâtele, cu pumnii și picioarele până cade într'o baltă de sânge. Atrocitatea nu se oprește aici. Un tânăr (majoritatea combatanților sunt tineri și foarte tineri) se oprește lângă corpul căzut și, cu un obiect asemănător unui cuțit (nu ne-am dat seama dela fereastra hotelului, putea fi și o bucată de metal) ținut cu ambele mâini, îl lovește cu cruzime de mai multe ori. Omul are capul spart și nu mișcă. Ii zvâcnește doar mâna stângă. Unii îi aruncă pe față o bucată de placaj tricolor. Cei ce trec pe lângă el îl lovesc cu piciorul și îl scuipă. Românii revin. Li s'au alăturat țărani din Valea Gurghiului. Proiectilele zboară din unii în alții. Se aruncă sticle, pietre, bucăți de lemn, de metal care fac la rândul lor alte victime, alți răniți. Un bătrân pe care lupta l-a prins în fața hotelului primește o lovitură de bâtă care-i sparge capul. Inclestarea continuă, iar furia atinge paroxismul. Urletele și vaietele de durere măresc senzația de groază. In holul hotelului sunt aduși răniți. Tot acolo sunt și o parte din polițiști și acest fapt crează pentru cei din hotel un sentiment de securitate care se va dovedi din păcate neîntemeiat. Atât cât putem să vedem din hotel, și pe străzile laterale se dau lupte. Ambele tabere fac ostatici care sunt bătuți cumplit și târîți pe jos. (Un reporter dela un post de televiziune din Irlanda -unde este T.V.R.L ?- îmi spune cu tristețe că nu suntem pregătiți, nu suntem educați pentru democrație. Si mai spune că pentru astfel de evenimente ei au în Irlanda forțe speciale, dar oare România trebue să devină Irlanda ?

NUMAI ARMATA A PUTUT DESPARTI CELE DOUA TABERE

Brusc, dinspre centru, cu o viteză fantastică, scăpat de sub control, apare un camion de 16 tone, care smulge pur și simplu un stâlp de beton din trotuar și se înfige în treptele bisericii. Soferul și cei 6-7 inși care se găseau în remorcă scapă, dar unul din cei care se aflau în cabină moare pe loc. Cei câțiva oameni care erau pe traiectorie scapă aruncându-se în lături...

In jurul orei 19 apar, în sfârsit, primele vehicule militare. Intâi două T.A.B.-uri de cercetare, apoi 10 tancuri. Dar ele nu izbutesc să-i despartă pe combatanți decât pentru puțin timp. Amplasarea blindatelor este neinspirată. O parte fac zid între clădirea de lângă hotel și fostul sediu u.t.c., cealaltă mai sus cu 30-40 de metri. In spatele unora -Românii, în spatele celorlalte -Maghiarii. Distanța este insuficientă și "artileria" celor două tabere își începe din nou tirul. Practic, blindatele nu sunt decât adăposturi pentru unii și alții. După pietre și alte obiecte de acest gen își fac apariția sticlele incendiare, umplute cu benzină. Câtorva oameni le iau foc hainele, dar sunt stinse repede. Copii și tineri din ambele tabere sparg alimentarele și cofetăriile dimprejur și vin cu lăzi cu sticle goale. Câmpul de bătălie se acoperă cu cioburi. Un ofițer al armatei încearcă să-i despartă. Este lovit de un bolovan la picior. Un cetățean încearcă să-l ajute. Acesta însă este lovit cu o piatră în cap. Oamenii sunt dezlănțuiți, nimic nu mai poate opri această furie dementială. Pe marginea zidului de blindate, în dreptul fostului sediu u.t.c., spațiul este mai larg. Tancurile n'au acoperit chiar tot drumul. Acolo lupta devine directă. Atacă și unii și alții. Aruncă toți cu ce le cade în mână, se lovesc cu bâtele și cu rângile. Unii și-au făcut scuturi din lăzi goale, din placaje, și chiar din indicatoarele de circulație. Vacarmul e de nedescris. Curajosul ofițer apare din nou cu o porta-voce în mână. Apel la rațiune. Nici un rezultat. Este iar lovit cu o piatră în picior. Transporturile de sticle goale și incendiare continuă. Mașinile din fața hotelului sunt distruse. Un uragan de ură care nu are limite. Lângă colțul hotelului e un chioșc cu acoperiș din azbo-ciment. Câțiva puști (din nou precizăm că majoritatea combatanților sunt foarte tineri) se urcă pe el, și aruncă de acolo. Lângă chioșc -alții, care, sparg cărămizi și plăci din acoperiș pentru a putea fi aruncate. Cu toate că mulți s'au retras (rămânând câteva sute și de o parte și alta), lupta continuă cu mai multă înverșunare. Maghiarii fac rost de un furtun, adăugând apa arsenalului de care dispun. Românii scot la iveală un stingător cu praf, apoi iau din hotel furtunele dela hidrante. Inăuntru, treptele și holul hotelului mustesc de apă. Sunt aduse panouri mari, care marchează lucrările de șantier de pe șosele, și sunt folosite ca paveze. In funcție de atacurile uneia sau alteia dintre părți, trec în stăpânirea fiecăreia dintre ele. Din nou se fac ostateci. Un Maghiar ostatec este expus pe un tanc. Este bătut și asta nu face decât să-i înfurie pe ceilalți. Pe acoperișul clădirii de lângă hotel apar cinci Maghiari care aruncă de acolo întâi sticle goale, apoi incendiare. Poziția este bună, reușesc să-și atingă ținta. Românii se retrag 20 de metri. Din hotel, dela unul din etajele superioare cineva aruncă la rândul lui în Maghiarii de pe acoperiș. Aceștia se retrag. Impreună cu fotoreporterul care mă însoțește hotărîm să fugim din hotel. Când ajungem jos suntem împinși înapoi de o masă de oameni, Români, care se reped pe scările hotelului în sus. Maghiarii trecuseră la atac. Mai numeroși, au cucerit poziția Românilor. Răcnesc continuu: Hol vagytok ? Hol vagytok ? (Unde sunteți, unde sunteți ?). Armata stă liniștită în tancuri, ambalând din când în când motoarele, făcând fum. O parte a Maghiarilor se reped după Românii care au fugit pe străzi, o parte năvălesc în hotel. Poliția și cetățenii dela etajele inferioare, unii în pijama, fug prin spatele hotelului. Cine e prins e pierdut. O dezlănțuire de ură și groază cum nu s'a mai văzut. Victorioși, stăpâni pe situație, Maghiarii parcă s'au liniștit. Dar din hotel iar începe bombardamentul cu sticle și pietre. Maghiarii se înfurie din nou și, urlând înfiorător, devastează hotelul. Noi părăsim camera, care avea vedere la stradă și ne refugiem la niște vecini, pe partea opusă. Am stins lumina, am stat cu spaimă în suflet și am trăit cea mai lungă noapte din viața noastră. Maghiarii bântuie coridoarele, încearcă ușile și, unde ceva li se pare suspect, le sparg...

Se aud urlete de durere. Ușa dela camera în care stătusem este forțată. Cea în care stăm acum scapă ca prin urechile acului, de același tratament. Alte camere sunt devastate. La fel restaurantul, holul și shop-ul, vitrinele sunt sparte cu rângi. Dezlănțuirea este sălbatică. Până la ora 1 trăim cu teama că putem fi descoperiți. La un moment dat pe coridor se strigă în românește că totul e în ordine, dar accentul este categoric unguresc. Nu cădem în capcană. Puțin mai târziu o voce în limba maghiară strigă retragerea. Vocea nu era a unui copil și avea autoritatea unui comandant...

DIMINEAȚA ZILEI DE 21 MARTIE

... Centrul orașului e plin de pietre, cioburi, lăzi, rângi, bâte, urme de foc, sânge, tancuri, T.A.B.-uri, soldați. Grupuri de oameni discută aprins evenimentele. Majoritatea condamnă vandalismul, dar nu-i suficient. Două autobuze și un camion incendiat. Un altul proptit în treptele bisericii catolice. Hotelul devastat, clădirile dinprejur de asemenea. Suspiciunea este în toi. La fel ca la venire suntem întrebați dușmănos și de unii și de alții cine suntem, de ce facem poze, ce vrem să aflăm. Ca ziariști suntem în continuare expuși. Am aflat că un fotoreporter străin a fost rănit. Azi noapte, pe aeroport au aterizat 7 avioane militare cu parașutiști dela Boteni. Din nou, ei... Dela spital aflăm că sunt 206 de răniți, 60 foarte grav, și 6 morți. Si tristețea, o cumplită tristețe bântuie străzile orașului rănit...

Tudor Artenie

(România liberă)

COMUNICAT COMUN

Reprezentanții Uniunii "Vatra Românească" din județul Cluj și ai organizației județene a Uniunii Democratice Maghiare din România, întruniți într'o reuniune comună, au dat publicității următorul comunicat comun:

"Adresăm tuturor locuitorilor orașului și județului rugămintea de a respecta regulile de comportare unanim admise în societățile civilizate, potrivit normelor europene. Ei își afirmă dorința de a contribui la asigurarea efectivă a drepturilor egale pentru toți cetățenii patriei. Ne declarăm împotriva violenței. Considerăm necesară elucidarea condițiilor în care s'au comis grave acte de huliganism în unele localități din țară, demascarea publică și trimiterea în judecată a instigatorilor, organizatorilor și participanților la aceste infracțiuni. Pentru instaurarea unei adevărate democrații, România are astăzi nevoie, mai mult ca oricând, de un climat de liniște și înțelegere. Considerăm deci că singura cale de rezolvare a oricăror diferende este cea a dialogului. In acest scop suntem hotărîți de a continua discuțiile bilaterale pentru o mai bună cunoaștere reciprocă a poziției fiecărei părți, în special în ce privește învățământul în limba maternă de toate gradele, corecta informare a opiniei publice prin mass-media, manifestări culturale, etc. In toate aceste domenii și tratative vom manifesta o atitudine loială, bună credință și corectitudine, singura de natură a oferi șanse reale de înțelegere și aplanare a conflictelor. Această declarație este împărtășită și de asociația democrată maghiaro-română din Cluj".

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

POPULAŢIA ROMÂNIEI PE NAŢIONALITĂŢI

Sursa informaţiei statistice asupra distribuţiei populaţiei pe naţionalităţi o reprezintă în ţara noastră recensământul populaţiei. La toate cele patru recensăminte efectuate în perioada postbelică în anii 1956, 1966 şi 1977, în programele de înregistrare au figurat "naţionalitatea" şi "limba maternă", înregistrate pe baza liberei declaraţii. Pentru copiii minori s'a înregistrat naţionalitatea părinţilor în cazul în care aceştia aveau naţionalităţi diferite.

Mii locuitori

	1956	1966	1977
Total din care	17 489,5	19 103,2	21 559,9
Români	14 996,1	16 746,5	18 997,4
Maghiari	1 587,7	1 619,6	1 713,9
Germani	384,7	382,6	359,1
Ţigani	104,2	64,2	227,4
Alte naţionalităţi	416,8	290,3	262,1

Aromâni	— 982	Ruşi	— 21 206	Cehi	— 7 689
Macedoromâni	— 1 176	Lipoveni	— 11 490	Greci	— 6 262
Ucraineni	— 54 453	Evrei	— 24 667	Polonezi	— 4 641
Ruteni	— 1 057	Tătari	— 23 369	Armeni	— 2 342
Sîrbi	— 34 429	Slovaci	— 21 286	Alte naţionalităţi	— 4 082
Croaţi	— 7 500	Turci	— 23 422	Nedeclaraţi	— 452
Sloveni	— 1 251	Bulgari	— 10 372		

MANIFESTAŢII ÎN BUCUREŞTI

Duminică 11 Martie au avut loc în Bucureşti două manifestaţii.

O manifestaţie paşnică a pornit dela Piaţa Unirii, s'a oprit în Piaţa Universităţii omagiind cu pioşenie pe eroii căzuţi aici în noaptea de 21-spre 22 Decembrie, de asemenea în Piaţa Romană, îngenunchind pe locul însângerat, apoi şi-au continuat drumul până în Piaţa Victoriei, unde au rămas până la ora 17. Pe pancartele purtate de muncitori, studenţi, elevi, intelectuali, ţărani, liber profesionişti, pensionari, era scris: "Manifestaţiile de azi 11 Martie vor continua până la scoaterea comunismului din conducere"; "Incepând de astăzi 11 Martie 1990 - manifestaţii în fiecare zi, în continuare, până la demisia dictatorului"; "Jos cenzura şi minciuna", "Jos comunismul şi securitatea".

Manifestaţia a fost organizată de formaţia politică "Alianţa poporului", al cărei program cuprinde şi următoarele puncte: desfiinţarea structurilor comuniste din întreprinderi şi ministere; descentralizarea economiei prin desfiinţarea imediată a centralelor, direcţiilor şi a celorlalte organisme intermediare care constituie o frână în calea democratizării; desfiinţarea C.A.P.-urilor şi împroprietărirea ţăranilor cu drept de moştenire, fără drept de înstrăinare pentru a nu facilita apariţia marilor latifundiari.

A doua manifestaţie a avut loc tot în Piaţa Unirii, în faţa Parlamentului, unde câteva mii de muncitori, reprezentanţi ai sindicatelor independente din mari întreprinderi bucureştene au cerut: acordarea săptămânii de lucru de 5 zile, începând cu luma Martie 1990, şi crearea condiţiilor necesare realizării producţiei fără diminuarea salariilor tarifare; desfiinţarea vechilor structuri UGSR şi tercerea fondurilor şi patrimoniului acestora către sindicatele independente nou înfiinţate, listele organelor de securitate şi ale informatorilor din întreprinderi.

ALIANŢA PARTIDELOR DE OPOZIŢIE

Agenţiile de presă Reuter şi France Press anunţă în ziua de 31 Martie:

Trei partide româneşti s'au aliat pentru a combate Frontul Salvării Naţionale în alegerile libere din 20 Mai, a anunţat unul din dirigenţi.

Radu Câmpeanu, Preşedintele Partidului Naţional Liberal, a declarat în cursul unei conferinţe de presă, că el a încheiat o alianţă cu Partidul Naţional Tărănesc, Crestin şi Democrat şi cu Partidul Social Democrat.

Radu Câmpeanu, în vârstă de 66 de ani, a adăugat că el este desemnat candidat prezidenţial pentru Liberali, o adunare de centru dreapta, care apără o politică economică liberală. Dar el a precizat că cele trei partide ale noii alianţe nu au decis dacă el va fi singurul candidat la preşedinţie sau fiecare formaţiune va prezenta candidatul său.

Alegerea prezidenţială e prevăzută pentru 20 Mai, în acelaşi timp cu cele două camere ale parlamentului.

EXPOZIŢIE ROMÂNEASCĂ LA CHIŞINĂU

La Chişinău a fost inaugurată expoziţia "Tehnica informatică de calcul şi de radioelectronică în România".

Adjunctul ministrului român al electrotehnicii şi industriei electronice, Vasile Baltac, arată că expoziţia are un caracter comercial şi constituie, totodată o invitaţie la cooperare în producţia de electronică industrială, de cercetare şi casnică.

CAZUL DAN GHINEA

Un număr de aproximativ 300 de studenţi dela Academia de Stiinţe Economice (fosta Academie Comercială) din Bucureşti au declarat o grevă de două ore în ziua de 16 Martie, cerând clarificarea situaţiei lui Dan Ghinea, student în anul III la Facultatea de Cibernetică, arestat în ziua de 9 Martie, 1990.

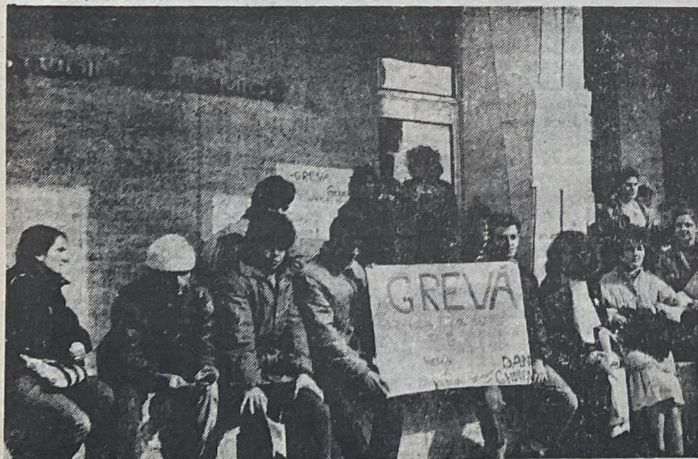
Studenţi, profesori, conferenţiari universitari au încercat să afle motivele arestării lui Dan Ghinea. Dela Procuratura Municipiului Bucureşti şi dela Poliţia Capitalei li s'a comunicat că Dan Ghinea este sub anchetă sub diferite invinuiri contradictorii: - tulburarea ordinii publice în ziua de 18 Februarie, când s'ar fi aflat în primele rânduri ale celor care au pătruns în sediul guvernului din Piaţa Victoriei, fără a putea fi acuzat de violenţă şi - posibilă lovitură de stat.

Trei alţi studenţi care au încercat să-l vadă pe Dan Ghinea, au fost intimidaţi la Poliţia Municipiului Bucureşti, fiind supuşi ei înşişi unor adevărate anchete, cerându-li-se declaraţii în legătură cu cele întâmplate în ziua de 18 Februarie.

In urma acestei greve, precum şi a interpelării în parlament de către reprezentantul în CPUN al Asociaţiei foştilor deţinuţi politici, Dan Ghinea a fost eliberat.

Pentru clarificare, Dan Ghinea nu este un element rău, ci dimpotrivă, conform caracterizării decanului facultăţii al cărei student este, "s'a încadrat din primele zile ale Revoluţiei în lupta pe care au dus-o studenţii pentru consolidarea cuceririlor acesteia. A făcut parte din grupele voluntare care au apărat facultatea de terorişti... Dl. Ghinea este un student cu posibilităţi intelectuale deosebite, animat de patriotism, respectuos... Considerăm că poate deveni un bun specialist, util ţării în perioada de refacere care ne aşteaptă".

Cazul Ghinea reprezintă un abuz de drept, un caz de încălcare a Prevederilor Pactului internaţional cu privire la drepturile civile şi politice.

STUDENTI IN GREVA, IN FATA ACADEMIEI DE STUDII ECONOMICE

SINDICATUL LIBER AL AVOCAŢILOR DIN ROMÂNIA

Prin reprezentanţii săi din Comitetul Director, Sindicat Legalizat prin sentinţa civilă nr.601 din 6 Martie 1990,

PROTESTEAZĂ

împotriva modului în care s'au desfăşurat alegerile pentru delegarea reprezentanţilor Baroului Bucureşti la Congresul Avocaţilor din România ce a avut loc în zilele de 10-11.03.1990.

Vă informăm că la data de 6 Martie 1990 a fost convocată prima adunare generală a Baroului Bucureşti pentru desemnarea delegaţilor. Deoarece la acea dată adunarea generală nu a întrunit numărul necesar de membri pentru a putea fi legal constituită, s'a hotărît amânarea pentru data de 8 Martie 1990.

La această dată au fost prezenţi în Aula Facultăţii de Drept un număr de aproximativ 220 de avocaţi, cu mult sub norma legală pentruca această adunare să fie statutară.

Precizăm că numărul total al avocaţilor Baroului Bucureşti este de cca. 610 avocaţi. La momentul votului nu erau prezenţi decât 180 de avocaţi din care au avut voturi valabile un număr de 172. Dintre avocaţii propuşi pentru a fi delegaţi la congres, doar Dl. avocat Paul Mitroi a întrunit un număr apreciabil de voturi, respectiv 118. Ceilalţi delegaţi la congres au primit un număr foarte mic de voturi raportat la numărul votanţilor, unii neatingând cifra de 1/2 din numărul total "al electorilor" ca de exemplu Dl. avocat Anagnoste Victor şi Dl. avocat Tocaciu Oliviu, care au avut fiecare aproximativ 65 de voturi, iar ultimul delegat din cei 15 a avut 40 de voturi.

In aceste condiţii apreciem că niciunul din DELEGAŢII la congres ca reprezentanţi ai Baroului Bucureşti nu au legitimitate, cu excepţia Dl. avocat Paul Mitroi.

In aceste condiţii, vă rugăm să reţineţi că din cei 15 delegaţi prezenţi, un număr de 7 vor fi aleşi obligatoriu conform art.5 din Decretul-Lege emis de C.P.U.N. în Consiliul Uniunii Avocaţilor din România, iar - dintre aceştia - 5 vor face parte din Comisia permanentă a Uniunii, conform art.6 din acelaşi decret-lege. Aşa fiind, vă rugăm să observaţi că nici un delegat din Bucureşti nu poate face parte din aceste organisme, nefiind legal aleşi de Baroul respectiv.

Menţionăm că delegaţii Sindicatului Liber al Avocaţilor au solicitat statutul de observator la congres, pentru a putea informa toţi avocaţii din ţară despre modul în care decurg lucrările. Arătăm că datorită influenţei celor de mai sus, congresul a refuzat în mod nedemocratic acordarea statutului de observator reprezentanţilor sindicatului nostru.

Ne întrebăm atunci, ce au de ascuns participanţii la congres faţă de marea majoritate a avocaţilor? Există oare vreun interes în a crea o Uniune fantomă? Vă întrebăm unde este locul tinerilor şi care este difernţa dintre procedurile vechiului regim, reprezentat cu cinste de "tovarăşa Maria Bobu" şi de fostul vicepreşedinte al Colegiului de Avocaţi Bucureşti, Dl. Victor Anagnoste, care a deţinut funcţii de conducere de circa 25 de ani ?

Sindicatul Liber al Avocaţilor va lupta pentru democratizarea reală a avocaturii, pentru o avocatură care să profite tuturor avocaţilor cinstiţi şi îndrăgostiţi de profesie să nu mai devină apanajul unor aşa-zişi "corifei ai barei".

COMITETUL DIRECTOR
AL
SINDICATULUI LIBER AL
AVOCATILOR

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

FAMILII UMPLUTE CU CULTURĂ

Alături de **academiciana** repetentă, avem un alt exemplu de distinsă cultură de care a fost molipsită familia de Von Scornicești,

Ne referim la d-na Elena Bărbulescu, sora doctorului Nicolae Ceaușescu și cumnată cu doctora inginer, etc. Elena Ceaușescu.

La drept vorbind, d-na Bărbulescu era cea mai cultă din familie deoarece terminase, în 1951, 7 clase primare. Unii spun c'ar fi terminat doar 5 clase, dar și în acest caz era cu o clasă primară mai educată decât **savanta-rudenie** cu renume mondial.

D-na Bărbulescu era ambițioasă, dar și prudentă, nu și-a băgat nasul în molecule și n'a obținut brevete de mari descoperiri mondiale. Ea și-a terminat liceul fără frecvență: a stat acasă, "a studiat", apoi a **scris** la școală cine este și a cerut să i se trimită diploma prin poștă. In 1970, a absolvit și **Academia Stefan Gheorghiu. Setea ei pentru înghițirea** culturii continuă:

In 1975 devine "Doctor în istorie" în cadrul Universității din Cluj-Napoca, obține medalii, Ordinul Muncii Clasa I-a, a II-a etc. și are o purtare civilizată demnă de cultura ei aleasă:

A pălmuit pe **profesoara** Maria Vișan în fața elevilor; a redus salariul unui profesor de sport **pentrucă** în cursul orei de gimnastică nu purta cravată, iar un doctor a fost calificat "obraznic"; **declarase** că un elev, nesupraveghiat, **murise înnecat în timp ce "profesoara de istorie" afirma** c'a fost **"ifract".**

La ora actuală Elena Bărbulescu este arestată. Procesul merge greu. Mafia comunistă-securistă, rămasă încă în unele posturi de conducere, încearcă, să **instaleze** teama: unui procuror i s'a făcut mașina zob, altuia i s'a spart parbrizul. Intenția de a se suprima amănuntele domnește la toate procesele intentate comuniștilor.

Cui folosește ascunderea adevărului?

Cine sunt cei interesați care vor să măture crimele sub covor?

TOT DESPRE SINUCIDEREA LT.GEN. POPA GICĂ

Dl. Teofil Pop, **Ministru** de justiție, într'o conferință de presă, a dat amănunte asupra sinuciderii generalului Maior de justiție Gică Popa, Președintele Completului de Judecată al Tribunalului Militar București, constituit pentru judecarea inculpaților Ceaușescu Nicolae și Ceaușescu Elena:

"Joi 1 Martie, în jurul orei 13 și 15 minute generalul maior Popa Gică s'a impușcat, în biroul său din cadrul ministerului de justiție...sinuciderea a survenit pe fondul unei depresiuni psihice grave, care l-a afectat în ultimul timp..."

Judecata pripită a lui Ceaușescu, "sinuciderea" Președintelui Tribunalului, urmată de judecarea celor patru (Postelnicu, etc.) unde acuzații au fost opriți de "judecători" ca să **dea** amănunte ce ar fi putut compromite și pe alții, dă de bănuit că se **încearcă** o mușamalizare de proporții grave.

Cui îi e frică să se afle câți complici a avut Ceaușescu?

Ziarul "Dreptatea", referindu-se la "sinuciderea" lui Gică Popa își pune **întrebarea: "Asasinat sau** sinucidere?"

Se știe, că din motive de securitate, nu s'a arătat la TV nici unul dintre cei **prezenți la judecată; acum li** se dă numele:

Președinte--colonel de justiție--Popa Gică; judecător--colonel de justiție Nistor Ioan; **asesori populari -- cpt.** Sorescu Corneliu, lt. maj. Cândrea Daniel, lt. Zamfir Ion; procuror militar--**maior** de justiție Voinea Dan; grefier--plut. maj. Tănase Jan.

La pagina 12 a acestui act se precizează "cu drept de recurs". A avut loc recursul?! Când?!

Dintre cei 3 asesori populari numai unul singur a semnat actul.

E ceva putred înprocesele comuniștilor criminali!

VATRA ROMÂNEASCĂ

Conform declarației lui Radu Ceontea, Președinte provizoriu, Uniunea Vatra Românească este o organizație constituită ca stare de vigilență, impusă dintr'o dată istorie a Românilor din Transilvania, din nesiguranța că hotărîrile guvernului provizoriu privind soarta Transilvănenilor vor fi cele înțelepte.

AM MOȘTENIT PAGUBE

Prima pagubă e Canalul Dunărea-Marea Neagră care nu-și scoate nici măcar cheltuielile de întreținere, ca să nu mai vorbim de sumele investite.

A doua pagubă e "Casa Poporului", o construcție megalitică ce nu putea fi concepută decât de o minte fără minte.

Dacă o dărâmi pierzi atâta muncă și distrugi atâtea lucruri de artă, uși, ferestre, lămpi, covoare, etc. care au costat milioane și milioane de lei; iar dacă o termini se pune întrebarea "Ce se poate face cu o casă atât de mare?"

VIZITELE ÎN STRĂINĂTATE

Pentru călătoriile în străinătate se acordă valută până la șapte zile, celor **care pleacă în grup în țările cu plata în ruble transferabile. Pentru țările** unde plata se face în dolari se acordă valută numai în cazuri deosebite: familiilor care vor să-și viziteze răniții revoluției din Decembrie (câți or fi oare? N.R.) aflați la tratament în străinătate; participanților la congrese și conferințe **internaționale**, unde există interes din partea **instituțiilor respective.**

FRONTUL "ÎMPARTE"

Din 1983 se găseau, în **vamă, oprite de Ceaușescu, 70 de mașini de multiplicat.** Acum mașinile au fost distribuite din ordinul **Primului Ministru Petre** Roman: 4 la Institutul național de cercetări economice, 1 la Institutul național de sondare a opiniei publice (cu sediul la...guvern), 3 pentru C.P.U.N., 3 pentru guvern, 2 pentru academie, câte una la partide și 3 la "Front", care e și el un partid. Dar e un partid **favorizat de neutrul Prim** Ministru!

REORGANIZAREA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Sfântul Sinod a luat unele hotărîri deosebit de importante pentru reorganizarea vieții bisericești: reînființarea Arhiepiscopiei Tomisului, cu sediul la Constanța și a Episcopiei Argeșului.

Reînființarea Episcopiei Maramureșului și a Vicariatului Ortodox Ucrainean, cu sediul la Sighet, sub jurisdicția directă a Patriarhiei Române.

De asemenea, s'a dispus la alegerea a patru noi episcopi vicari și arhierei vicari în posturile vacante, după cum **urmează:**

Pc. Pr., Dr. Romul Joantă în postul de Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sibiu;

P. Cuv. Protos Dr. Daniel Ciobotea ca Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului;

P. Cuv. Arhim Dr. Casian Crăciun ca Arhiereu Vicar la Centrul Eparhiei Galați;

P.C. Pr. Iosa Andreicut **ca Arhiereu Vicar al** Episcopiei de Alba Iulia.

PREȘEDINTELE GEORGE BUSH DESPRE DOI DINTRE EROII BISERICII ROMÂNE

Reproducem în parte dintr'un articol apărut cu titlul de mai sus în ziarul "Libertatea", 2 Martie a.c., pag.4

La o convenție a posturilor de radio și televiziune religioasă, ținută la Washington, președintele Bush a spus că anul 1989 a fost "anul victoriei libertăților cu care Dumnezeu a binecuvântat America".

In rândul eroilor bisericii de pe glob președintele Bush subliniază "doi **Români**, al căror exemplu strălucește, prin decență, curaj și dragoste."

"Primul este pastorul luteran Lazslo Tokes, care a îndrăznit să vorbească în predicile sale despre libertate...a fost bătut de indivizi mascați... Miliția a vrut să-l deporteze. Dar mulțimea l-a protejat formând un lanț uman în jurul locuinței sale. In timp **lanțul** a crescut în întreaga **țară... până când... a marcat** victoria luminii **împotriva** întunericului".

Președintele Bush se referă apoi la "Gheorghe Calciu, preot ortodox. **Povestea sa demonstrează** că o idee nu poate fi ucisă și că voința omenească nu poate fi distrusă. Părintele Calciu a petrecut 21 din cei **64 de ani ai săi în închisoare.** De fapt el l-a regăsit acolo pe Dumnezeu, pe **când** fusese închis din cauza **opoziției** sale față de regim. Eliberat, el și-a riscat din nou libertatea, oficiind o serie de slujbe de Paști. A fost încarcerat din nou și torturat. Cu toate acestea, a refuzat să **renunțe** la credința sa, fiind condamnat la moarte. Odată pe **când** stătea într'un colț din curtea închisorii, rugându-se pentru **soția și fiul său și așteptându-și moartea, i s'a întâmplat** un lucru deosebit. Doi dintre cei care urmau să-l execute l-au chemat. **"Acesta este sfârșitul" - s'a gândit el. Dar în loc de asta i-au spus:** "Părinte!" - era pentru **prima dată când îi ziceau astfel - "s'a hotărît să nu fii executat!"** Trei **săptămâni mai târziu a cerut permisiunea să oficieze o liturghie. Si pe** când se pregătea pentru aceasta, i-a auzit pe cei doi **apropiindu-se. Să întors și** a rămas încremenit: erau în genunchi, **rugându-se!** Părintele Calciu este astăzi cu noi. Este o onoare să-l **putem** saluta. Stiu că este bucuros de a fi aici. Dar **știu**, de asemenea, că speră să se întoarcă în țara sa. Si, in acest timp al miracolelor, cine s'ar putea îndoi de credința sa? Astăzi timpul este de partea păcii. **Pentrucă** lumea este, din ce în ce mai mult, de partea Domnului".

Articolul se termină cu următorul comentariu:

Cuvinte frumoase, încărcate de adevăr și sensibilitate, care subliniază splendida revanșă a credinței autentice, a valenților morale fundamentale în fața imoralului tăvălug totalitar, căruia însă două conștiințe de forță și devotamentul celor ale acestor doi prelați-martiri i-au rezistat, oferindu-ne, tuturor, reperul de neconfundat al libertății.

Octavian ANDRONIC

(Notă: Spre regretul unor **"agenți în sutană" azi toată** lumea știe cine este Părintele Gheorghe Calciu.)

S'au găsit într'o casă de bani, la fostul sediu al **Consiliului de Stat, peste 150 de plicuri, fiecare** conținând 10,000 lei. Banii erau oferiți ca o **recompensă de Ceaușescu persoanelor care îi îndeplineau dorințele. De asemenea s'au găsit 11 decorații, din aur** fin, în greutate totală de peste 1 kg.

▪▪

"La Tulcea a fost detronat un prim-secretar și s'a instalat repede un alt...fost prim secretar." Românul le-a găsit lozinca: "Aceeași Mărie cu altă pălărie". (R.L., 13.2.90).

▪▪

In seara zilei de 28 Ianuarie, a.c. Poliția din Constanța, prin difuzoare montate pe mașini, a îndemnat **publicul să meargă la București să manifesteze pentru** "F.S.N."; iar CFR-ul le-a oferit drum gratuit--dus-întors--îmbarcându-i în acceleratul 830 cu plecarea 1:03 (29 Ianuarie).

▪▪

Patriarhia Română a contribuit până acuma la "Fondul libertatea 1989" cu suma de 120 milioane lei, realizată prin unitățile sale bisericești. In afară de această sumă unele centre patriarhale au dat îndrumări la parohii ca sumele adunate să fie vărsate direct de credincioși în acest cont. Deci suma adunată de Biserica Ortodoxă e cu mult mai mare.

▪▪

Statisticile pe luna Ianuarie 1990, în comparație cu luna Ianuarie 1989, arată că producția de marfă **industrială s'a micșorat cu circa 75% (Bucuria evenimentelor politice?) S'au mărit de asemenea cheltuielile de producție la 105.2% și s'au desfăcut mai multe mărfuri pe piață - 110.9%.**

▪▪

La centrul minier din județul Gorj apa potabilă a fost **raționată**, și se dă numai 8 ore pe zi: între 3-4 10-12, 17-19 și 1-3. Apa provine din 19 puțuri în **adâncime de 250-300 metri. Construirea unui puț** costă peste un milion și jumătate lei.

▪▪

După demisia Patriarhului Teoctist, **Românii** basarabeni, au revenit pe plan religios, prin propria lor dorință, acolo unde le-a fost întotdeauna locul: în **cadrul Mitropoliei Moldovei și a Sucevei, cu sediul la** Iași. Mitropolia Moldovei, de circa doi ani, nu are Mitropolit!

▪▪

Costul întreținerii familiei regale de Scornicești, compusă din 10 picioare (cap n'avea nici unul) era de 20 de milioane lei anual. Deci 4 milioane de căciulă. Nicu, Zoe, etc. puteau cheltui circa 11 mii de lei pe zi **care reprezentau leafa unui muncitor pe trei luni.**

▪▪

Teatrul "Scorpion" este primul teatru particular din București. Probabil nu va primi subvenții și nici nu se va supune cenzurii ce piese să nu joace. Teatrul **are o capacitate de 150 de locuri, dar plănuiește să se** mute în sala Odeon cu 500 locuri.

▪▪

In România circulă **primele taxiuri particulare. Este vorba de autoturisme proprietate personală. Veniturile sunt înghețate până se vor pune în aplicare** noile regulamente.

▪▪

Ion Iliescu, președintele C.P.U.N., a împlinit (3 Martie) 50 de ani. După calendarul chinez e născut în zodia Calului, iar după calendarul mediteranean e în zodia Peștilor.

▪▪

La Timișoara s'a înființat prima agenție de turism particulară, ECO TOURS. Va organiza excursii în țară și străinătate.

▪▪

Lipsa pieselor de schimb, uzarea mașinilor, etc. constituie cauza suspendării unor curse de maxi-taxi din București.

▪▪

Guvernul încurajează pensionarea cu reducere de vârstă a unor salariați: **în general** dacă ai vechimea integrală în muncă poți cere pensionarea cu doi ani înainte de împlinirea vârstei prevăzută de lege. Unii din cauză de boală, din cauză că "desfășoară o activitate cu randament scăzut" pot ieși la pensie cu 4 ani înainte de împlinirea vârstei prevăzută în lege. Cei care au o vechime de muncă mai mare **decât cea** cerută de lege pot fi pensionați înainte de 60 ani pentru bărbați și 55 pentru femei.

▪▪

Tirajul ziarului "România Liberă", cel mai curajos ziar de după revoluție, a atins 1.500.000 exemplare, în timp ce tirajul fostului ziar Scînteia (Adevărul) a început să scadă.

▪▪

Alo, alo, România? Situația este jalnică. Cu 8.95 abonați la 100 de **locuitori România** se plasează la coadă în **Europa.** Sunt 3.300 de localități rurale fără un telefon. Cererile de instalare de noi telefoane se ridică la peste 750.000.

▪▪

Printre multele partide înființate e unul care-și zice "Liber Schimbist." (Autentic, "Libertatea" **16.2.** 90).

▪▪

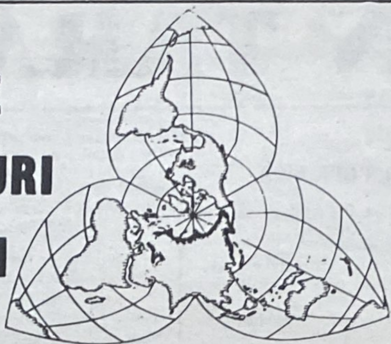
Schimbul oficial: dolarul american 21 lei, dolarul canadian 17.30 lei, marca germană 12.50 și lira sterlină 35.38 lei.

▪▪

Ziarul "R.L." publică un supliment duminical: **"Lumea creștină".**

▪▪

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

DRUMUL GREU AL LITUANIEI SPRE INDEPENDENŢĂ

La 11 Martie, parlamentul lituanian a votat cu 124 voturi pentru, nici un vot contra şi şase abţineri, declaraţia de independenţă a ţării, considerând că aceasta a fost anexată de URSS în mod ilegal în 1940, în urma unui pact secret germano-sovietic.

Deputaţii au votat de asemenea o rezoluţie prin care legile Uniunii Sovietice nu mai au nici o putere pe teritoriul Lituaniei, iar organizaţiile acesteia inclusiv forţele de securitate, nu mai au nici o autoritate legală.

Situaţia este însă mult mai complicată decât pare. Congresul **Deputaţilor** Poporului al URSS, a invalidat cu 1463 voturi pentru şi 65 contra, declaraţia de independenţă a Lituaniei. Rezoluţia confirmă dreptul de secesiune conform articolului 72 al **constituţiei, dar ea nu poate** intra în vigoare decât după adoptarea unei legi care să **stabilească felul cum se va** face aceasta.

Un aspect oarecum neaşteptat a fost demonstraţia a peste 50.000 de **Lituanieni, care au** manifestat Duminică 18 Martie la Vilnius împotriva independenţei, după ce un helicopter militar **sovietic** a aruncat **manifeste** în care **se făcea propagandă împotriva secesiunii. Argumen**tele principale erau aservirea industriei capitalului străin cu sute de mii de şomeri, şi faptul că independenţa trebue **hotărîtă** prin referendum.

Televiziunea sovietică a anunţat că demonstranţii au cerut formarea de echipe muncitoreşti care să apere **proprietatea socialistă şi au** calificat declaraţia de independenţă ca o "lovitură anti-constituţională".

PRESEDINTELE LITUANIEI VYTAUTAS LANDSBERGIS

Intre timp **s'au** semnalat mişcări de trupe şi care blindate în capitala lituaniană. Deşi acestea sunt considerate de **Sovietici** ca făcând parte din **manevrele** planificate dinainte, primul ministru Kazimiera Prunskine a declarat că guvernul său nu a fost înştiinţat despre ele şi a protestat **împotriva** mobilizării intense de trupe de paraşutişti şi tancuri.

La 21 Martie, Gorbaciov a anunţat noi măsuri împotriva Lituaniei, ca restricţii în pătrunderea străinilor pe teritoriul republicii şi confiscarea armelor particularilor prin abolirea legii din 1975 care permitea acest lucru. Armele au termen de predare de şapte zile.

O situaţie deosebit de spinoasă este şi soarta tinerilor care îşi fac stagiul militar în armata sovietică şi care pot fi urmăriţi ca dezertori dacă o părăsesc conform hotărîrii guvernului lituanian. Lituania a început să-şi facă forţe proprii de miliţie în care s'au înscris mii de voluntari, forţe care au primit ultimatum dela Kremlin pentru autodizolvare.

MIHAIL GORBACIOV PREŞEDINTE CU PUTERI DEPLINE

Cu 1817 pentru, 133 contra, şi 61 de abţineri, Marţi 13 Martie Congresul **Deputaţilor Poporului** a aprobat propunerea lui Mihail Gorbaciov pentru **crearea unui post de** preşedinte al URSS cu puteri mai mari legislative şi administrative.

Reprezentanţii mai multor republici cu gânduri de independenţă au boicotat alegerile, considerând că un preşedinte cu puteri mai mari ar putea fi o piedică în viitor, pentru acei care vor să obţină secesiune.

Noul tip de preşedinte reprezintă o reformă **revoluţionară care anulează** constituţia din 1977.

După două zile Congresul **Deputaţilor Poporului** a ales pe noul preşedinte al URSS, după cum era de aşteptat, în persoana lui Mihail Gorbaciov, cu 1329 voturi pentru şi 495 contra, prin vot secret. Nu au participat la vot 421 din legislatori, printre care reprezentanţii republicilor care se consideră in**dependente. Numărul de voturi contra (37%) este con**siderat neaşteptat de mare.

Gorbaciov, în cuvântarea **sa, a ţinut să asigure pe cei** care se tem de uzurparea

puterii, că temerile lor sunt neîntemeiate şi că nu vor exista abuzuri de putere.

In noul model de **preşedinte**, el va conduce nestânjenit politica externă a ţării ca şi mecanismele **apărării**. Totuşi nici o acţiune militară nu va putea fi declanşată în exterior fără aprobarea Sovietului **Suprem** sau a Congresului Deputaţilor Poporului, cu excepţia unui atac prin surprindere asupra URSS.

Mihail Gorbaciov a **subliniat că-şi va utiliza** întreaga sa putere de preşedinte pentru avansarea decisivă a perestroicii pe baza unui proces democratic, considerând că este singura cale pentru a trece dela stadiul de stat cu sistem autoritar birocratic, la o societate socialistă umană şi democrată. El a spus că este nevoie urgentă de legi care să descentralizeze economia şi să taie drastic cheltuielile făcute de stat, pentru a **redresa** deficitul bugetar şi a lupta împotriva inflaţiei.

Gorbaciov mai păstrează încă funcţia de secretar general al partidului, considerând probabil că acesta este încă angrenat în multe **sectoare administrative.**

Igor Ligacev, liderul liniei conservatoare a partidului, a declarat că reformele lui Gorbaciov au slăbit partidul şi au dus Uniunea Sovietică în actuala criză.

Experţii occidentali cred că actuala criză economică a Uniunii Sovietice se datorează în primul rând inabilităţii acesteia de a produce bunuri de larg consum. Unii consideră că există trei posibilităţi pentru viitorul politic al Uniunii Sovietice: război civil, dezintegrarea înceată a partidului cu dezmembrarea naţiunii, sau un **eventual succes al refor**melor lui Gorbaciov cu ajutorul noilor sale puteri prezidenţiale.

CRIZA POLITICĂ DIN ISRAEL

Yitzhak Shamir liderul partidului Likud şi guvernul său, **au fost nevoiţi să-şi dea demisia în urma unui vot de neîncredere al** parlamentului israelian (knesset), survenit Joi 15 Martie. Rivalul său, liderul partidului laburist Shimon Peres, a obţinut 60 de voturi, contra 55 obţinute de Shamir.

Este pentru prima oară că un guvern israelian este **nevoit să-şi dea demisia în** urma unui vot de neîn**credere în parlament.** Deznodământul respectiv a fost consecinţa unor furtunoase dezbateri asupra propunerii de compromis a Washingtonului în legătură cu negocieri de pace directe israelo-palestiniene, Peres fiind de acord cu acest plan, iar Shamir contra.

Dacă Peres nu va reuşi să formeze un nou guvern, atunci preşedintele ţării Chaim Herzog va însărcina din nou pe Shamir cu acest **lucru. In caz de eşec chiar al** unui guvern de coaliţie likudo-laburist, se vor ţine alegeri generale.

In prezent partidul laburist al lui Peres deţine 39 de locuri în parlament, iar Likud, partidul lui Shamir, 41. Ambele pot obţine controlul în parlament numai cu ajutorul partidelor religioase care deţin 18 **locuri.**

ALEGERILE DIN GERMANIA DE EST

Alegerile din 18 Martie din Germania de Est, s'au **încheiat cu victoria coaliţiei** condusă de creştin **democraţi**, Uniunea creştin democrată care a câştigat **48% din voturi cu 193 de** locuri în noul parlament cu 400 de **membri.** Creştin democraţii au obţinut singuri 164 de locuri, restul de 29 fiind obţinute de celelalte partide ale coaliţiei.

Social democraţii s'au **situat pe locul doi cu 22% din voturi şi 87 de locuri,** cu toate că din sondajele publice făcute înainte de alegeri, partidul acesta era considerat ca primul favorit.

Pe locul trei s'a situat Partidul democrat socialist, fostul partid comunist, cu **numai 16% din voturi şi 65** de locuri în parlament.

Victoria creştin democraţilor este socotită de toţi comentatorii ca un rezultat direct al propagandei cancelarului vest-german Helmut Kohl care a promis o rapidă unificare monetară ca şi alte beneficii **financiare. Cancelarul a** declarat că evenimentele din Germania de Est au reprezentat cea mai paşnică revoluţie din istoria Germaniei. El a apelat la cei care părăsesc RDG-ul (în medie de 2000 pe zi), să rămână acasă ca să con**tribuie la reconstrucţia** ţării.

Liderul partidului creştin democrat Lothar de Maiziere care va fi noul prim-ministru, caută să formeze un guvern de coaliţie care să ducă la unificare.

Purtătorul de cuvânt al **Kremlinului, Ghenadi** Gherasimov, a declarat că Uniunea Sovietică doreşte ca unificarea să fie sincronizată cu integrarea **europeană. De asemenea el a** subliniat că viitorul stat german trebue să nu fie **membru în NATO, deoarece** acest lucru va destabiliza **Europa.**

Guvernul vest-german a anunţat că s'a ajuns la o înţelegere ca unificarea monetară să aibă loc la sfârşitul lunii Aprilie.

MASACRUL DELA KATYN

Pentru prima **oară** în URSS au fost publicate documente care atestă că Uniunea Sovietică este responsabilă de asasinarea **a 15.131 de ofiţeri polonezi** în pădurea dela Katyn în 1940.

In 1943, trupele germane au descoperit în această zonă cadavrele a 4300 de soldaţi toţi împuşcaţi în ceafă. Au fost chemaţi reprezentanţi ai Crucii Roşii internaţionale.

După cum se ştie **Sovieticii** au negat tot timpul că ar avea **vreo** implicaţie în tragedia dela Katyn . Atât ei cât şi **Varşovia** au susţinut până de curând că naziştii sunt vinovaţi de asasinarea ofiţerilor polonezi. Anul trecut **însă**, Polonezii au acuzat NKVD-ul de acest **masacru, după cercetarea** arhivelor Crucii Roşii britanice.

Din documentele studiate de academiciana Natalia Lebedeva, rezultă că ofiţerii **omorîţi făceau parte din** armata de 300.000 de Polonezi care a luptat împotriva Armatei Roşii când aceasta a invadat Polonia conform tratatului secret cu Germania. 130.000 au devenit prizonieri ai Sovietelor.

In Martie 1940, NKVD-ul a primit ordin dela Stalin ca să golească **lagărele. S'a găsit coresponden**ţa care atestă ordinul de a distruge documentaţia **unuia din lagăre, ca şi** evidenţa a 10.800 de ofiţeri împuşcaţi şi îngropaţi în diverse părţi ale Uniunii Sovietice.

Prin Crucea Roşie internaţională s'a descoperit şi un jurnal al unui maior polonez, găsit în 1943, în care **ultimele** notări sunt din 9 Aprilie 1940: **"...ni s'au luat inelele şi ceasurile"..."Ce va mai fi cu noi?"**

Cronica internațională

CRIZA "BASTIONULUI PĂCII"

Lucrețiu CRISTESCU

Unde sunt lozincile proclamând victoria comunismului în întreaga lume lansate până mai odinioară de "bastionul păcii"? Unde este ofensiva bandelor marxiste ce impunea țărilor comunismul "made în URSS"? Mecansimul acela perfect coordonat al roboților cu chip uman ce semănau groaza dictaturii roșii pare lovit de o paralizie neașteptată în chiar miezul mașinăriei fabricate cu atâta migală timp de peste șaptezeci și doi de ani. Cursurile de filosofie a istoriei vor trebui serios reconsiderate pentru a încerca o explicare a acestui neașteptat fenomen care nu era anticipat nici de cei mai imaginativi observatori politici.

In peste treizeci de orașe din URSS, sute de mii de oameni demonstrează cerând demisia conducătorilor locali ai partidului comunist și o completă restructurare politică, ceva pe care vocabularul actual sovietic nu l-a inventat, pentrucă nu prea seamănă a "perestroika" ce doresc mulțimile. La Tbilisi se cere din nou independența Gruziei, iar recentele alegeri din Lituania au dat câștig de cauză mișcării Saiudis, care, cu 90 de locuri din tòtalul de 140 din parlamentul republicii, va fi capabilă să obțină votarea cererii de independență a Lituaniei, marcând prin aceasta o premieră nemaiauzită, a cărei îndrăzneală va avea reverberații seismice mai întâi în rândul celorlalte două țări baltice, Estonia și Letonia, iar mai apoi în întreaga Uniune Sovietică, grăbindu-i dezagregarea. Paralizia mecanismului sovietic este declanșată de adânci tensiuni cu rădăcini istorice ce merg la originea formării imperiului, prin agresiune și rapt. Ieșirea la suprafață a acestor vechi acumulări de injustiții naționale este cuplată cu dezastruoasa asigurare a populației cu minimul necesar supraviețuirii. Depășirea stadiului fricii, singurul liant care ținea în picioare fundația edificiului sovietic, face ca teroarea să fie ineficientă în menținerea ordinii bolșevice.

Penuria bunurilor de zi cu zi este accentuată de convulsiunile Europei de Est, regiune furnizoare până mai ieri de produse agroalimentare la prețuri derizorii. Pierderea controlului direct asupra sateliților est-europeni, produsă gradat în ultimele două decenii și accentuat în ultimii ani (în special dela venirea la conducere a lui Gorbaciov) repune în discuție eșafodajul economic sovietic, conceput să fie o anexă a expansiunii militare, și în foarte mică măsură să asigure populației minimul necesar subzistenței.

Obsesia pe care o are conducerea dela Kremlin pentru reforme e adevărat, nu de profunzime, care ar pune în pericol pozițiile actualei nomenklaturi - contrastează flagrant cu refuzul de orice schimbări, sancționat prin stereotipele declarații ce marcau fiecare congres al PCUS până la Gorbaciov. Dar reformele, aprobate cu jumătate de inimă, par a ricoșa în vid, în timp ce exasperarea maselor crește. Structura bolșevică, inflexibilă, bazată pe impunerea ordinii prin teroare și nu prin consens al populației, nu are cum să se modeleze conform noilor reforme, chiar dacă aplicatorii acestora ar da dovadă de o deosebită imaginație economică. Deputatul reformator Afanasiev se plânge că reforma bate pasul-pe loc și cere completa separare a partidului comunist de guvern, elaborarea unei noi constituții și o economie descentralizată. Afanasiev declară că cetățenii își pierd încrederea în "perestroika" pe care o găsesc un simplu exercițiu retoric. Dar senzația care se degajă este că orice reformă vine prea târziu, nu mai servește la nimic și oricum se împotmolește în birocrația bine consolidată încă din perioada stalinistă, a cărei inerție amortizează orice șoc înnoitor. Pe de altă parte, Ligaciov, lider din vechea gardă, se arată de-a dreptul ostil și nu-și ascunde nervozitatea în fața semnelor de dezintegrare a imperiului pe care el l-a văzut crescând, prin forța armelor și viclenie diplomatică. Viziunea poporului asupra reformelor diferă tot mai mult de cea a guvernului. Se aud voci care cheamă ca zeci de milioane de oameni să coboare în stradă și să doboare monopolul partidului comunist. Cercurile "inteligheției" sovietice par tot mai resemnate cu ideea revizuirii fundamentale a monolitului sovietic și cu probabilitatea secesiunii multor republici, ceea ce în final micșorează șansele de supraviețuire ale structurilor statale actuale.

Simulând o totală detașare de realitatea învolburată în care plutește, Gorbaciov își continuă echilibristica sa politică, remarcabilă și demnă de stilul tradițional al diplomației rusești, cu neașteptate meandre și renunțări de pioni, cu îndrăznețe deschideri de flanc ce derutează adversarul. Se urmărește o lovitură de teatru?

Orice pare posibil. Recenta creare a funcției de președinte al URSS cu atribuții lărgite, executive, este motivată prin necesitatea asigurării stabilității și ordinii în timpul introducerii reformelor, care ar putea provoca perturbări. Si'n fond ce alte perturbări sunt așteptate, și reformele însele, nu au fost oare inițiate de același Gorbaciov, care nu pare deloc atât de naiv încât să nu fi anticipat cu meticulozitate consecințele? La Sovietici, funcția de președinte seamănă mai mult cu cea a unui țar, e adevărat nesancționat sub acest nume, neuns de Biserica Ortodoxă Rusă (sau mai știi?) și netransmisibilă ereditar. Criticii interni i-au sesizat pericolul: președintele unei Uniuni Sovietice aflată în curs de dezintegrare nu poate deveni decât dictator, iar drumul recurgerii la forță în soluționarea oricăror probleme grave, atât interne, cât și externe, este larg deschis.

Alegerile ce s'au ținut recent în Federația Rusă, Ucraina și Bielorusia încearcă să simuleze o atmosferă democratică, cu liste de câte douăzeci de candidați pentru o singură poziție, mai toți figuri necunoscute votanților. Receptivitatea alegătorilor față de această premieră a fost redusă, un indiciu în plus că scena are doar câteva decoruri modificate, piesa e aceeași. Dezbaterile din congres asupra conceptului de proprietate privată au demonstrat existența a numeroase obstacole, unele derivate din evidenta incompatibilitate a modelului bolșevic de societate cu această noțiune, altele provenind din respingerea istorică a proprietății private, ca un import vestic fără tradiții autohtone.

Tabloul vieții internaționale este completat de spinoasa cale a reunificării germane, care lasă în suspensie efortul la care se concentraseră țările vest-europene de a reuși integrarea financiară din 1992. In fond, ce este mai periculos pentru statu quo-ul prezent în lume, o Germanie reunificată, sau o Europă de Vest operând concertat?

Si dacă nimeni nu are o soluție ideală, balanța actuală de forțe în lume este cel mai bine servită de o Europă de Vest încă foarte departe de integrare și o Germanie Federală consumându-și energia ca să-și salveze dela înnec vitregiții frați aflați dincolo de Elba. Polonia intră și ea în scenă, insistând asupra unor asigurări ferme ale acceptării frontierei actuale Oder-Neisse de către RFG, încă înainte de orice pas spre reunificarea propriu-zisă. Dacă temerile poloneze sunt îndreptățite în conjunctura actuală, este greu de spus că diplomații polonezi au găsit cel mai propice moment de a relansa chestiunile teritoriale. Polonia, cea care a fermentat mișcarea anticomunistă internă și a stimulat procesele dramatice ce au zguduit toate țările din Europa de răsărit, pare surprinsa de turnura internațională pe care au luat-o evenimentele.

Foarte mulți cetățeni vest-germani provin din Pomerania, Silezia, Prusia Orientală, regiuni ocupate actualmente de Polonia (și parțial de URSS, în Prusia Orientală). Aceștia exercită presiuni asupra conducătorilor politici vest-germani de a nu accepta Oder-Neisse ca frontieră definitivă. Ei vehiculează ideea că nu tratatul dela Helsinki (ca să nu ne referim decât la ultimul semnat) reprezintă frontierele corecte în Europa, ci situația antebelică, mai precis anul 1938. Dar dacă frontierele din 1938 sunt considerate valabile pentru Germania, singura cale de a se evita orice arbitrariu, ca și o dezlănțuire furtunoasă de pasiuni revanșarde, este considerarea situației din 1938 ca principiu de drept internațional și aplicarea lui consecventă, nu numai Germaniei, ci și Poloniei și României. Atâta timp cât Imperiul Sovietic nu este în stare de reală dezintegrare, acest principiu nu are șanse de a fi luat în seamă de marile puteri. Germanii vor trebui să se mulțumească cu reunificarea parțială, RFG cu RDG, iar reunificarea României va mai avea de așteptat. Ne-am învățat atât de mult cu prezența sovietică în inima Europei, că ni se pare că Rușii fac o concesie enormă, pierzând RDG-ul.

La București, simbolurile comuniste se împuținează pe zi ce trece: simbolul ocupației sovietice, statuia lui Lenin, ne-a părăsit, fiind dată jos de pe soclul de unde gânditorul malefic veghea orașul cu ochii săi de bronz. Se propune ca statuia să fie vândută pentru suma de un milion de dolari, așa cum și bucăți din zidul Berlinului se vând amatorilor de relicve roșii.

E de mirare că atâția miliardari de stânga, care ani de-a rândul au finanțat cu bani grei dictaturile comuniste, nu se grăbesc să-și cumpere idolul. La fel de plină de semnificații este tăcerea afișată de marile bănci asupra finanțării țărilor din Est în procesul lor de trecere spre democrație. Să le fie oare ciudă că n'a reușit experimentul comunist? Să le pară rău de succesul forțelor anticomuniste?

Cine poate să creadă așa ceva; băncile motivează că apele sunt nesigure și expectativa e cea mai cuminte soluție. Voci avizate cer analizarea unui sistem de ajutorare către țările din Est similar cu planul Marshall care a fost salutar Europei de Vest. Situația de astăzi are însă puține similitudini cu cea din 1945, pentrucă armatele sovietice, și nu cele americane, staționează în țările estice.

Efemeride

Printre activitățile fără întrerupere ale comuniștilor și securității, poate cea care deține cea mai mare pondere, este desinformarea.

Stiri cu totul opuse realității - de multe ori chiar antiguvernamentale și anticomuniste - erau lansate printr'o rețea de difuzare bine pusă la punct, atât în țară cât și peste hotare. Unele pentru a testa reacția populației, altele pentru a-i deruta pe oameni.

In perioada anilor '48 și '58 sute de organizații "anticomuniste" au fost înființate de agenți ai securității (care se antrenau pentru acțiuni de subversivitate internațională) ca în momentele de criză internațională sau internă, să fie "descoperite", arestate, chinuite și condamnate ca dușmani ai poporului și ai clasei muncitoare.

Când numărul Românilor care au plecat din țară, pentru a scăpa de urgia comunistă, a crescut în lumea liberă, au apărut în Europa, America, Australia și America de Sud, organizații și publicații dubioase - care trimiteau scrisori de amenințare și în multe cazuri au acționat - dar mai cu seamă s'a desfășurat o intensă campanie de dezinformare prin calomnii șoptite discret la ureche, pentru compromiterea oricărei persoane care încerca și reușea să ridice un steag al rezistenței în exil și aduna pe lângă el alții care gândeau la fel.

Falsele scrisori și anunțuri dela Adunarea de Constituire a Congresului Mondial al Românilor dela Paris și cele trimise Românilor referitoare la ROM-FEST 1988, sunt doar o proba minimă, arhicunoscută. Altele trimise direct și repetat Românilor activi, sunt cunoscute de cei care le-au primit și de organele polițienești din țările respective.

In acțiunea lor cu dublu efect, dezinformatorii folosesc nume false de organizații cunoscute, pentru ca atenția naivilor și a celor de rea credință, să fie dirijată pe o pistă greșită și în special o tendință antisemită cu o provocatoare afișare nazistă, la care se adaugă un străveziu termen de "legionar".

Pentru orice om politic român, obiectiv sau chiar adversar al legionarilor, toate aceste acțiuni nu au avut și nu au nici un efect, dar pentru cei care nu i-au cunoscut pe legionari decât în sinistrele culori ale propagandei comuniste și ale camarilei carliste, ele își au un grad de influență.

Tactica folosită în trecut de comuniști, este reluată de continuatorii lor din Frontul Salvării Naționale. Astfel, cotidianul din Bacău care și-a schimbat numele din Steagul Roșu în Deșteptarea, publică la 21 Februarie 1990, "o scrisoare de amenințare" primită dela o organizație intitulată "Armata anticomunistă Garda de Fier". (sic)

Grosolănia acestei scrisori, textul agramat și provocarea nerușinată sunt atât de evidente, încât o reproducem în întregime așa cum a fost publicată în "Deșteptarea":

"După 45 de ani reînființăm din nou legiunea. Garda de Fier va lupta împotriva tuturor celor care susțin orice ideologie de stânga. Până nu vom lichida pe toți comuniștii, socialiștii sau alte scurtături de stânga, nu vom ceda. Forța este crezul nostru. Voi, ziarul Deșteptarea, anunțați renființarea noastră. In caz de refuz va considerăm urmașii defunctului Steagul Roșu, și într'o zi vă vom lovi. A sosit însfârșit și vremea noastră. Tara va fi din nou a noastră. Heil Hitler, vom învinge".

In cele patru colțuri ale "scrisorii-manifest" sunt zvastici.

Noile cadre de dezinformatori-provocatori n'au învățat nici cele mai elementare noțiuni politice, tocmai acum când există și partide de opoziție. Legiunea își avea semnul ei electoral distinctiv și nu a folosit niciodată zvastica. Semnul zvasticei apărea la Partidul național Creștin condus de Prof. A.C.Cuza și Octavian Goga. Legiunea își avea salutul ei cunoscut și nu a folosit niciodată nici "Heil Hitler" nici "Viva Mussolini", termene străine care nu aveau nimic comun cu organizația naționalistă din România. A atribui Legiunii termenul "Heil Hitler" este ca și cum ai spune că pe steagurile lui Constantin cel Mare scria "Proletari din toate țările uniți-vă!"

Care este însă rostul publicării acelei scrisori, redactată poate chiar de redactorii dela Deșteptarea ca să-și verse după aceea veninul neputinței și al înfrângerii, tot pe cei care de 50 de ani sunt ținta tuturor atacurilor din partea dușmanilor Românilor?

La Bacău au fost uciși doi membri ai Partidului Național Tărănesc, Creștin și Democrat, de bandele comuniste. Acțiunea criminală trebuia diminuată cu lansarea unei gogorițe de "reînviere a nazismului". care n'a existat niciodată în România și cu tam-tam-ul antisemit pentru ca făptașii să-și asigure protecția cercurilor evreești din Occident. De altfel, întregul proces de democratizare din România este poluat de acest gen de dezinformare, acțiune care a fost luată în totalitatea ei din "safe-ul" securității comuniste.

CRONICA VREMII

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

—Ion BOIERU—

Dacă nu va interveni nici un fel de surpriză, alegerile din România vor avea loc în 20 Mai. Campania electorală, în sensul formal al cuvântului a început deja, şi este în plină desfăşurare, peste tot în cuprinsul ţării. Aceste alegeri generale vor indica, în bună măsură, profilul viitorului politic românesc, indiferent de rezultatul lor. Va fi o primă cernere a grupărilor politice şi o primă intabulare a candidaţilor, ca personalităţi care s'au ridicat pe platforma vieţii politice contemporane. Fireşte, populaţia ţării aşteaptă cu nerăbdare, îngrijorare şi temere, aceste alegeri, căci se găseşte în faţa unor date necunoscute şi a unui viitor cenuşiu, fără o formă bine articulată în opinia publică.

TEMERI SI DIFICULTATI

Lumea se teme la ora actuală de manevrele şi surprizele pe care le pregătesc comuniştii. Clica lui Ilici Iliescu, ca moştenitori ai principiilor şi manierelor comuniste, cunoscute din guvernările succesive din 1945 şi până astăzi, a creat o stare de instabilitate în viaţa societăţii româneşti. Ei s'au instalat la posturile de conducere guvernamentală, în perioada de haos a revoluţiei din Decembrie, fără nici un fel de împuternicire din partea poporului, ci pentru simplul fapt că se găseau acolo, adică s'au dus acolo. Fireşte că s'au solidarizat cu revoluţia, pentrucă nu mai aveau nici o altă alternativă; nu erau dornici să împărtăşească soarta şefului lor, pe care l-au susţinut până atunci, şi l-au menţinut la putere, dela bun început. Speculând confuzia în care se găsea ţara în Decembrie, clica lui Ilici Iliescu s'a cramponat de frânele puterii statale, şi apoi toţi au prins gustul puterii politice, la care s'a adăugat şi ataşamentul lor la ideologia comunistă, şi la linia mare de orientare a stăpânului lor din Kremlin.

In acest context camarila comunistă din jurul lui Ilici Iliescu a deturnat complet revoluţia şi obiectivele ei, pe alte direcţii, care nu au nimic de-a face cu suflul iniţial al revoluţionarilor: lichidarea regimului comunist din România.

Clica lui Ilici Iliescu a oprit desfăşurarea normală a revoluţiei şi, prin aceasta, s'a destabilizat procesul evolutiv, care tindea către o ordine românească ce nu mai avea nimic în comun cu ideologia comunistă, sau cu personalităţile din nomenklatura comunistă. Pe această linie, clica lui Ilici Iliescu nu a îngăduit nici partidelor politice să apară la suprafaţă, în condiţii de libertate, căci aceste partide politice, deveneau parte dintr'o opoziţie formală, consolidată împotriva partidului comunist. Infapt, opoziţia este necesară, deşi astăzi este numai platonică fiindcă într'o democraţie orice opoziţie este firească într'un stat care şi-a câştigat libertăţile cu sânge şi a dorit să trăiască într'o altă lume, decât aceea pe care o îngăduie azi, clica rămăşiţelor comuniste.

Această situaţie a declanşat, însă, o reacţiune lentă din partea populaţiei şi, cu încetul, s'a strecurat şi o opoziţie a partidelor. Opinia publică din mai multe părţi ale ţării a început să deslușească jocul de cărţi politice al lui Ilici Iliescu şi a organizat atacul, care se pregăteşte după loc şi împrejurări. Un simbol impresionant al acestei noi ridicări româneşti, îl reprezintă Proclamaţia dela Timişoara, care a dat semnalul de pornire la atac, împotriva grupului Ilici Iliescu, şi la care, după adeziunea masivă a Clujului, vor urma şi alte centre importante să-şi spună cuvântul. Si-ar fi spus cuvântul lor şi alte regiuni dacă nu interveneau tulburările dela Târgul Mureş, unde se pare că a fost o diversiune pregătită şi organizată chiar de comunişti, pentru a distrage atenţia dela efectele şi entuziasmul cu care a fost primită Proclamaţia Timişorenilor.

Deci există temeri generale, pe care le generează prezenţa dubioasă a comuniştilor la conducerea ţării, fără nici un mandat şi fără nici o legitimitate naţională, sau de altă natură. Cu aceste temeri şi dificultăţi au de-a face azi cei din ţară care vor merge la locurile de vot, la 20 Mai.

PREVEDERI, POSIBILITATI

Oricâtă confuzie şi oricâte manevre de înşelătorie politică, vor face comuniştii din guvern, o prevedere pe care îndrăznim să o facem înainte de alegeri este aceasta: comuniştii nu vor reuşi să câştige voturile poporului şi nu se vor putea înjgheba într'o formaţiune politică, cu care să opereze în viitor şi să continue să conducă treburile statului. Clica lui Ilici Iliescu va fi fărâmiţată la aceste alegeri şi comuniştii vor pierde influenţa de care dispun azi. Alegerile vor îngădui forţelor naţionale să se ridice la suprafaţa vieţii publice şi deci să lucreze pe temeiul unor mandate pe care le vor primi dela acei care votează. Aceste alegeri oferă poporului român o şansă de a vorbi în treburile ţării, fără să asculte de solicitările comuniste. Nu mai este posibilă o revenire a comunismului în România.

In cazul în care comuniştii vor organiza furtul voturilor, acestea vor fi interceptate şi vor umple oala cu otravă, care va dezlănţui o altă ridicare românească, de data aceasta fiind posibilă o violenţă care nu va mai putea fi controlată. Poporul nu va accepta furtul voturilor, şi comuniştii îşi vor da în vileag adevărata lor faţă. Deci, nu va mai exista pentru ei şansa unei reveniri. Indiferent în ce formă, alegerile acestea însemnează moartea ideologiei comuniste în societatea românească.

PARTIDELE POLITICE

Cele trei partide politice care au oarecari proporţii: Naţional Tărănesc, Naţional Liberal şi Uniunea Democrată Creştină, deşi nu au avut timpul şi libertatea să se organizeze, ele sunt expresia unor segmente importante din viaţa românească, în special pe linia unor sentimente de apartenenţă la entitatea românească. Ele nu reprezintă încă categorii sociale, bine definite, deoarece în România nu s'au făcut astfel de structurări sociale; restul populaţiei era un simplu amalgam social, fără consideraţii deosebite din partea guvernanţilor comunişti. In fiecare din aceste trei partide menţionate mai sus, s'au strâns aderenţi care au fost îndemnaţi de conştiinţa naţională de a face o alegere de moment, pentru a stăvili influenţa comunistă a lui Ilici Iliescu. Generaţiile mai noi nu cunosc partidele istorice din trecut şi, deci, nu au posibilitatea să înţeleagă direcţiile, programele şi tendinţele acestora; totul la ora actuală se reduce la calitatea personalităţilor din partide şi la nevoia de a se ralia uneia din formaţiile politice.

Uniunea Democrată Creştină, este o formaţiune cu totul nouă, definită pe principiile care sunt captate chiar în numele acestei formaţiuni. Ea vine cu ceva nou, dar are şi o pondere calitativă mai veche. Nou, pentrucă apare cu împerecherea de noţiuni democrat şi creştin ceea ce nu a fost cunoscut în ţară până la apariţia acestei formaţii. Ceea ce aduce vechi, din patrimoniul politic al ţării este calitatea de luptători încercaţi, maturizaţi şi cu o înaltă ţinută morală. Mulţi dintre membrii Uniunii sunt foşti deţinuţi politici, deci oameni care dispun de o concepţie de viaţă şi de o ideologie care este bine articulată, căci fundamentele ei sunt naţionale, se leagă de entitatea naţiune, deci de ceea ce este permanent în viaţa românească. Si, când vorbeşti de naţiunea română, nu poţi lăsa afară ideea creştină. Prin această poziţie şi orientare, Uniunea Democrată Creştină se integrează mai bine decât celelalte formaţiuni politice în structura vieţii naţionale.

In ciuda multor pronosticuri, noi de aici de departe, avem încredere în judecata celor care se vor prezenta la urnele din Mai. Alegerile, aceste prime alegeri, sunt de o mare importanţă pentru Români şi ei trăiesc acolo, cunosc realităţile, deci, nu văd cum s'ar putea lăsa înşelaţi de o minoritate comunistă, atunci când au posibilitatea să-şi aleagă pe acei care să le fie conducătorii lor, de acum înainte, după ce a fost dărâmată tirania statală şi de partid, care a fost instaurată de comunişti, şi toţi la un loc sunt vinovaţi de cele ce s'au întâmplat sub tiranie, dacă au fost activi şi au promovat ideologia şi puterea de stat comunistă.

NOTE SI COMENTARII

"MOŞ TEACĂ" AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Citim în gazata "Curierul românesc" că: "In ziua de 18 Ianuarie a avut loc şedinţa extraordinară a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în prezenţa domnului profesor Nicolae Stoicescu, ministrul Cultelor. In cadrul lucrărilor P.F.Patriarh Teoctist a depus Sfântului Sinod cererea de retragere la pensie din motive de sănătate şi vârstă înaintată."

Curios că bătrânul Patriarh Teoctist s'a simţit dintr'odată nesănătos şi inaintat în vârstă. Si asta, nici măcar la o lună dela "trecerea la cele eterne" a lui Nicolae Ceauşescu pe care-l tămâiase la "20 Decembrie, deci doar la numai câteva zile dela uciderea miilor de nevinovaţi din Timişoara de către pretorienii lui Nicolae Ceauşescu, la ordinul acestuia-patriarhul Teoctist îi trimitea conducătorului ţării o telegramă, în numele Sfântului Sinod. Nu spre a-şi declara consternarea, mâhnirea, ori vreo sfântă mânie faţă de acest genocid, ci pentru a-l tămâia încă odată pe cel ce ordonase măcelul" (Lumea Liberă, Nr. 68 20 Ianuarie 1990).

Să redăm însă un fragment din telegrama acestui "Moş Teacă" al Bisericii Ortodoxe Române, trimis tiranului şi călăului neamului românesc:

"...reprezentanţii clerului şi credincioşilor din cuprinsul patriarhiei române au luat act cu satisfacţie că, acţionând cu mijloace proprii şi în forme specifice, lucrarea lor se integrează firesc şi armonios în eforturile pe care întreaga noastră naţiune, sub înţeleapta şi clarvăzătoare călăuzire a excelenţei voastre, le depune pentru o viaţă tot mai luminoasă şi prosperă".

Că nu-i prima sa plecăciune în faţa distrugătorului de biserici, adevărate monumente de artă ridicate de către Domnii ţării în decursul veacurilor, spre cinstea şi mărirea lui Dumnezeu, se poate vedea şi din scrisoarea trimisă în 1988 şi publicată de către "Telegraful Român" la 15 Septembrie, acelaşi an din care ne permitem a reda mai jos un citat:

"...membrii Sfântului Sinod şi noi personal, dimpreună cu clerul şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Române, cu profund respect, aleasă stimă şi deosebită cinstire, îşi îndreaptă gândurile către Domnia Voastră, vlăstarul cel mai strălucit al acestui neam, care aţi odrăslit în sânul lui. V'aţi identificat cu idealurile lui şi aţi dat viaţă celor mai înalte aspiraţii ale înaintaşilor, ridicând pe cele mai înalte culmi viaţa materială şi spirituală, a întregii naţiuni"...

Am putea continua cu alte numeroase citate din poliloghia josnică şi linguşitoare a acestui prim sfetnic şi dătător de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Române, care şi-a permis să târnosească în apele cele mai murdare ale umilirii şi injosirii acestei Biserici pe care a compromis-o, căci, vor spune unii: "Să-l iertăm, că-i bătrân şi a dat în mintea copiilor"...

Tot din "Curierul Românesc" (numărul 2-3 din 15 Ianuarie), aflăm că: "Sfântul Sinod... a hotărît, potrivit canoanelor şi Statutului Bisericii Ortodoxe Române, constituirea unei locotenenţe -alcătuită din trei mitropoliţi aflaţi în funcţie...", Nestor al Olteniei, Nicolae al Banatului şi, colac peste pupăză, politrucul Antonie Plămădeală al Ardealului, care se întrecea cu Moş Teacă-Arăpaşu întru a trage clopotele nebunului dictator al României, Ceauşescu, în organul oficial al Arhiepiscopiei Sibiului, "Telegraful Român".

Când presa mondială condamna atitudinea lui Ceauşescu cu privire la demolarea bisericilor şi asasinarea preoţilor, Patriarhul şi "locotenentul" său neplămăditul Plămădeală, adresau scrisori de laudă şi trimiteau telegrame cârpaciului criminal, spre marea şi infama lor necinste, fapt ruşinos, pentru care nu vor fi uitaţi niciodată.

In ceeace ne priveşte pe noi, Români din America, ce oare am putea spune despre Arhiepiscopul Victorin, capul zisei Biserici Misionare, ale cărei legături ombilicale erau strâns legate de Biserica-Maşteră şi vândută anticristului?.... Chiar în ceasul al unsprezecelea, Arhiepiscopul Victorin, trimitea preanefericitului părinte Teoctist Arăpaşu un mesaj în care, printre altele spunea textual:

"Am plâns de bucurie când V-am văzut la televizor adresând şi binecuvântând poporul român la Sărbătoarea Crăciunului şi mai ales la eliberarea lui. La Bisericile parohiale ale Arhiepiscopiei noastre s'au înălţat rugăciuni de mulţumire Bunului Dumnezeu că ne-am învrednicit să trăim ca să vedem aceste mântuitoare zile"... ("Credinţă", Nr. 10-12 Octombrie - Decembrie 1989).

Lacrimile vărsate de P.S.Sa, au fost pretimpurii şi cam ne la locul lor. Si asta cu atât mai mult cu cât nici în această "revistă românească de spiritualitate ortodoxă" ce apare în lumea liberă, la Detroit, nu ne-a fost dat să citim vre-un protest în legătură cu dărâmarea bisericilor şi cimitirelor strămoşeşti sau asasinarea preoţilor şi "răspopirea" celor ce se opuneau dictaturii.

Nicolae NOVAC